

COLECȚIA GLOBUS

İbrahim Altun (n. 1969) a absolvit Facultatea de limbă și literatură japoneză în cadrul Universității din Ankara. Este traducător de ficțiune japoneză, scriitor de romane, nuvele și scenarii. Și-a adaptat pentru marele ecran romanul *Fierbinte*, ecranizat de Abdullah Ögüz în 2008. Printre cărțile cele mai importante ale acestui autor, care a fost comparat de presa literară din Turcia cu Bukowski, Kafka și Dostoievski, se numără: *Camera arhitectului*, *Epidemia romantică*, *Târfa și escrocul*.

Epidemia romantică este povestea obsedantă a unei copilării marcate de lipsa dragostei materne, o carte despre dorință violentă, nefericire și moarte.

"EPIDEMIA ROMANTICA"

9789993186816

"19.9 LEI/BUC"

UNIVERS

9789993186816

İBRAHİM
ALTUN

Epidemia romantică

İBRAHİM ALTUN

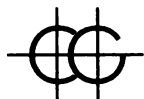
Epidemia
romantică

UNIVERS

2

1

COLECȚIA GLOBUS

**Această carte a fost publicată cu sprijinul
Ministerului Culturii și Turismului din Turcia
în cadrul proiectului TEDA.**

İBRAHİM ALTUN

Epidemia romantică

Traducere din limba turcă
de
SUNIA ILIAZ KÜÇÜKBIÇACI

Redactor Irinel Antoniu
Tehnoredactor Constantin Niță

İBRAHİM ALTUN

ROMANTİK SALGIN

© İbrahim Altun

© Kalem Agency

© Editura UNIVERS, 2013, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-868-1-6

Pentru Joseph și Sebastian

*Mare e moartea
peste măsură.
Suntem ai ei
cu râsul în gură.
Când, arzătoare, viața
ne-o credem în toi,
Moartea, în miezul ființei,
plânge în noi.¹*

R.M. RILKE

1. „Epilog”, traducere de Lucian Blaga, în Rainer Maria Rilke, *Înversuri*, Editura pentru Literatură Universală, București, 1966 (n.tr.).

Mă uit la tine...

Ai ceva în priviri.

Se înțelege chiar și din depărtare.

În priviri ai o lumină, ba nu, un foc.

Cu cât te privesc, cu atât este mai arzător, mai dogoritor.

Stăm în locuri diferite, în timpuri diferite, în golul nostru propriu, sub lumina noastră proprie. Nu știu cine ești și nici unde locuiești. În fața mea se află concret ființa ta. Citești o carte. Imaginea acestei clipe este atât de sigură, atât de clară, încât, în ciuda despărțirii și depărtării atât de adânci, pot să spun că nimic și nici o voce nu poate schimba situația aceasta. Imaginea ta acum apare, acum dispare. Vreau să mă întind și să te ating; pentru o clipă parcă îți tremură mâinile...

După acest moment ești un prizonier al rândurilor. Privești. Fără să vezi, fără să știi la ce privești, pe cine privești. Particulele de lumină emanate din ochii tăi se izbesc de pagini. Simt căldura mâinilor tale care țin cartea, atingerea moale a degetelor tale. Mă înfiori. Vreau să spun vocea ta; cât de surprinzătoare și ascuțită este. De parcă această voce nu izvorăște din tine. Citești cu o voce care nu are sex, vârstă, identitate. Cu o voce tremurândă.

Acum zâmbești...
Uită-te aici.
Spre stâncile din capătul plajei...
Sunt chiar în fața ta.
M-ai văzut?

Sunt destul de departe de tine. Distanța aceasta care ne desparte este aceeași cu distanța față de moarte, spun eu. Degetele tale ating o vrajă care ne va apropia, care va spulbera distanța și timpul ce ne desparte. Cu fiecare rând citit, te apropii din ce în ce mai mult. Distanța dintre noi dispare cu fiecare moment ce trece.

Orice ai spune, această carte te aduce la mine.

Privești un pic uimit și chiar cu puțină teamă. Poate că pentru tine sunt o persoană înfricoșătoare. De genul acelor pe care, dacă le vezi pe stradă, nu le-ai mai privi pentru a doua oară. Sunt una dintre persoanele acelea despre care nu se știe niciodată ce urmează să facă, de genul celor de care trebuie să stai la distanță.

Dar nu eu te-am ales.
Ne-am întâlnit pur și simplu din întâmplare.

Apropie-te mai mult.
Privirea ta...
Străpunge paginile asemenea unui iatagan.
Îmi furi inima.

Sunt un călător care merge spre iad. O bucată de carne ce se zbate la marginea malului albastru. O ființă care respiră, care se mișcă. Doi ochi, mâini, picioare, un corp slab și o privire obosită...

Soarele puternic îmi arde tenul. Privesc marea de pe un golf mic împrejmuît din trei părți de stânci. Am descoperit aceste stânci încă din seara primei zile în care am venit aici. Vin aici în fiecare zi și în fiecare seară și stau ore în șir. Acest golf îți dă senzația de izolare chiar și în fața acestei întinderi, aerului, apei și în mijlocul albastrului nemărginit; ai impresia că nu poți să stai mai mult de un minut într-un astfel de loc. Nu vine nimeni... Iar eu nu pot să plec.

Asculți...

Auzi?

Pescărușii...

Privește cerul. Se rotesc întruna acolo în gol. Un pic mai devreme erau aici, pe bărci. Cred că venirea ta i-a speriat. Au zburat imediat. Nu le acorda atenție, vor reveni peste puțin timp.

Suntem singuri. Soarele de septembrie arde tot ce este în jur. Sunt ultimele zile de vară, ultimele arșițe. Poate că pentru mine chiar ultima vară. De trei ani privesc viața cu gândul că tot ceea ce văd, tot ceea ce trăiesc este pentru ultima dată. Îmi spun: aceasta este ultima dată când văd soarele, ultima dată când trec pe aici. Dar m-am obișnuit să trăiesc așa.

Vreau să îmi petrec timpul rămas cu tine. Vreau să mă adăpostesc în tine. În mirosul tău, în glasul tău... Să-mi trăiesc agonia în ochii tăi, să mor în mâinile tale, în mâinile în care acum se află cartea aceasta... Nu vreau nimic altceva.

Vreau să scriu în linie dreaptă, repede sau încet, dintr-o singură răsuflare, fără să schimb nimic, fără să sar nimic, fără să corectez mai apoi ceea ce știu, ceea

ce îmi amintesc. Pentru a face suportabilă viața aceasta înăbușitoare, secetoasă, pentru a putea îndepărta moartea, pentru a astupa golul dintre noi...

Taci...

Asta este ceea ce trebuie să faci acum.

Citești în tăcere.

Privirea ta...

Licărirea aceea din ochii tăi...

Privește-mă, cât poți de adânc și de lung...

În momentul în care îți iei privirea de pe mine, eu sunt un nimic.

Credeam că sunt undeva în miezul vieții. Dar de fapt nu eram. Sunt la sfârșit, sau poate că acum mă aflu chiar în vârful cel mai îndepărtat. Privesc din locul în care mă aflu... Ochii mei se afundă în depărtare, cât pot să văd de departe...

În fiecare zi, în fiecare noapte, în fiecare oră din noapte dorințe ce îmi străpung inima, călătorii fără sens, singurătăți înăbușitoare, somnuri adânci ce îmi amintesc de moarte, nopți nedormite ce mă cutremură, vise confuze... Fac cunoștință cu prieteni de drum ciudați. Îndrăgostiți, iubiți, chipuri cărora nu le știu nici măcar numele... Când apar, când dispar.

Drumul meu trece prin nopți în care uiți până și numele fricii.

Pe când acum inima mea ce tremură de frică plânge.

În viața mea mai mult am pierdut decât să fi câștigat. Din lipsa experienței, din dezinteres sau pentru că nu am avut o altă cale... Dar ceea ce este și mai înspăimântător este să pierzi viața în întregime. Iată că eu am pierdut-o. Îmi alunecă din mâini văzând cu ochii. Stau și privesc, nu pot să fac nimic.

Atât.

Un vis negru.

S-a terminat, spun eu acum.

S-a terminat...

Asta a fost tot.

Cine ce a putut să țină în mâini până la sfârșit?

Îmi amintesc. Totul a început cu o febră... Mă aflu într-o clinică rece, de un alb murdar. Stau pe un pat învelit în meșină cu picioare de fier.

Ce aveți? mă întreabă doctorul.

Mă simt fără puteri, terminat, am febră, îi răspund eu.

De cât timp?

De câteva zile.

Doctorul mă examinează:

Tușiți... Respirați adânc... Tușiți... Aveți temperatură?

Da, azi-noapte m-am simțit foarte rău.

O răceală puternică, spune el. Ați luat vreun medicament?

Nu prea mă pricep să iau pastile. Uit mereu.

Îmi întinde o rețetă.

Luați aceste medicamente în mod constant. V-am dat un antibiotic și câteva vitamine. Și hrăniți-vă bine.

Pentru mine să mănânc este ca o tortură, îi spun. De multe ori uit și asta.

Nu pot să ies din casă. De două zile sunt în pat. Mă sună Nil.

Dacă vrei, poți să rămâi la mine până te faci bine, îmi spune ea.

Este o simplă răceală, iau pastile. În câteva zile mă voi însănătoși, îi răspund eu. Este luna aprilie... Vremea

este schimbătoare. Când e soare, când e înnorat. Mai toată lumea este bolnavă în perioada asta. Peste tot plutește o epidemie.

Ziua aceea este prima dată când cuvântul epidemie intră în vocabularul meu.

Toată lumea este bolnavă.

Boala se plimbă ca o epidemie.

Boala mea dispare și revine la diferite intervale. Pastile, vitamine... Așteptări lungi și plictisitoare care au început să devină din ce în ce mai dese în fața ușii cabinetului medical. De fiecare dată mă îndepărtez de acolo cu rețetele în mână și în urechi cu vorbele liniștitoare ale doctorului și zac zile în șir în pat. La început, nimeni nu a putut să înțeleagă despre ce este vorba. Ni-mănuși nu-i vine în minte acest sfârșit înspăimântător. Doctorul îmi spune că trec printr-o gripă grea sau o răceală cu febră.

În ultimele zile simt că mă arde ceva amar în gât. Îmi spun că au început să se formeze mici umflături.

Doctorul îmi pipăie gâtul.

Mi s-au umflat ganglionii limfatici.

Este destul de calm și rece. Dacă doctorii încearcă să pară mai calmi decât sunt în realitate și un pic mai drăguți, înseamnă că situația este serioasă.

Avem nevoie de câteva analize de sânge. În momentul acesta nu vă pot spune un diagnostic precis, îmi spune el.

Mă duc să îmi fac analizele de sânge.

Tânăra îmbrăcată în alb mă întreabă cum mă cheamă. Îmi trece numele în calculator.

Luați loc și așteptați puțin, îmi spune ea. Vă vor chema când vă va veni rândul...

Aștept...

Pereții salonului de așteptare sunt de un gri închis, mat. Acest gri va fi moartea mea... Sunt căptușit de teamă în timp ce privesc pereții...

Noaptea am din nou febră.

Nu pot să dorm. În urechi un vuiet, mâinile pline de transpirație. Mă învârt întruna în pat. Mă trezesc la o oră târzie din noapte și o sun pe Rana.

Rana, sunt eu...

Vorbești greu, îmi spune ea.

Sunt bolnav...

Dar doar ce-ți reveniseși. Ce-ai pățit?

Nu știu. Mă simt foarte rău.

Vin imediat, îmi spune ea.

Rana este obișnuită cu mine în orice fel de situație. Reacțiile ei nu sunt niciodată exagerate. Chiar și în prima fază a bolii mele a acceptat totul ca fiind ceva de rând, ceva normal. Este rece și calmă. De parcă știe încă de la început ce mi se va întâmpla, ce curs va lua relația noastră.

Rana era anormală prin felul acesta al ei de a fi. Era calmă peste măsură. Prea calmă în comparație cu alte femei care ar fi putut fi în locul ei. S-ar putea spune și că, dintr-un punct de vedere, era chiar nepăsătoare. Dar știu că nu era așa.

Nu i-am spus că m-am dus să îmi fac analize de sânge.

Am să îi spun mai apoi. Îi voi spune de îndată ce voi lua rezultatele. Dacă este vorba de așa ceva, nu pot să ascund asta de ea. Nu pot să îi fac asta.

Cărțile spun că perioada copilăriei are un efect mare asupra vieții omului, că multe lucruri despre care credem că nu ar putea avea vreo explicație își au semințele în acești primi ani ai copilăriei. Nefericirea și suferința pătrund în mine încă de când sunt mic copil, apoi se lipesc insidios de carnea mea, de limba mea, de fața mea. Orice aș face acum, nu mai pot să le alung.

Copilăria mi-am petrecut-o printre femei. Femei care trăiau în inima singurătății, neprotejate în fața vieții, fără iubire, fără ziua de mâine, femei cărora inimile le fuseseră încătușate... Femei bolnave, fără puteri, greoaie. Și toate mai aveau o trăsătură comună în afară de aceea de a fi femei. Am înțeles mult mai târziu că toate trecuseră, într-un fel sau altul, prin cercul suferințelor.

Suferința și femeia. Nu mai există pe lumea aceasta alte două cuvinte care să se potrivească atât de bine, care să se completeze reciproc. Cred că starea aceea de tensiune și nefericire care durează toată viața, dorința de a trăi în suferință există în firea femeii. Au îmbrățișat suferința fără a fi conștiente și nu o mai pot lăsa. Nu pot trăi altfel. Acceptă orice suferință, pe o linie dreaptă, într-o tăcere istorică. Aceasta este soarta tuturor

femeilor, a tuturor femeilor care au venit și au plecat de pe acest pământ. Se unesc prin suferință și devin aceeași femeie. Dar nu se dau bătute, își îngroapă totul în ele și reușesc într-un fel să rămână în picioare. Astfel se simt mai feminine, mai frumoase, chiar și mai mult decât frumoase, mai atrăgătoare și mai inaccesibile.

Caut, în casa plină de femei, un loc unde să îmi încapă micul corp. Nimeni nu mă vede, nimănui nu-i pasă de mine. S-au îngropat în suferințele lor și sunt departe, nu sunt în stare să vadă. Le scap din priviri. Sunt strivit în lumea aceea sumbră a lor care miroase a sânge, a boală și a suferință. Vocea lor devine vocea mea, ochii lor devin ochii mei. Mor în tăcere în lumea femeilor, iar apoi reînvii în tăcere.

În acest moment mă aflu în afara vieții, foarte departe de tot. Pe un golf pustiu, la malul albastrului, în fața soarelui... Tu te afli pe malul de vizavi, în capătul celălalt al albastrului. Respiri același aer, privești aceeași mare, același albastru. Nu, nu pot să mă uit. Lumina îmi orbește ochii...

Cred că în viață totul are o culoare. Timpul care a trecut și-a făcut loc în mine sub forma unui albastru subțire, transparent. Asemenea albastrului din apă, din mare, din aer. Un albastru cutremurător, fals care poate fi văzut, dar nu poate fi atins... Albastrul tremură. Corpul îmi tremură. Ies la drum. Mă pierd tăcut în albastru; fără frică, fără să simt nici o durere, uitând de durere.

Pagini triste ce povestesc despre trecut, pagini ce miros a mucegai...

Timpul se scurge.
Privește, plânge un copil.

A fost odată, într-o după-amiază de vară: copilul stă pe scările de piatră din fața casei. Plânge. Se ascunde. Nu arată că plânge. Nu pot să-mi dau seama exact câți ani are. Nu se înțelege câți ani are...

Un bărbat cu un topor ascuțit în mână taie vișinul din grădina din spatele casei. Lovește cu putere în trunchiul pomului. Mama se află la capătul terasei ce dă în grădină. Alături de ea se află o fetiță și servitoarea. Privesc împreună în tăcere. Mama este cea care vrea ca pomul să fie tăiat. Pomul este uscat. Nu înflorește deloc și nu face nici un fruct. Acesta este singurul motiv pentru care s-au hotărât să taie vișinul fără pic de milă. Trunchiul acela gros se subțiază cu fiecă lovitură, slăbește din ce în ce mai mult și în cele din urmă pomul acela mare nu mai poate rezista și cade cutremurându-se la pământ.

Aceasta este o după-amiază dintr-un timp îndepărtat. Copilul plânge. Pentru un pom, pentru un pom uscat...

Încă mă gândesc din când în când de ce plânsese pe ascuns atunci când acel pom fusese tăiat. Cred că era o reacție copilărească. Nu arătasem nimănui că plânsesem. Grădina rămăsese parcă goală și fără stăpân. De câte ori am privit spre grădină m-a cuprins mereu o stare de singurătate și goliciune insuportabilă, adâncă. Pentru mine, locul acelui pom nu a putut fi niciodată umplut.

Eu am căzut asemenea aceluia vișin uscat. Viermii care își făcuseră casă în trunchiul pomului s-au revărsat pe pământ. Asemenea virușilor ce se plimbă prin corpul meu și furiei și temerii care îmi macină creierul.

Închide ochii.

Să nu cumva să-i deschizi.

Locuim într-o casă albă ascunsă printre copaci, aflată pe vârful unui deal care vede Bosforul din spațele cimitirului Așiyan. Casa noastră are camere largi cu tavane înalte, coridoare lungi ce duc spre aceste camere, scări din lemn care scârțâie la fiecare pas. Fiecare colț al casei este plin cu antichitățile mamei, de care are grijă ca de ochii din cap. Aerul din casa aceasta este un aer întunecat și straniu. Este un aer departe de lumină, greoi, de culoarea catranului, în ciuda ferestrelor largi care sunt iluminate la orice oră a zilei.

O noapte de august: vara geme. Ferestrele dinspre grădină și ușa terasei sunt deschise larg. Noaptea de vară arde tot ceea ce se află în jur. Aud cântecul greierilor. Mirosul de geranium ce vine din grădină învăluie toate camerele.

Imaginea tristă a familiei mele mic-burgheze: în jurul întinsei mese de nuc din sufragerie, mama și cei trei copii ai ei... Farfurii rare de porțelan, furculițe și cuțite din argint ce îți luau ochii. Mâncăm fără a ne fi prea mult, fiind atenți să nu vorbim cu dumicatele în gură... Este interzis să ne ridicăm de la masă înainte de a ne termina mâncarea din farfurii, mai precis, înainte de a termina mama de mâncat.

Mama ne urmărește chiar și la masă cu coada ochiului, așa cum de altfel o face mereu. Ne controlează orice mișcare, începând de la felul cum ținem furculițele până la cum mestecăm dumicatele. Toți trei mâncăm foarte atenți pentru că știm bine lucrul acesta. În clipa în care observă ceva ce nu-i place în comportamentul și vorbirea noastră, ceva ce nu se potrivește cu bunele maniere, fața ei se schimbă. Nu e nevoie să spună ceva, să ne atenționeze cu vorba. Privirea ei ne este de ajuns. Sora noastră Nil este obligată să fie mai atentă, să se poarte mai minuțios. Mama încearcă să o educe pe Nil ca pe o adevărată doamnă. Vrea să îi semene întru totul.

Mama mea era o femeie foarte frumoasă. Deținea o lumină îndepărtată și inaccesibilă. Toată viața mea am căutat un loc pentru mine sub această lumină. O femeie sălbatică și diferită de toate celelalte... Pot spune că aceste trăsături ale ei au rămas mereu așa. A îmbătrânit, fața ei s-a învechit, dar nu s-a schimbat.

Pe chipul și în comportamentul lui Nil nu există nici cea mai mică urmă care să-mi amintească despre ea că este copilul mamei mele. Este departe de grație și delicatețe, lipsită de frumusețe. De frumusețea mamei... Lipsa unei astfel de frumuseți este suficientă pentru a o face pe Nil o femeie oarecare și fără calități în ochii mamei. Prin felul acesta al ei de a fi, Nil nu merită să fie fata mamei mele.

De câte ori o privea pe Nil, mama își închipuia că atunci când va crește va fi foarte frumoasă, că va lua o înfățișare de invidiat. Doar cu acest gând mama o putea

accepta pe Nil. Și Nil știa că îi provoacă durere mamei prin prezența ei. Și ea se vedea urâtă. Faptul că știa lucrul acesta și că trăia cu acest gând o făcuse foarte sensibilă și introvertită. A plecat capul în fața a tot ce a spus mama pentru a-și putea face un loc sub lumina ei asemenea mie, pentru a-i putea câștiga dragostea. Dar, oricât a încercat, nu a reușit într-un fel să fie ca mama, să arate ca ea, să se poarte ca ea. În final, a ales să fie ca ea însăși. Iar din acel moment, între ele s-a ridicat un zid gros. Nil s-a zbatut mult, a depus eforturi mari, dar nu a reușit să dărâme acel zid, să fie din nou alături de mama. Mama a ținut-o departe de ea toată viața ei. După dimineața aceea în care Nil a ieșit cu valiza în mână, mama nu i-a mai dat voie niciodată propriei sale fiice să se apropie de ea. Doar atunci când a murit, Nil a putut să se atingă de ea. I-a privit trupul rece și a plâns.

Fratele meu, care era mai mare, avea un loc aparte în ochii mamei. L-a iubit mereu foarte mult. Mama avea un talent extraordinar de a-și ascunde sentimentele cu pricepere. Toată viața ei a ascuns totul față de noi, dar dragostea ei față de fratele meu nu și-a putut-o ascunde. Era o dragoste atât de mare, atât de inaccesibilă încât nu stătea nici măcar în puterile mamei să o poată ascunde.

Fratele meu semăna cu mama. Aceeași lumină, aceeași eleganță. Aceeași seriozitate... Cât de mult le seamănă răsul, poziția, ce bine le stă împreună când sunt unul lângă celălalt. Acest lucru se observă mai bine în poze. În clipa aceea înghețată, în timpul acela larg se află parcă ceva ascuns, ceva sentimental dincolo de a fi mamă și fiu, dincolo de asemănarea lor fizică. În special

mama îl privește pe fratele meu aproape în fiecare poză cu coada ochiului, cu un zâmbet măreț pe față. În privirea aceea se simte o admirație specială, o expresie de mândrie sigură de ea și de fiul ei.

Pentru mama mea, eu și cu Nil eram semințe care nu erau bune de nimic, care nu ar putea reprezenta în nici un fel continuarea neamului ei. În ochii ei nu eram nimic altceva decât doi copii sărmani, care locuiau în aceeași casă cu ea, care stăteau la aceeași masă cu ea, care se îmbrăcau cu haine cumpărate din banii ei. Făcea cel mai mare bine dându-ne să mâncăm și îmbrăcându-ne; nu era nevoie să facă mai mult de atât.

Până la o anumită perioadă din viața mea, mi-o amintesc pe mama plănuind un viitor strălucit pentru ea și copiii ei. Cel mai mult ne vorbește despre viitorul fratelui meu mai mare. Este atât de sigură că viitorul pe care îl plănuiește pentru el se va transforma în realitate încât își îndreaptă toată atenția asupra lui. Iar planurile legate de ea și le plasează în topul viitorului lui. Fratele meu face gimnaziul la Colegiul Robert. Conform planurilor mamei, va termina liceul cu o medie mare și va pleca cu o bursă în America, la Centrul de Cercetare a Spațiului. Nu știm dacă există o astfel de bursă, dar fratele meu învață din răspuțeri pentru a câștiga această bursă; știe pe de rost suprafața tuturor planetelor, la câți ani-lumină distanță se află cea mai apropiată stea, cum se formează eclipsele de lună și de soare. Când aude toate acestea, dragostea și admirația mamei față de el cresc și mai mult. Din când în când, mama ne face loc și mie și lui Nil în visele acelea strălucitoare ale ei. Chiar dacă știe că aceste vise ale ei nu se

vor împlini niciodată, se zbate mereu, plătește tot timpul profesori pentru a ne medita. Femeile din familia mamei mele absolviseră Notre Dame de Sion. Mama vrea să o trimită și pe Nil la această școală. Voia ca Nil să cânte și la pian, să facă și balet, dar nu s-a întâmplat așa. Uneori o aud spunând că vrea ca Nil să devină doctoriță. Probabil că se gândește că aceasta este singura meserie care se potrivește cu înfățișarea ei. Nil va putea căpăta reputație în ochii tuturor doar atunci când va reuși acest lucru. Dar parcă nici ea nu prea crede că se va întâmpla așa, vorbele ei nu sunt mai mult decât o sporovăială dulce de moment. Cât despre mine, visele ei dese pe care și le făcea la început în legătură cu mine încep să se rărească, iar cu timpul nu mai pomeneste deloc de ele. Cred că începe să înțeleagă că nu sunt un copil așa cum își dorește ea, că, orice ar face, viața mea se va desfășura într-o hoinăreală și o indiferență care nu pot fi prevenite. Atunci când vine vorba despre mine se îngroapă într-o tăcere stranie. Da, toată viața mea am trăit fără să mă gândesc nici măcar o clipă la ziua de mâine, fără să îmi fac nici cea mai mică grijă pentru viitorul meu, fără să alerg după vreun vis. Am trăit mereu în farmecul acelui moment. Când privesc înapoi, în viața mea nu există nici măcar o reușită despre care să pot povesti. Nu numai copilăria mea, ci toată viața mea se desfășoară în gol. Dorința de a trăi în gol se află în sângele meu, orice aș face, nu pot să trec peste asta. Atunci când mă privesc nu pot să fac nimic altceva în afară de a crede în ceea ce se numește soartă. O viață înăbușitoare și cutremurătoare într-o lume de adevăr înspăimântătoare...

Așa mi-a plăcut mie să trăiesc.

Aceasta nu este nefericire, este o adâncă lipsă de speranță...

Camera fratelui meu este a doua cameră mare după cea a mamei. Are vedere spre grădină. După ce vine de la școală, se închide în camera lui și citește cărți despre spațiu și univers. Pentru noi, el pare ca un set de porțelan chinezesc inestimabil. Îl privim cu invidie, îl urmărim de departe cu admirație. Îl privim de parcă am privi o operă de artă extraordinară pe care este interzis să o atingem. Cel mai mic rău pe care i l-am putea provoca ar putea fi sfârșitul nostru. Știm lucrul acesta foarte bine.

Iar camera mea și a lui Nil este camera cea mai mică din casa aceasta imensă. Singura fereastră din camera noastră are vedere spre peretele casei vecine. În nopțile reci de iarnă dormim amândoi în același pat, ne îmbrățișăm strâns în lumina slabă și ne spunem povești, privind crăpăturile adânci din pereți și formele ciudate înfățișate de umbre. Ne consolăm tot unul în vocea celuilalt. Îmi pun capul pe pieptul lui Nil. Știu că la sfârșitul acestor povești înfricoșătoare va apărea negreșit un salvator. Singurul vis al nostru era să creștem cât mai repede și să plecăm din casa aceasta. Nil îmi spune că, atunci când se va mărita și va pleca, mă va lua și pe mine cu ea.

Fratele meu are o colecție de timbre foarte valoroasă. Într-un timp vrem și noi să fim ca el și ne apucăm și noi să colecționăm timbre. Colecția fratelui meu este formată din timbre atât de valoroase și frumoase, încât este imposibil să îl ajungem din urmă cu

timbrele poștale furate de noi de pe plicuri. Lipsiți de speranțe, începem să ne dorim altceva. Ne lipim în casete pozele starurilor de filme decupate din ziare și reviste. Cel mai mult ne place de Filiz Akın.

Nil... Singura iubire a copilăriei mele... În unele nopți, Nil citește fotoromane cu voce tare. Dragostea o învățăm din aceste romane. Ne închipuim mereu iubiri asemănătoare cu cele din romane și visăm mereu la iubiți precum cei din romane. Pe când între noi există o dragoste mult mai mare decât cea din romane. La vârsta aceea nu suntem conștienți de aceste diferențe, înțelegem acest lucru cu cât vârsta noastră înaintează, cu cât vedem cât de distrugătoare este viața. Acum îmi spun că asta ar trebui să însemne dragostea adevărată. Să împărtășești totul, să trăiești toate sentimentele urâte împreună, în același timp. Să trăiești mereu împreună, din tot sufletul, acea copilărie tristă, lipsită de dragoste, acea ignorare, acea singurătate despre care credeam că va dura la nesfârșit... Acum îmi spun că da, aceasta este singura dragoste adevărată și permanentă, nimeni nu poate să-i umple locul lui Nil, nimeni nu îmi poate oferi laolaltă atât de multe lucruri câte mi-a oferit ea.

Moartea bruscă a fratelui meu a distrus-o pe mama. N-a mai putut să-și revină niciodată. Nu a putut să uite această durere întreaga ei viață. Mama m-a învinovățit mereu de moartea fratelui meu. Nu a spus niciodată asta deschis, dar se citea pe fața ei. De fiecare dată când mă privea, când mă striga, simțeam chinul acela și furia aceea mare pe care le nutrea față de mine. Pentru ea eram mai mult un străin care îi provocase

moartea iubitului ei decât copilul ei. Și când a murit am fost la înmormântare tot ca un străin.

Nimic nu rămâne la fel. Mereu se împuținează câte ceva. Timpul fură din viețile atât de scurte împărțite în zile, nopți, anotimpuri. În fiecare moment un suflet se înalță. Când vine timpul, omul pleacă gol, așa cum a venit. Un sfârșit foarte firesc. Se întâmplă așa cum trebuie să fie. Dar acum nu prea cred în asta. Omul nu moare pentru că s-a născut și a crescut, pentru că a ajuns la o anumită vârstă, pentru că a îmbătrânit, pentru că de acum trebuie să moară. Se formează pricini care pregătesc, care grăbesc acest sfârșit inevitabil. Atâta timp cât trăim, poate că nu vedem, poate că nu suntem conștienți de lucrul acesta. Dar de acum știu, mereu există o cauză care pricinuieste moartea unui om. Moartea mamei mele a fost înregistrată ca „moarte normală”. Nu. Moartea ei nu a fost deloc normală. A ucis-o ceva. Au omorât-o singurătatea și suferința pe care le-a adunat de-a lungul vieții ei și care s-au îndeșat și îngreuiat asemenea unui glonț. Acest adevăr nu l-am dezvăluit nimănui.

Sunt zile întregi de când m-am închis în acest albastru. Nu mă mișc aproape deloc. Îmi petrec toată ziua moțâind pe terasă sau descoperind un loc umbrat pe plajă și privindu-i pe oamenii care se bronzază, care intră în mare. Uneori merg din fața hotelului până pe ponton, iar de acolo merg pe drumul pietruit până la chei. Și cel mai mult îmi place să stau pe stânci. Uneori sunt în picioare și mă plimb pe stânci, alteori stau într-un loc ore în șir.

Îți scriu de la malul timpului pecetluit...

Sunt aici.

Pe stâncile de la marginea mării.

Privesc marea.

Marea copilăriei mele... Trecutul îmi reînvie în spuma albă ca zăpada a valurilor ce se izbesc de stânci. La poalele unui povârniș cu vedere la mare, văd o altă casă pierdută printre copaci.

Casa de vară de pe insula Büyük Ada¹ din Istanbul.

Verile mergeam pe această insulă. Ne-am dus pe această insulă până la moartea fratelui meu. Nu eram

1. În traducere, „Insula Mare“ (n. tr.).

niciodată singuri în această casă. În această casă se strâng femeile familiei noastre. În acei ani, soțul mătușii Berrin este judecător în provincie la secția penală. În fiecare vacanță de vară, mătușa mea vine la casa de vară de pe insulă împreună cu fata ei Emel.

Mama și cu mătușa Berrin nu seamănă deloc. Mătușa mea este opusul mamei mele. Este o femeie maleabilă, veselă, copilă pentru vârsta ei. La fiecare oră din zi, hohotele ei răsună în jur. Mama îi face și ei ceea ce face mereu, față de toată lumea. Îi cataloghează veselia și hohotele ca fiind nepotrivite și chiar anormale. Dar, orice ar zice mama, nu se pierde nimic din veselia și fericirea mătușii. Mătușa mea este o femeie care trăiește din plin fiecare clipă, care poate descoperi chiar și în suferințele mari ceva frumos, ceva care să o facă fericită fără a avea vreun motiv anume. Această caracteristică a ei este mereu aceeași. Își pierde soțul pe care l-a iubit cu o mare dragoste la o vârstă fragedă, i se formează o tumoră la sân, își pierde unul din săni. Cu cât îmbătrânește apar alte boli. Toată viața și-o petrece pe la doctori, prin spitale, dar nu se schimbă deloc. Este încă plină de viață, este încă o femeie cu suflet de copil. În ciuda tuturor celor întâmplate, iubește atât de mult viața... Discutam și cu Nil din când în când pe acest subiect. Cu cât înaintăm în vârstă și devenim mai conștienți de diferența aceasta dintre mama și mătușa, oftăm și ne pare rău că nu ne-am născut copiii ei. Cine știe ce mare fericire și sultanat era să poți fi copilul mătușii? O invidiem pe Emel pentru că deține acest privilegiu. Veselia și energia mătușii mele au trecut la fel și la Emel. Pa lângă noi, Emel arată ca un copil adevărat.

În fiecare vară vine și Cicinine alături de noi. Cicinine este mătușa cea mare a mamei mele. Este singură. Nu a avut niciodată copii. Soțul i-a murit imediat după ce s-au căsătorit și nici că s-a mai măritat. Cicinine urăște copiii. E o femeie irascibilă și dificilă. Când mă uit la ea, văd bătrânețea mamei mele. Toată vara își petrece timpul ascultând radioul, ghemuită pe fotoliul din sufragerie și fără să iasă aproape deloc din casă, văitându-se mereu ba de viața ei, ba de bolile ei, ba de noi. Nici unul dintre noi nu o iubește. Ne ceartă tot timpul, ne pomenește despre un monstru inventat de ea pe nume Minas, care mănâncă copii. Ne spune că ne va da lui Minas ca să ne mănânce. La început o credeam, dar cu timpul ajungem să n-o mai credem, începem să râdem când auzim cuvântul Minas, iar lucrul acesta o scoate din sărute. Găsește alte motive și ne pârăște mamei. Că facem tot timpul gălăgie, că îi este teamă că vom dărâma casa aceasta mare deasupra ei. O ațâță pe mama care oricum este tot timpul cu ochii pe noi, care ne inspectează orice mișcare, orice pas pe care îl facem. Mama ne dă pedepse pe care nici măcar nu le merităm. Întâi ne ceartă pe tustrei, apoi ne închide în debara. Nil și cu mine suntem obișnuiți cu astfel de pedepse, nu scoatem nici o vorbă, dar Emel nu se poate abține și protestează. Într-o astfel de situație, și Cicinine, și mama o ceartă pe mătușă. „Ce fel de fată ai crescut tu, nu are nici un pic de respect față de cei mari“, îi spun ele. Fratele meu este ca de obicei ținut în afara tuturor acestor lucruri, învață în camera lui de la etaj pentru zilele care vor veni.

Atunci când nu este nimeni acasă, Nil, Emel și cu mine ne închidem într-o cameră și începem să ne jucăm. Nil o

imită pe mama. Se poartă nobil, frumos și inaccesibil, asemenea ei. O ceartă mereu pe Emel. Îi piaptăna părul lui Emel așa cum îi face în fiecare dimineață mama lui Nil. Când o piaptăna bombăne câte ceva ca mama, îi aranjează hainele trăgând de ele. Se pregătesc să iasă împreună într-un lung tur al lumii. Sunt cazate la hoteluri de lux, mănâncă în restaurante scumpe. Uneori îmi revine și mie câte un rol mic în aceste jocuri. Sunt ospătarul restaurantului, căpitanul iahtului cu care călătoresc sau hamalul care le cară bagajele. Nil arată cu mâna spre mine: „E de ajuns, copilul meu, poți să le lași aici“, îmi zice. Las din mână pernele pe care le car în chip de valize, Nil își duce mâna la geantă, cotrobăiește intenționat, iar apoi spune pe un ton umilitor: „Nu mai am deloc mărunțiș, am să-ți dau data viitoare“.

Acesta este un lucru pe care mama îl face foarte des. În ciuda faptului că îl pune mereu pe ucenicul de la băcănie să îi care atâtea sacoșe până acasă, nu i-a dat niciodată vreun bacșiș.

Mă învărt întruna pe coridoarele lungi ale casei noastre de vară, în curte, în odăile largi, în golul copilăriei mele, între dimineață și seară, departe de aerul acela rece și uscat al singurătății casei noastre de la oraș. Îmi doresc să moară Cicinine cât mai repede, să scap de ea. După câteva luni de la moartea fratelui meu de la sfârșitul acelei veri, moare și Cicinine. Dorința mea se îndeplinește, dar în timp ce sunt strivit sub moartea fratelui meu nici măcar nu pot să mă bucur de acest lucru. Și oricum casa de vară este vândută imediat. Moartea ei nu mai are nici un sens pentru mine. Nu mai mergem niciodată pe insulă.

Iubești marea? Pe mine marea m-a înspăimântat mereu. Tot ce vine din mare, sunetul valurilor, albastrul, algele, lumina, linia aceea de orizont infinită și largă, statornicia din clipele în care este liniștită, m-a speriat dintotdeauna. Iubesc marea doar nopțile. Îmi place ca nopțile să stau pe mal și să privesc luna. Reflecția lunii în apa mării este atât de frumoasă, atât de fermecătoare... O privesc ore în șir.

Cât de înăbușitor este aerul, nu-i așa? La orele acestea, plaja se golește brusc. Marea seamănă cu chipul unui copil decedat. Căldura este copleșitoare, nu vine nimeni. Plaja mi-a rămas mie și pescărușilor. Iar acum ești și tu. Când privesc această pustietate, această plajă, în mine se naște o dorință irezistibilă.

Privește, în depărtare este o pată vagă în mijlocul mării... Ceva se mișcă. Acolo unde marea și cerul apăsător se unesc, în inima priveliștii...

Ai văzut?

O barcă cu pânze. Trecuse și altă dată. Odată o văzusem de foarte aproape. De parcă ar trece printr-un vis amețitor, cu o textură mătăsoasă... Dacă ai ști ce imagine fermecătoare care te scotea din minți avea...

Ce bine ar fi fost dacă ai fi văzut-o și tu.

Îți spusesem că în viață totul are o culoare. Lucrurile, aerul, liniștea, cărțile... Dragostea, orbirea, dorința și moartea. Dorința a căpătat la mine un gri murdar și mat. Pe când moartea este ca o pată strălucitoare, albă și bolnavă ce stă pe stâncile de pe malul albastrului.

Mă învârt întruna în golul copilăriei mele...
Încă nu știu că dorința are aripi albastre.

Casa de pe insulă...

În fiecare zi, toți locuitorii casei ne cufundăm într-un somn adânc în moliciunea căldurii arzătoare a amiezii. Tot ce se întâmplă se întâmplă în timpul aceluia somn de amiază. Tot într-una din zilele acelea lungi de vară foarte calde și plictisitoare...

Îmi amintesc că, în timp ce toată lumea dormea adânc, eu mă plimbam prin camerele casei, pe terasă, prin grădină. Plesnesc de plictiseală. Întredeschid încet poarta și ies. Aerul este apăsător. Străzile sunt goale. Nu-i nici dracu'. Sunt prins și dus de liniștea aceasta sumbră a amiezii. Dorința și moartea vin una după alta. Tot nu pot să mă împotrivesc. Fac la fel ca acum; privesc de departe. Nu pot să înțeleg ce a fost, cum s-a întâmplat. Poate că motivul a tot ce s-a întâmplat erau faptul că eram nedormit și dorința de a rățăci de capul meu.

Mă trezesc în mijlocul scamatorilor. Scamatorii dansează în jurul meu. Câțiva muzicanți cu pălării roșii pe cap cântă câte ceva. Femeia cu cercuri strigă ceva dintr-un colț. Nu îmi amintesc deloc cum ajunsesem acolo, pe care drumuri o luasem, de unde aveam banii

cu care cumpărasem cercurile. Cumpăr trei cercuri cu banii pe care îi am. Dacă nimeresc măcar unul, voi câștiga o păpușă. Arunc cercurile. Toate trei se risipesc pe rând pe jos. Încă de la vârsta aceea încep să pierd.

Mă învârt întruna în gol...

În golul copilăriei...

Mă îndepărtez de cortul scamatorilor și mă îndrept spre nisip, spre plajă.

Sunt plin de regrete și supărat pentru că am cheltuit pe nimic banii pe care îi aveam. În mine simt o neliniște mare, o neliniște prea mare pentru un copil de vârsta aceea și chiar pentru cineva matur. Mă simt de parcă m-am înecat.

Plaja este liniștită. Căldura a amortit pe toată lumea. Toată lumea stă întinsă pe nisip și se bronzează. Marea este agitată de parcă ar dori să absoarbă tot nisipul în ea. În aer se învâрте un nor de ceață care nu se înțelege ce este. În urechi am vuietul valurilor. Un pic mai în față, un grup de tineri joacă volei. Se aud și țipetele lor. Mă atrag țipetele acelea răgușite, strigătele acelea. Neliniștea din mine crește. Nu este neliniștea generată de faptul că mi-am pierdut toți banii dintr-o suflare, este altceva...

Norul de ceață vine înspre noi, cerul începe să se întunece de parcă se înserează înainte de ora amurgului. Cât am stat și i-am privit așa, cât a durat? Uit de mine. Peste puțin timp începe să picure. Toată lumea se strânge într-o clipă și începe să alerge agitată în toate părțile. Eu sunt încă pe plajă. Și tinerii care joacă volei se împrăștie, își iau hainele de pe nisip și se îndepărtează.

Mă îndrept spre cabinele de schimb de la marginea plajei. Totul se întâmplă aici. Într-una dintre cabinele acelea de schimb dărăpănate, vopsite în gri.

Uşile din lemn putrezite se izbesc din cauza vântului. Intru într-o cabină şi aştept... Ploaia mă sperie. Pentru o clipă văd pe cineva în faţa mea. Nu ştiu dacă această persoană mă vede sau nu. Scot capul din cabină şi privesc în jur. Nu se vede nimeni în afară de această persoană. Se îndepărtează şi se opreşte cu câteva cabine mai încolo. Aştept...

Ploaia se înteteşte. Ies din cabină fără să îmi pese de ploaie. În direcţia în care a luat-o... Stă acolo, un pic mai în faţă, într-o cabină. Rămân nemişcat în uşă. Parcă pe mine mă aşteaptă acolo. Zâmbeşte, mă cheamă înăuntru. Încremenesc din cap până în picioare. Stau în uşa cabinei. Tremur. În acel moment trebuie să fug de acolo, dar nu pot. O secreţie amară răspândită din creierul meu mă copleşeşte pe dinăuntru. Nu îmi amintesc exact ce s-a întâmplat după aceea. Îmi amintesc că m-a întrebat unde stăm, ce caut pe acolo de unul singur... În momentul acesta nu îmi amintesc deloc chipul acelei persoane, cu ce seamănă, dacă o văzusem mai înainte sau nu. Cu cât mă gândesc, acum îmi spun că e posibil s-o fi văzut mai înainte. Poate că de fiecare dată când coborăserăm pe plajă această persoană era acolo. Îmi spusese cum o cheamă? Am uitat şi asta, dar îmi amintesc foarte bine de cele întâmplate acolo. Îl incit stând acolo aşa nemişcat, răspunzându-i la întrebări. În acelaşi timp, îmi este şi teamă, dar şi vreau. Sunt parcă pe cale să ucid pe cineva. Inima mi se zbate să-mi iasă din piept. Mă zbat în faţa uşii. Pe plaja imensă nu

se mai află nimeni în afară de noi. Apoi mă trezesc brusc înăuntru, alături de el. Stăm sub stropii de ploaie ce picură din crăpăturile tavanului. Trupul meu mic și slab se încordează sub puterea dorinței din mine, fără a ști în acel moment ce este ceea ce mă împinge să fac lucrul acesta. Tolerez situația uitând de tot. Lumina ce se strecoară prin găurile peretelui, vremea mohorâtă de afară, marea, nisipul umed... Tot ce se poate vedea și nu se poate vedea cu ochiul este de un gri mat. Acest gri îmi invadează întreaga viață. Lumea se șterge și dispare. Culoarele se pierd. Parcă orbesc. Mă înconjoară o masă gri. Mă pierd acolo, în griul acela în putrezire, nu mai văd nimic. Mirosul de transpirație provocator și arzător, mirosul trupurilor, mirosul de lemn ud și mirosul pământului se îmbină unul într-altul. Mă uit în băltoaca formată de apa de ploaie, încălțăminteă îmi este plină de noroi...

Nu pot să-mi ridic capul de jos.

Dacă mă vede mama în halul ăsta mă omoară...

Acestea sunt culoarea și imaginea dorinței. Cum am ieșit de acolo, cum am scăpat? Urechile îmi țiuie... Mă apasă un somn de moarte, nu am nici o putere, alerg gâfâind spre casă. Plâng tot drumul. Ce-i voi spune mamei? La asta mă gândesc.

Cei de acasă trebuie să se fi trezit și cred că mă caută peste tot. În fața ochilor îmi apare imaginea mamei. Când mă gândesc la mama, la furia ei, la focul ce iese din ochii ei, vreau să mor acolo unde mă aflu, să pier fără să ajung acasă.

Când se trezesc și observă lipsa mea, toți pornesc în căutarea mea. Mătușa și fratele meu au coborât până în centru. M-au descris fiecărei persoane pe care au întâlnit-o pe drum întrebând dacă au văzut un copil asemănător. Mama a anunțat poliția despre situație, iar apoi l-a sunat pe unchiul din partea ei. Toate acestea le-am aflat mai târziu. De la lumea care se adunase la înmormântarea fratelui meu. Asociez mai apoi în minte toate aceste informații pe care le-am auzit în zbor. Copiii spusese că mă văzuseră în cortul scamatorilor. Nimeni nu știe unde am dispărut după aceea. Fratele meu se desparte de mătușa mea și se îndreaptă către un golf înconjurat de stânci abrupte. A văzut alți copii care umblau pe stânci și probabil că s-a gândit că poate sunt și eu printre ei. În acest timp a început să plouă. Fratele meu aleargă spre stânci căutându-mă. Mă strigă pe nume. Nu-l aud, în acest timp eu mă aflu foarte departe. Într-una dintre cabinele de schimb. Mă aflu alături de un bărbat străin. Se îndreaptă către copiii de pe stânci. Stâncile sunt foarte abrupte, foarte ascuțite și alunecoase. Fratele meu nu este obișnuit să umble în astfel de locuri. Îi strigă pe copii și îi întreabă de mine. La orice oră din zi, vântul suflă foarte puternic printre stânci, sunetul vântului acoperă totul, nu se aude ceea ce zice. Copiii s-au oprit și-l privesc din depărtare cum vine. Fratele meu înaintează pe stâncile umede, sub ploaia ce se întărește. Corpul lui mic sare dintr-un loc în altul. Probabil că polițiștii încearcă să o calmeze pe mama spunându-i că pesemne m-am adăpostit pe undeva, că voi apărea. Nu știu unde mă aflu, în care punct al dorinței sunt în timp ce se întâmplă toate acestea. Alerg întruna în gol. Ascund un secret atât de mare ce

nu poate fi purtat de un copil de vârsta aceea. Știu doar că nu trebuie să povestesc nimănui despre el, că dacă voi povesti se va întâmpla o mare tragedie. Mă învârt întruna în gol... După cele întâmplate în cabina aceea de schimb mă trezesc tresărind din somnul meu de copil. Mă schimb fără a înțelege ce se întâmplă, cum se întâmplă. Trec brusc de la copilărie la maturitate. Mă transform într-un copil matur care posedă simțurile vârstei de optsprezece, douăzeci și cinci, treizeci de ani fără să trăiesc anii de la mijloc, fără a trăi sentimentele unui adolescent. Simt asupra mea mirosul acela amețitor, vlăguir de bărbat a cărui chimie, ale cărui componente nu se vor dizolva niciodată. Îmi amintesc cum i-am pipăit organul, acolo în cabină. Țin mâna aceea departe de mine, ca o mână rănită și însângărată. Vreau să-mi tai mâna și să o arunc. Nu știu ce înfățișare luase chipul meu în acel moment. Dar trebuie să se fi schimbat. Port chipul ardorii și plăcerii sexuale generate de aceasta. Plăcerea pe care nimeni din casa asta nu o cunoaște sau pe care a uitat-o de mult... Vreau să îmi ascund chipul de toată lumea. Nu se potrivește cu locuitorii acestei case. Numai eu știu lucrul acesta. Nimeni altcineva nu știe. Iar acum știi și tu... Mi se sfârșesc puterile de atâta alergat, de atâta gândit, de rușine și de teamă. Când ajung acasă, Cicinine, Nil și Emel sunt în poartă. Nu îmi pot deschide ochii, am rămas acolo prăbușit la pământ fără să știu de mine. Pe mama o văd mai apoi. Este atât de nervoasă încât țipă de parcă vocea ei mai are un pic și se va sfâșia. Se joacă neîncetat cu părul ei... Țipă... Nu pot scoate nici o vorbă, mă ghemuiesc într-un colț, mătușa mea încearcă să mă ferească de mama. Mă apasă un somn adânc.

Stai un pic...

Un pic mai încet... Mai încet...

Mi se taie respirația, nu pot să țin pasul cu tine.

Deci vrei să știi atât de mult tot ce s-a întâmplat.

Lasă cuvintele să curgă de la sine.

Ele îți vor relata totul.

Tu doar privește...

De parcă ți-ai privi chipul în oglindă.

Uită-te în ochii mei.

Aștept... Nil plânge. Mama se răstește și la ea. Eu stau pe un scaun în fața ușii.

Nu primim nici o veste...

Fratele meu nu s-a întors încă din zona stâncilor. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat acolo.

Mama își iese din minți... Se ia de toată lumea, țipă la mătușa, unchiul meu nu apare. Vaporul de ora șase trebuie să fi ajuns la liman.

Își spun că probabil a urcat în următorul vapor.

Timpul trece. Tot nu am primit încă nici o veste... Nu se știe nimic de fratele meu.

S-a dus.

Nu vine.

Aflăm mai târziu ce s-a întâmplat acolo. Se spune că într-o clipă în care valurile au lovit puternic stâncile și-a pierdut echilibrul și a căzut. Mamei i se învârtă capul și se prăbușește. Mătușa se zbate, caută pe cineva căruia să îi dea de veste despre situație. În acest timp, toată lumea se strânsese pe stânci și scotea trupul neînsuflețit. În cădere s-a lovit la cap. Capul i-a rămas în apă, iar trupul pe stânci.

Copiii povestesc într-un suflet tot ce au văzut...

Nu i-am putut vedea trupul neînsuflețit. Nu știu ce s-ar fi schimbat dacă l-aș fi văzut, dar acum îmi spun că poate ar fi fost mai bine dacă l-aș fi văzut. Poate că dacă aș fi văzut trupul făcut bucăți al fratelui a cărui moarte am provocat-o durerea mea ar fi fost puțin alinată. Nu știu. Și poate că s-ar fi întâmplat exact invers.

În primele zile după moartea fratelui meu, mama prezintă un mare calm și o mare rezistență. Se ocupă de persoanele care vin să ne împărtășească durerea, povestește pe săturate, îngropându-și țipetele în ea, despre băiatul ei, despre viitorul strălucit al fiului ei și cum cu acel viitor s-a prăbușit și viitorul ei. Pare la fel de inaccesibilă și în hainele de doliu. Se poartă exact cum ar trebui să se poarte.

Mama nu îmi permite să mă apropiu de ea.

Îmi amintesc ziua în care a avut loc înmormântarea...

Casa este aglomerată. Eu și Nil ne adăpostim ca de obicei unul într-altul într-un colț îndepărtat de bocetele femeilor. Emel umblă văitându-se după mătușa mea. Nanni nu are răgaz să iasă din bucătărie. Ames-tecă încontinuu la halva¹. Se împart o grămadă de far-furii cu halva. Mătușa ne dă o farfurie cu halva și ne trimite la vecini. „Stați acolo, am să vin și am să vă iau mai târziu“, ne spune. Stăm în casa vecinilor până seara. Nu ne jucăm, nu vorbim. Doar stăm într-un colț. Așteptăm. În timpul acestei așteptări, în camera aceasta liniștită și departe de gălăgie mă copleșește intensitatea

1. În Islam, la înmormântare se servește halva făcută la casa îndoliată (n. tr.).

ardorii pe care am uitat-o și a morții. Toate cele întâmplare în cabina aceea de schimb... Moartea care a precedat cele întâmplare... Nu știu, era oare o durere ce putea fi suportată de un copil de vârsta aceea? Dar iată că am suportat-o. Nu știu cum am reușit. Ani la rând am trăit strivit sub greutatea acestei dureri. Nimeni nu a trăit atât de intens ca mine spaima și durerea acestei morți. Nici măcar mama... Durerea aceasta a continuat în fiecare zi... Nu am spus nimănui despre ea. Am uitat. M-am făcut că am uitat. Acest lucru ți l-am destăinuit numai ție. Numai tu știi ce s-a întâmplat în timp ce fratele meu a murit, în timp ce s-a dus pe stânci ca să mă caute. Până astăzi am ascuns acest adevăr de toată lumea. Doar de tine nu am putut să-l ascund.

Într-un final, mătușa vine să ne ia... De îndată ce intru în casă, o văd pe mama în sufragerie. Ochii îi sunt roșii... Părul îi este răvășit, abia stă în picioare. Dar, în pofida tuturor celor întâmplare, este la fel de frumoasă. Nu pot să-mi ridic capul, îmi este rușine și îmi este frică de mama... Vrem să intrăm împreună cu mătușa în sufragerie, alături de ea... În același timp, mama arată spre mine cu batista șifonată din mâna ei. Țipă la mătușă cu o voce răgușită.

Luați copilul ăsta de-aici. Să nu stea în fața ochilor mei, spune.

Mătușa mă duce tăcută sus. În ziua aceea, mama își îngroapă doi copii în același timp. Pe unul în pământ, pe celălalt în singurătate...

În zilele următoare simt că mătușa mă ferește intenționat de mama. Deși locuim sub același acoperiș, nu ne întâlnim cu mama zile în șir. O urmăresc pe ascuns.

Mă zbat ca să-i văd chipul măcar o clipă chiar și prin crăpătura ușii. Dar și în clipa în care i-l văd simt că parcă o să mă înec de rușine și vinovăție. Nu am curaj să apar în fața ochilor ei, nu am curaj să mă apropiu de ea. Cum aș putea să fac asta atunci când chiar și eu îmi dau seama de supărarea și ura din ea?

Mama cumpărase patru locuri de veci pentru ea și copiii ei. Înseamnă că în visele ei de viitor își avea loc și moartea. Două dintre ele sunt unul lângă altul; unul pentru fratele meu, unul pentru ea... Celelalte două se află la picioarele lor. După ce moare fratele meu, mama se chinuiește zile în șir pentru construirea mormântului lui. În același timp, își pregătește și mormântul ei. În fiecare zi se duce alături de omul care face mormintele. Stă și privește în timp ce se construiesc mormintele. Nu se desparte de meșter până ce nu termină mormintele. Acesta este singurul lucru care o ține în picioare... S-a dedicat cu totul acestei sarcini. Nu vede nimic altceva. Într-un final, mormintele gemene cu cupole și împodobite cu motive arăbești lucrate cu mare grijă sunt terminate. Pe mormântul fratelui este scrisă o poezie. Mormântul ei rămâne gol timp de douăzeci de ani. Așteaptă acolo pregătit cu tot ce îi trebuie, tot ce lipsește este doar trupul din el, trupul neînsuflețit al mamei.

După terminarea mormintelor, mama se îmbolnăvește. Suferința ei nu este numai psihică, suferă și fizic în același timp. Din trecut avea un organism alergic, slab. Era afectată foarte repede de vreme, de ceea ce mânca, avea dureri de cap zile în șir, cădea epuizată. În anumite perioade din an își făcea vaccinuri antialergice. Starea ei se înrăutățește pe zi ce trece. Casa se

transformă într-un iad, nimeni nu poate să facă nici o mișcare. Este sensibilă și fragilă asemenea unei bucăți de geam subțire... E de ajuns să se audă scârțâitul unei uși care se deschide sau sunetul scos de pașii noștri făcuți pe podea pentru ca să se enerveze. Nu poate suporta pe nimeni. Tot ce îmbracă, în afară de materialele foarte subțiri și moi, tot ce atinge îi provoacă alergii. Nici doctorii nu au o explicație. Își fixează ochii pe un punct și rămâne așa ore în șir. Parcă nu înțelege ce i se spune. Plânge, se închide în camera ei și plânge toată noaptea. Trăiește ceva dincolo de nebunie. În cele din urmă, este internată la o clinică.

Până la moartea ei este internată în clinică de nenumărate ori. Uneori, pare că se îndreaptă un pic. Apoi intră din nou într-o depresie adâncă fără nici un motiv. În perioadele în care e acasă este ținută mereu sub supraveghere. Alături de ea se află tot timpul o asistentă. Vine și o femeie care ajută la treburile casei. De acum, de noi se ocupă Madam Lizet. Madam Lizet este de origine franceză și este ultimul membru rămas în acest oraș al unei familii de evrei. Madam Lizet a venit la noi acasă ca o femeie văduvă, despărțită de curând de cel de-al doilea soț. Este o femeie neașteptat de frumoasă pentru o bonă. Cred că Madam are în jur de patruzeci și cinci de ani.

Mama ne privește de parcă nu ne-ar cunoaște. Când ne privește, vede doar un singur copil. De fapt, nu noi suntem cei pe care vrea să-i vadă. Privește o piatră de mormânt.

Mormintele pe care le-a făcut pentru ea și pentru frațele meu nu mi se șterg deloc din memorie. Atunci când suferințele ei fizice slăbesc puțin, aleargă imediat la mormântul fratelui meu. De sărbătorile religioase, în nopțile sfinte ale Islamului, la împlinirea anilor de la moartea fratelui meu... Este chemat imamul, se citesc rugăciuni la căpătâiul lui... Trec ore, dar ea nu poate să părăsească nicicum cimitirul. Ne dusese și pe noi de câteva ori. Nil și cu mine stăm pe mormintele noastre și o privim pe mama care se zvârcolește de durere. Atunci când plânge mă privește cu ură și dușmănie. De ce ne duce acolo? De ce face asta? Pentru a ne arăta suferința pe care o trăiește, pentru a striga încă o dată în gura mare că eu am fost cauza acestei suferințe, acestui deces nedrept? În timp ce pentru unul dintre copii suferă dureri de moarte, pe celălalt îl privește cu o cruzime ucigătoare. Mă copleșesc neliniștea și rușinea, mă îndepărtez de ea în tăcere. Vine și Nil. Cât o așteptăm pe mama, strângem conuri de brad de pe aleile cu copaci ale cimitirului.

Nil începe gimnaziul. Conform planurilor mamei, trebuia să meargă la Dame de Sion. O dată cu moartea fratelui meu, toate acestea se duc pe Apa Sâmbetei.

Într-o zi rece, ploioasă, îl văd pe tatăl meu acasă. Mama nu vrea să stea de vorbă cu el. Nici măcar nu-l primește în casă. Nanni și tata vorbesc în ușă. Tata începe brusc să plângă. Eu cred că a venit să împărtășească durerea fratelui meu. Dar de ce atât de târziu? De ce după săptămâni întregi? De ce nu a venit imediat? Nu am curajul să merg la el în timp ce plânge, îl privesc din crăpătura ușii. Mă măsoară cu coada ochiului. Îmi zâmbește, mă cheamă lângă el. Mă apropii și

mă opresc la un pas de el. Se apleacă și mă sărută pe obraji. Mirosul lui mă farmecă.

Unde-i Nil, nu-i acasă? întrebă el.

Nu, încă nu s-a întors de la școală, îi răspund eu.

Își șterge ochii cu dosul palmei. Vreau să-i sărut lacrimile. Nu întrebă nimic despre fratele meu. În ciuda faptului că știu atât de multe, nu știu ce răspuns aș fi putut să-i dau.

Să n-o superi pe mama ta, fiule, îmi spune el. Să-i spui și lui Nil să n-o supere nici ea.

Pleacă în tăcere.

Tata locuiește cu o femeie.

Nu știm dacă sunt căsătoriți sau nu...

Îmi amintesc duminicile petrecute în casa tatălui meu: mama ne îmbracă cu cele mai frumoase haine, iar pe cealaltă parte ne satură cu vârf și îndesat. Ne sfătuiește ca în casa tatălui să nu mâncăm nimic orice ar fi, să nu vorbim mult și să stăm cuminți. Mașina este pregătită, șoferul ne așteaptă în ușă. Fratele meu stă în față, iar eu și cu Nil pe bancheta din spate... Urmează să petrecem o zi plictisitoare acasă la tata. Fratele și Nil vorbesc între ei că nu vor să meargă. Pe când eu ard de nerăbdare să-l revăd pe tata. Încep să mă emoționez încă de cu seara.

La întoarcere, mama ne miroase gurile pentru ca să vadă dacă am mâncat ceva sau nu. Îi pune întrebări fratelui. Despre tata și femeia aceea... La fiecare întâlnire cu tata este și femeia aceasta cu noi. Ea se ocupă de noi mai mult decât tata. Ascultăm sfaturile mamei și ne purtăm foarte oficial. Tata ne așază în fața lui și

ne pune întrebări cu mare seriozitate. Mereu aceleași întrebări... Cum merge școala? Tu în ce clasă ești? Ce vrei să te faci când ai să fii mare? Îi răspundem pe rând cu aceeași seriozitate, apoi tăcem reciproc. În tot acest timp, femeia face prăjituri, checuri. Ne uităm unul la altul... Nu, nu ne atingem de nimic.

Tata stă pe fotoliul lui de lângă geam îmbrăcat cu un halat de casă de bordo și citește o carte. După un timp, uită de existența noastră, se pierde în citit. Și își bea coniacul. În timp ce citește, eu îl urmăresc. Mă pierd în ochii lui verzi plini de tristețe... Lumina ce se strecoară prin geam se reflectă în păru-i cărunț pieptănat pe spate. Pare la fel de inaccesibil ca și mama. Dar la el simt ceva ce nu se găsește la mama. În ochii lui, o sclipire de dragoste abia perceptibilă... Poate că eu văd așa pentru că am nevoie de așa ceva. Nu-mi pot lua ochii... În el mă văd pe mine. Apoi dau peste fotografiile lui din tinerețe. Mă uit, fața mea este fața lui. Verdele ochilor noștri poartă aceeași tristețe. O asemănare frapantă și deranjantă la fel ca între mama și frațele meu... Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care mama este atât de rece față de mine. Faptul că îi amintesc de tata...

Nu uit deloc cum ne săruta pe obraji atunci când ne întâlneam și ne despărțeam, mirosul de tutun și alcool amestecat cu mirosul puternic de apă de colonie de lă-mâie ce se răspândea în momentul acestui sărut de pe tenul lui, de pe tâmplile lui. În ciuda orelor plictisitoare petrecute acolo, vreau să mergem la tatăl meu pentru acest sărut și miros. Merită pentru orice în viață.

După moartea fratelui meu nu ne-am mai dus să-l vedem pe tata. Nici el nu ne-a mai căutat deloc. Ultima dată când îl văd este atunci când l-am văzut în ușă.

În fața noastră Bosforul întins...

Vapoare ce trec lin Bosforul...

Apoi călătorii spre mări deschise împreună cu marinarii albi ca zăpada...

Asta e tot ce visez mereu.

Nimic altceva. Să plec, să mă îndepărtez... Credeam că, dacă mă voi îndepărta de locurile acestea, de casa asta, de viața asta înăbușitoare, voi scăpa. Credeam că se va sfârși dacă mă voi integra în alte vieți, în alte orașe, în alte climate. Dar apoi îmi dau seama că peste tot viața este la fel.

Iată că acum sunt aici. În fața ochilor tăi...

Sunt peste tot...

În patru colțuri...

Și atunci când scriu mi se întâmplă la fel, sunt dus de colo-colo. Ca în viață.

Și scrisul este neîndurător și amețitor ca viața. Privesc acest moment odihnindu-mă puțin în umbra lui.

Limba îmi rămâne înțepenită în povestirile vechi.

Zilele trecute, cineva îmi vorbise despre *Poveștile asemănătoare cu zâne*, o carte pe care avea de gând să o scrie într-o zi. Îmi povestise cum că sursa tuturor poveștilor cu zâne de pe pământ este aceeași, despre cât de mult se aseamănă aceste povești, oricărei culturi, oricărui secol i-ar aparține. Nu observasem asta până atunci. Credeam că toate poveștile pe care le știu sunt unice și fără pereche, dar nu era așa. La fel și povestirea mea... Apoi, cu cât aud alte povestiri, cu cât mă afund în alte vieți, văd că povestirile sunt la fel de multe ca numărul oamenilor de pe pământ, nenumărate... Nu-i așa că într-un anumit punct toate povestesc o singură povestire, aceeași povestire? Povestirea aceea grea, șifonată, bolnavă...

Nu pot să țin nimic la un loc așa cum este. Am scăpat firul, ce se afla mai întâi? Îmi spun că trebuie să aibă o cronologie. Doar văd. Îți povestesc ceea ce văd și ceea ce a rămas la mine. Nu știu dacă o povestire se povestește astfel, dar știu că nu sunt un povestitor. Nu sunt povestitorul iscusit al *Poveștilor asemănătoare cu zâne*. Scriu doar pentru că știu că ești acolo. Pentru a trece timpul, pentru a omori timpul rămas... Și, într-un fel, nu asta înseamnă scrisul? La fel și cititul... Același lucru îl faci și tu tăcut, într-un colț. Îți omori timpul citind această carte sau orice ar fi acest lucru care nu prea seamănă a carte, în golul tău, sub lumina ta.

Astăzi am obosit foarte tare. Am rămas mult sub soare. Căldura a pătruns prin pielea mea palidă până la oase, iar de acolo până în viscere. Dar suferința aceea de gheață din sufletul meu a rămas aceeași. Căldura nu a atins-o deloc, suferința nu s-a împuținată deloc. Călătoria doar ce a început. Nu știu a câta zi este aceasta... Am uitat. Credeam că omul poate să se lepede de suferințele lui doar atunci când pornește într-o călătorie. Nu, nu este așa. Cel puțin de data asta nu se întâmplă așa.

Stau pe terasa hotelului și ascult marea.

Ochii îmi sunt închiși...

Simt cum cineva trece pe lângă mine. Îi aud foșnetul hainelor. Îmi întredeschid ochii și privesc. Doi ospătari îmbrăcați în negru fac pregătirile pentru cină. Pun pe mese fețele de masă de culoarea albastrului gheții. Un aer apăsător. Cât de liniștit este astăzi în jur... Nu pot să mă mișc. Parcă boala din corpul meu țâșnește din sângele meu și se răspândește în jur. Înconjoară și ia sub stăpânire scaunul pe care stau, masa pe care îmi reazem mâna, podeaua pe care calc, aerul pe care îl respir. Din

toate părțile m-au cuprins o greutate și o lipsă de putere atât de mare încât mă simt închis într-un bloc de fier. Am început din nou să tremur. Brusc, spatele îmi transpiră rece de parcă sunt prins și dus de o furtună de gheață. Dacă voi continua să stau încă puțin cu cămașa aceasta subțire și umedă, mă voi simți și mai rău.

Scriu de pe balconul camerei mele. Este aproape de ora opt...

Am ajuns cu greu în cameră. M-a cuprins o stare de vomă. Nu am putut să ies vreme îndelungată din baie. Apoi am luat un calmant și m-am întins în pat. Am adormit puțin sub efectul pastilei. Nu vreau să mă-nânc nimic, pe când doctorul mi-a spus să mă-nânc regulat. Altfel n-aș putea să rămân în picioare.

Sunt cazat în camera cea mai frumoasă, cea mai luminoasă a hotelului. O parte a camerei mele este cu vedere la drumul pietruit, la pontonul din față și micul chei unde acostează vapoarele. Iar partea cu balconul se deschide către un gol albastru care se întinde până la țărm și stânci.

Aerul de afară este șters, soarele e pe cale să dispară. Plaja este goală.

Îți povestisem despre această obsesie a mea, despre impulsurile care se trezesc în mine când privesc plajele singuratice...

Privesc... Patul meu se află imediat lângă ușa balconului. Noaptea, când dorm, las ușa deschisă și ascult vuietul valurilor. Marea care se pierde în întuneric, sunetul valurilor, această imagine, toate îmi amintesc de internat.

Îmi amintesc imaginea patului de lângă geam, fotografiat de departe, de nopțile reci de iarnă din internat: ferestrele sunt înspre mare. În nopțile de iarnă, prin tocul putrezit al ferestrelor se strecoară înăuntru un curent rece ca gheața. În semiîntunericul părăsit al nopții, privesc tremurând marea rece, umbrele triste ale copacilor uriași din grădină ce se reflectă în ferestre... Ascult vuietul ce mă înfioară al valurilor, foșnetul frunzelor ce zboară în vânt. Uneori se aude de la toalete jetul de apă subțire al unui robinet lăsat deschis. Pe coridoarele goale răsună plescăitul papucilor uzi ai vreunui elev care vine de la toaletă... Sunetele de sirenă, slobozite în nopțile cețoase din farul de la cap, mă înnebunesc... Dar, lăsând toate deoparte, mirosurile pubertății răspândite printre dulapurile de oțel, printre paturile la distanță de un cot unul de altul... Mirosul de transpirație al trupurilor aflate în perioada de dezvoltare, mirosul de picioare. Mirosul apei de colonie de lămâie sau mirosul de săpun care nu se știe de unde vine... Îmi spun că mirosul nepotrivit vine din corpuri nepotrivite. Trebuie să stau în alt loc, trebuie să privesc în altă parte. Ceea ce mă ațâță este fantoma dorinței pe care am îngropat-o în mormântul fratelui meu. În fiecare noapte mă culc pe burtă, înecat în rușine și mânie, crispat pe visele mele interzise. Știu că toate astea sunt vise bolnave. Cred că sunt trecătoare, că sunt visele copilăriei, că într-o zi vor pieri fără să lase nici o urmă. Îmi închipui un corp gol. Dar un corp șters. Fără vârstă. Fără chip, culoarea ochilor și forma părului nu sunt clare.

Eu am fost cel care a vrut să meargă la internat. Știam că dacă voi rămâne acasă mă voi sufoca. Sunt perioadele în care mama trăiește cele mai multe crize.

Trece prin crize de nervi foarte grele. La sfârșiturile de săptămână și în vacanțe vin acasă. Aflu mai târziu despre toate cele întâmplate. Uneori, când vin, mama nu e acasă. Au internat-o din nou în clinică.

Mama se află într-o stare de rezistență căreia nu i se poate face față, dar și într-o stare de disperare și suferință căreia, în aceeași măsură, nu i se poate face față. Într-un sens, s-a închis cu totul. Mama se topește, de fiecare dată când mă duc acasă o găsesc ceva mai dărâmată. Mama alunecă printre degetele noastre și se pierde asemenea apei. Lucrul acesta se vede, ea se îndreaptă în mod clar spre moarte. Sufăr pentru mama mea. În timp ce frumusețea aceea a ei rece și fină dispare, pe fața ei se ivește o altă frumusețe.

Casa seamănă cu un mormânt uriaș. Eu și Nil ne învățăm prin casă de colo-colo. Madam Lizet este o femeie rece. Dar știu că ne iubește. Înțeleg asta din privirile ei. Nu ne privește cum ne privește mama. Ne privește cu un sentiment de milă amestecat cu sentimentul de dragoste. Poate să plece în orice moment. Nu se știe cât va dura această preocupare rece a ei față de noi. Uneori se plictisește de noi. Se închide în camera ei și nu iese ore în șir de acolo. Câteodată se întâmplă ca starea aceasta de închidere în sine să dureze zile în șir. În astfel de zile, eu și Nil suntem obligați să ne descurcăm singuri. Aș vrea să fiu la școală. Cel puțin acolo mă aflu în mulțime, pot să găsesc câte ceva cu care să-mi omor timpul.

În clasă stau mereu în rândurile din spate. Locul meu rămâne același în toți anii școlari. Stau în spate,

departe de ore, departe de subiecte. Colegii mei de rând sunt la fel ca mine, închiși în ei, sau exact inversul, cei mai obraznici copii din clasă. Sunt un elev mediocru. Toată viața mea de elev trece în singurătate.

În timpul orelor se plimbă din mână în mână cărți cu benzi desenate.

Ultimele aventuri ale lui Zagor, ale lui Mandrake...

Pe când eu mă plimb prin lumea tristă a lui Madame Bovary sau lumea Annei Karenina care a murit în suferințele dragostei.

Corpul meu este destul de slab și plăpând. Până și prin înfățișarea mea fizică sunt foarte diferit de ceilalți.

Îmi petrec zilele în curtea școlii, pe coridoare, în clase. În singurătate și dor. Credeam că dacă voi fi departe de casă totul se va rezolva de la sine. Nu știam că o să mi se facă atâta dor de mama. Că am să îmi doresc să o văd orice s-ar întâmpla, că am să îmi doresc să o iubesc de la capăt, de la zero, cu o nouă dragoste care ar putea să umple golul dintre noi de parcă nici nu aş cunoaște-o pe această femeie care, de fiecare dată când o revăd, se uită la fotografiile copilului ei care a murit, încremenită ca de moarte.

Școala... Curtea școlii... Jocurile băiețești care te hodorogesc... Pe aleea cu copaci a școlii, în curte, la cantină. Peste tot... Stau și privesc tăcut, speriat dintr-un colț glumele lor băiețești, cum se iau unul de altul. Privesc cum se luptă pe iarbă, cum râd în hohote și țipă de durere când unul dintre ei își introduce brusc mâna între picioarele celuilalt și îi strânge mădularul, cum se înfurie pe moment, cum se supără. Dar nu. Nu aş putea să mă port ca ei, de parcă aş fi unul de-al lor, așa

cum fac ei... Îmi este teamă că dorința din mine mă va da de gol. Îi urmăresc de departe...

Dorințele mele sexuale, care la început nu aveau formă, nu aveau imagine, cresc în frică, rușine și neli-niște. Încep să se concretizeze și se regăsesc într-un trup care are cap, trup, picioare. Singurătatea mea este spulberată de vocea Lui, de umbra Lui. Stă departe și este de nedescifrat, dar apoi ne obișnuim unul cu celălalt. Îi ador vocea... Îmi amintesc clar vocea lui care îmi oferea siguranță. Poate că sentimentul acesta de încredere a fost și ceea ce m-a apropiat de el. Îmi place cum vorbește. Îmi place să-i urmăresc mâinile în timp ce vorbește. Apoi îmi amintesc că am urmărit cu admirație perioada de trecere a lui de la copilărie la pubertate, schimbarea extraordinară a trupului lui de finețea unei gravuri. În nopțile singuratice am palpitații puternice. Tremur când sunt alături de el, îmi este teamă că va înțelege la ce mă gândesc din tonul vocii mele, din privirile mele. Patul lui este foarte aproape de al meu. Și el doarme pe burtă, la fel ca mine. Știu că nu doarme când e în poziția aceasta, că își închide ochii și se cufundă în vise interzise asemenea mie. Îi iubesc umbra ce apare și dispare în semiîntuneric. Mă adăpostesc sub umbra aceasta perfectă. Dar nu este inaccesibil asemenea mamei mele, asemenea fratelui meu. Este alături de mine, în apropierea mea...

Îmi amintesc cum îl doream. Îmi amintesc de frumusețea de a-l dori și cum și el mă dorea în aceeași taină... Înțeleg asta din privirile lui, din privirile vârstei de șaisprezece ani, din privirea sălbatică și pură a acelei adolescențe. În unele nopți vine în patul meu...

Vorbim. Îmi amintesc de ochii lui. Un cenușiu sufo-
cant... Un ten brun... De bronzul soarelui.

Îmi amintesc de frumusețea lui, de frumusețea
aceea a lui bărbătească, virgină.

Într-o parte a patului el, în cealaltă eu.

Tremur, el vorbește neîncetat.

Trupurile noastre, care nu se pot dezgheța într-un
fel nopți întregi, încep, cu timpul, să se obișnuiască unul
cu celălalt. În fiecare noapte sunt ceva mai apropiate,
mai pasionale. Apoi căldura corpurilor noastre care se
ating unul de celălalt prin mișcări de moment și care se
retrag de la sine. În aceste momente eu mor și reînvii.
Eu sunt, ca de obicei, pe burtă, pe partea dinspre perete
a patului. Iar el se află alături de mine, încolăcit aseme-
nea unui șarpe în partea goală a patului. Într-o noapte,
în farmecul liniștii... Șoaptele noastre s-au tăiat. Oare a
adormit? Nu, aceasta nu este starea de somn. Aerul care
mă lovește în față nu este aerul răsuflării inconștiente a
somnului. Avem ochii închiși, stăm nemișcați. Ne pier-
dem, uităm... Măinile încep să-mi transpire rece. Apoi
măinile noastre, picioarele noastre încep să se atingă în
mișcările somnului nostru fals... Nu mă mișc, acest
lucru îl face el când vrea, corpul lui își schimbă un pic
poziția în pat. Probabil că se gândește că dorm, se apro-
pie încet, îi este teamă să nu mă trezească. Mă topesc
sub plapuma de pe noi. Simt deasupra mea fermitatea
cărnilui lui, greutatea piciorului lui. Nu mă mișc deloc,
mă aflu într-un somn de moarte. Amândoi ardem în
flăcări. Un timp, atât cât rezistăm, stăm așa fără să ne
mișcăm, fără nici măcar să respirăm... De parcă nu am
fi conștienți de ceea ce facem, de parcă am fi murit...
Ne foim iar, jocuri vagi... Ceea ce facem calcă în

picioare visele interzise. Visele rămân foarte nevinovate și copilăroase. Cât a durat, cât a rămas alături de mine? Apoi îmi amintesc cum a plecat alunecând ușor din pat. Cum am pipăit tremurând umezeala cearșafului, căldura locului în care stătuse, cum mi-am vârât capul sub plapumă și am inspirat mirosul pe care îl lăsase... Mirosul acesta, mirosul acesta umed, acrișor, aburit mă arde pe dinăuntru.

Iar mama, în aceleași nopți, poate chiar în aceleași momente, doarme probabil într-una din camerele reci ale spitalului, potolită cu injecții calmante.

Privesc marea pe fereastră.

O tristețe fără seamăn.

Este neagră ca smoala.

Se întinde la nesfârșit, vuiește.

În țipetele apăsătoare ale sirenelor, uit totul.

Ziua îmi reamintesc: îmi amintesc cum nu ne puteam privi în ochi unul pe celălalt, cum stăteam de parte unul de celălalt. O tăcere și o înstrăinare care se produceau de la sine... Apoi îmi amintesc de alte nopți... Vine din nou lângă mine, se întinde din nou în aceeași poziție, vorbește iar. Tăcerea care a durat toată ziua se sfârșește. Aceleași lucruri... Nu, pe zi ce trece devine mai violent, este direct, fără să mai vorbească... Ceea ce facem noi nu este dragoste, ne frecăm tremurând întruna trupurile unul de altul cu o dorință animalică. Oare în timp ce trăiam toate acestea ne aflam tot în somnul nostru fals, în frică și rușine? Nu știu deloc, am uitat...

Apoi a început să nu mai vină. Aștept. Nu pot să-l întreb de ce nu mai vine. În fiecare noapte îl aștept pe el în pat... Nu, nu vine... O despărțire fără motiv. Nu vine, nu vorbește. Îl urmăresc de departe în tăcere, într-o singurătate ucigătoare. Nu mai este ca până acum, s-a schimbat. Și-a pus în cap să se schimbe. N-am putut să-l întreb niciodată de ce nu mai vine. Înțeleg că dorința lui s-a sfârșit, că îmi alunecă printre degete.

Nici tăcerea, nici furia, nici frica, nici rămășițele iubirilor învinse și nici boala... Nici faptul de a ne purta de parcă am uitat nopțile acelea cu ușurință, nici sălbăticia noastră, nici orbirea provocată de tăcere și nici măcar grijile sterpe legate de viitor. Nimic nu a putut să șteargă imaginea aceea din inima mea. Au trecut anii și nimic nu a putut să șteargă pasiunea pe care a stârnit-o în mine și fotografia aceea perfectă și extraordinară. Stă așa. Nu am putut să rup și să arunc într-un fel imaginea aceasta.

Mă plimb pe aleea cu copaci din curtea școlii. Frunzele copacilor cad tremurânde deasupra mea. Și în următorii ani se întâmplă la fel. Cad frunze uscate, din hârtie.

Încă un lucru. Mă aflu înconjurat de mii de cărți într-o sală albă ca zăpada. Într-o bibliotecă. Văd un bărbat. Un bărbat care are anumite obiceiuri. Obiceiul de a citi zilnic ore în șir cărți... Este o imagine inertă, fragilă. Vine în fiecare după-amiază la bibliotecă și citește ore în șir. În general se așază lângă geam, într-un loc în care bate lumina. Deschide cartea și citește un timp fără să-și ridice capul, apoi se oprește, lasă cartea și respiră adânc și ochii îi rămân fixați pe un punct.

Pentru un timp se rupe de carte, iar apoi începe să citească de unde a rămas.

În timp ce stă în fața mea, îi urmăresc fiecare mișcare a chipului, a trupului. Uneori îl privesc pe furiș, alteori îmi fixez direct ochii pe chipul lui. Uit de mine. Mă gândesc la motivele care îl fac să vină aici. Singurătatea, plictiseala, dorința de a citi... Îmi vine orice în minte. Îmi spun că trebuie să fi venit aici de frică, pentru a se îndepărta de viața înfricoșătoare de afară, de cutremurele vieții...

Mă duc în fiecare zi să-l privesc. Asta durează o vară întreagă. N-am putut să-i uit deloc chipul și imaginea din clipele în care citea cărți lângă fereastră. Aceasta este o imagine pe care o știu. Vă spuseseam mai înainte, vă povestisem că tata stătea la marginea ferestrei și citea cărți. Între ei este o asemănare frapantă. Chipul lor, ținuta lor, felul cum stau, toate sunt la fel.

În tot timpul în care a venit acolo, hainele lui au fost mereu aceleași, imaginea lui era mereu aceeași. Nu am vorbit niciodată. Nu am putut să-i aflu numele, cu ce se ocupă, unde locuiește și ce fel de om este în realitate.

Paginile romanului de dragoste ieftin din mâna mea se împrăştie în brațele vântului de după-amiază târzie. De când am venit aici, citesc aceeași carte. N-am putut să avansez deloc. Mă întorc la capăt și încep să citesc iar și iar. Nu îmi rămâne în minte ceea ce citesc. De fiecare dată deschid prima pagină a cărții cu o curiozitate proaspătă și emoții noi și încă de la primele propoziții mă pierd și uit. Cartea povestește o dragoste plină de suferință, plină de pasiune, o dragoste imposibilă. Simt că nu este scrisă ca în viața de zi cu zi. Lipsește ceva în rândurile pe care le citesc, nu s-a relatat tot.

Îmi place să mă uit la fotografiile vechi. După moartea mamei, din sertare ies o grămadă de fotografii. De majoritatea nici măcar nu-mi aduc aminte de ce și când au fost făcute.

De fiecare dată, mama se află în centrul pozei printre femeile adunate cu o fericire falsă și zâmbete minci-noase pe chip. În unele poze, fratele meu se află ca de obicei lângă mama zâmbind de sub brațul ei. Pe când eu și Nil încercam să ne facem un loc în mulțime. Nimănui nu-i pasă de noi. Jumătate din capetele noastre, o mână sau un picior au rămas în afara acestor poze. Se vede că ne-am zbatut pentru a intra dintr-un colț în fotografiile care nu știam la ce vor folosi în viitor.

Printre aceste fotografii se află și unele în care mama și tata sunt împreună. Aceste fotografii ies dintr-un alt loc, dintr-un plic galben. Fotografii de nuntă, fotografii făcute în călătoriile în care au fost împreună... Fratele meu și cu Nil sunt încă prea mici, iar eu încă nu m-am născut. Avem doar o singură fotografie în care suntem cu toții împreună. O fotografie făcută imediat după nașterea mea. Până ca aceste poze să ajungă în mâna mea, nu-i văzusem niciodată unul lângă altul ca femeie și

bărbat, ca soț și soție. Știu că mama și tata s-au despărțit imediat după ce m-am născut eu. Căsătoria lor a durat cinci ani. Nu pot să știu ce s-a întâmplat în tot acest timp, ce fel de viață au petrecut. Dar, cu cât mă uit la fotografii, încep să înțeleg că între ei se afla o dragoste. Probabil că mama nu a putut să reziste în fața relației tatălui meu cu o altă femeie. În momentul în care află despre asta, suferința și furia trăite o iau înaintea dragostea ei. Își îngroapă în ea dragostea față de tata și îi întoarce spatele pentru toată viața. După tata, nu mai poate să iubească nici un bărbat. Cu excepția copilului ei care a murit, întreaga ei viață nu mai poate iubi pe nimeni. Și ambele iubiri sfârșesc trist. Aceste suferințe sunt de ajuns ca să o omoare.

Aceste fotografii, care ies la iveală după moartea mamei, rămân la mine. Nil nu vrea să vadă nici măcar una.

Asemenea copilăriei lui Nil, și visele ei de adolescentă au fost călcate mereu de umbra bolnavă a mamei. Este în aceeași casă, în aceeași cameră cu o femeie bătrână, bolnavă. Este o fată tânără, nefericită, fragilă, care nu știe că în spatele pereților casei mari și albe se află ceea ce se numește viață. Trăiesc vieți diferite în aceeași casă. Două suflete singure, singure-singurele. Bine că merge la școală. Nil studiază la facultatea de litere. Școala înseamnă pentru Nil, ca și pentru mine, un sălaș în care putem fugi și ne putem ascunde de mama.

Sfârșitul perioadei de tăcere a lui Nil sub umbra mamei mele: furia se adună în ea. Furia strânsă în ani de zile explodează într-un final. Nil ne anunță într-o zi că se va căsători. Mama se opune, înnebunește la auzirea

acestor cuvinte. Nil este hotărâtă. Au loc certuri interminabile... Vorbele plesnesc pe fețele lor asemenea unui bici. Cât de mânioase, mâhnite sunt vocile lor. Mama țipă.

Atunci pleacă, nu mai sta în casa asta, spune ea.

Nil plânge, se închide în camera ei. Eu mă duc lângă ea.

Ce-o să faci? o întreb.

Ce e de făcut. O să plec din casa asta, îmi răspunde ea.

Își șterge lacrimile cu dosul palmei. Apoi începe să-și adune lucrurile. Pentru o clipă, vreau să fiu în locul ei. Să vină cineva și să mă scape de casa asta, cine o fi, oriunde m-ar duce...

În noaptea aceea vorbim până dimineața.

Dar nu pot să-i spun nu pleca.

Dimineața, mama se află în sufragerie, își udă florile. Își dedică acestor flori toată dragostea pe care nu a oferit-o întreaga viață copiilor ei. Întreabă de Nil.

N-a ieșit încă din camera ei, îi răspund. De ce n-o lași să se mărite?

În acea clipă, vocea și chipul ei se încruntă. Nu-mi răspunde. De parcă tot pe mine mă învinovățește și pentru asta. Mă privește cu furie.

Vrei un ceai? o întreb.

Mi-l iau singură, îmi răspunde ea.

Continuă să-și ude florile în tăcere. După puțin timp, iese și Nil din camera ei. Stă în fața ușii cu valiza în mână. Vrea să-și înceapă vorbele spunând mamă, dar mama o întrerupe.

Văd, spune ea. Nu vrei să-mi mai vezi chipul vreodată.

Atât. Apoi se ridică și își pune un ceai. Stă în bucătărie. Nil mă îmbrățișează de gât, îi șterg lacrimile ce i se preling din ochi. Pleacă plângând cu valiza în mână. Pentru o clipă se oprește în deschizătura ușii. Apoi se întoarce și mă îmbrățișează din nou.

Am să te sun, să nu-ți faci griji pentru mine, îmi spune ea.

Apoi pleacă. Alerg la fereastră... În stradă, o așteaptă o mașină. Bărbatul pe care îl iubește este acolo. A venit pentru Nil. Îi ia valiza din mână. Nil se întoarce și privește casa pentru ultima oară. Parcă se schimbă brusc în momentul acela în care stă nemișcată și privește către casa aceasta în paragini, către copilăria chinuită și singuratică ce a durat ani în șir. Îmi face cu mâna.

Nu o mai văzusem niciodată atât de frumoasă...

După ore întregi. Mama se află încă la bucătărie. Stă ca o stană de piatră. Nu scoate nici o vorbă. Nu mai pomeneste niciodată de Nil. Sunt singur fără Nil în casa aceasta mare și albă, camerele sunt goale. Camera mea este tot camera aceea mică și cu vedere la perețele casei vecinilor. Se gândește că eu mi-am vârat nasul în plecarea lui Nil. La fel cum sunt învinovățit de moartea fratelui meu, sunt învinovățit și de plecarea lui Nil. Ei pleacă, dar eu rămân acolo, în casa aceea albă, cufundat împreună cu mama în somnul morții.

Totul din viața lui Nil și a soțului ei a mers așa cum și-au plănuit. După câteva săptămâni, s-au căsătorit. Au făcut o petrecere mică la ei acasă. Nil se îmbrăcase cu o rochie de culoarea rodiei. În păr avea o coroniță din flori de câmp. Era foarte frumoasă.

După ce s-a căsătorit, Nil și-a terminat studiile și a devenit profesoară de literatură. Cu soțul ei s-a iubit mereu de parcă s-ar fi închinat unul în fața celuilalt. Au două fete. Ca toate mamele, și Nil se plânge câteodată de copiii ei.

Cea mare e mai diferită, dar cea mică o să mă bage în mormânt. E leit mama. Nu știu cum am să ies la capăt cu ea, spune Nil.

Mama vorbește. De cele mai multe ori de una singură, uitând de prezența celorlalți... Vorbește crezându-se departe de toată lumea și de tot... Începe să vorbească tare, apoi intensitatea vocii ei începe să scadă. Nu se înțelege exact ce spune. Murmură. Murmurul ei seamănă cu murmurul tău. Vocea ei este înfundată, ca vocea unei persoane care e pe cale să plângă. Acum nu-mi amintesc deloc ce spunea. Vorbe goale... Ceea ce știu este că atunci când vorbea de capul ei era cufundată în suferință. Văd cum suferința ei crește pe moment ce trece, cum devine din ce în ce mai insuportabilă, cum o înconjoară și o ia prizonieră când doarme sau când este trează...

După plecarea lui Nil, pleacă și Madam Lizet. Are de gând să se reîntoarcă în Franța. A îmbătrânit și ea. Rezistă de ani de zile. Dar s-a terminat. Se va duce la sora ei din Toulon. Spune că de acum trebuie să aibă o casă a ei. S-a săturat să țină sub control nebunia mamei și suferințele ei, să aibă grijă de noi și de casa aceea tristă. Nu mai aveți nevoie de mine, ne spune ea. Mama nici nu o contrazice și nici nu o aprobă. Nu spune nimic. Umblă mereu prin camera ei, prin grădină, pe terasă, vorbind de una singură.

Cât despre mine, în acel an reușesc să intru la facultate. Mama rămâne tăcută și de data asta. Nu scoate nici o vorbă. Mă sperie faptul că stau în casa aceasta, că de fiecare dată când mă trezesc trebuie să o găsesc pe mama în fața mea. Trebuie să găsesc un motiv și să mă îndepărtez de casa aceasta.

Mi-am ațintit din nou privirea asupra vapoarelor.

O noapte sub lumina lunii: într-unul din momentele ei de criză, mama este dusă la spital.

O altă noapte sub lumina lunii: singurătatea mea după ce mama este dusă la spital într-unul din momentele ei de criză.

Aceeași noapte, acasă, în camera rece...

Crizele de boală ale mamei, asemenea mareelor. Plânge, țipă, tace...

La fel ca marea. La fel ca toate femeile suferinde.

Ferestrele sunt întredeschise. O lumină vagă s-a prelins înăuntru. Camera este foarte întunecată. În pat, o femeie. Mama. Stă ghemuită în pat, îmbrăcată într-un halat de culoare trandafirie. Ușa camerei este întredeschisă. O urmăresc prin această întredeschidere. O strigă pe Madam. O strigă de câteva ori cu tonul vocii horcăit. Strigă din toate puterile. Mă apropii încet de ușă și îmi întind capul înăuntru prin întredeschizătura ușii...

Vrei ceva? o întreb.

Unde-i Madam, cheam-o pe Madam, îmi spune ea. Nu se uită la mine.

Madam a plecat, ai uitat? Spune-mi mie. Ce vrei?

Liniște...

Închide fereastra, îmi spune apoi. S-a făcut rece ca gheața aici.

Închid ferestrele.

Ai mâncat?

Nu, este răspunsul ei. Nu vreau nimic. Lasă-mă singură...

Strigă la mine din spate:

Care din voi a schimbat locul fotoliilor?

Care fotolii?

Fotoliile de jos, din sufragerie. Cineva le-a schimbat locurile.

' Nu, fotoliile sunt la locul lor. Dacă vrei, du-te să vezi, îi spun.

Nu mă minți. M-am uitat ieri. De ce le-ai mutat fără să mă întrebați? îmi spune ea cu insistență.

Ies din cameră închizând încetișor ușa. În noaptea aceea nu iese deloc din camera ei. În ziua următoare, în zilele și nopțile următoare stă tot timpul în camera ei. Nanni, bătrâna, biata Nanni, îi pregătește mâncarea și o duce sus. Trimite platoul cu mâncare înapoi fără să se atingă de nimic. Acum înțeleg foarte bine ce înseamnă o astfel de singurătate, o astfel de dispoziție atât de sălbatică.

Mereu aceeași priveliște...

Același albastru...

Ochii mei oboșiți de atâta privit se închid de la sine. Soarele este tot foarte puternic, dogoritor. În jurul meselor de plastic de la marginea drumului pietruit, nebunii verii îmbrăcați foarte subțire... Își povestesc unul altuia ceea ce știu despre viață și dragoste. Își împărtășesc din nou micile secrete. Ceea ce povestește unul, aprobă celălalt, șoptește că a avut o experiență asemănătoare. Mai ia o gură, mai fumează o țigară...

Toată ziua o mână de oameni se mută de colo-colo neștiind ce să facă din cauza căldurii, de plictiseală și amorțeală. Vorbesc... Vorbesc.... Nu termină nicio dată de vorbit. Se simt parcă mai bine cu cât vorbesc. Se destind. Dar eu nu pot vorbi de zile în șir. Așa cum mi-am epuizat viața, mi-am epuizat și cuvintele. Îmi prinde mai bine să tac. Mă consolez cu tăcerea. Ochii îmi sunt închiși, îmi închipui marea. Când marea este exact lângă mine...

Mă aflu într-un punct orb. Nu pot să văd...

Mereu aceeași priveliște...

Același albastru...

Stă la fel. Nu se schimbă deloc.

Aceeași priveliște... Același albastru...

De ce nu vorbești deloc? Sau și tu ești obosit ca mine? Da, se vede pe chipul tău. Poate că cine te privește spune că este puțin cam devreme. Câți ani ai? Dar, când e vorba de oboseala provocată de vârstă, vârsta nu prea mai are nici o importanță. Vârsta fizică își pierde importanța când celulele creierului se atrofiază și simțurile slăbesc. Totul trece în fața timpului.

Mă uit la tine. Tu însă te uiți departe... Ochii tăi se afundă în altă parte. Pe chipul tău bate lumina strălucitoare a lunii.

Nu-i așa că este orbitoare?

La ce te gândești?

Vrei să pleci imediat de aici.

Te rog, nu pleca. Să uităm unul de celălalt. Rămâi alături de mine, așa, fără să spui nimic.

Timpul trece...

Bătăile inimii mi se accelerează. Nu, nu este vorba de începutul unei noi crize. Asta mi se întâmplă când tu ești alături de mine. Mi se mai întâmplase. Când te-am văzut pe stânci pentru prima oară. Tac. Încerc să ascund.

Privește, alți pescăruși...

Păsările albe se rotesc întruna.

Tac. Te privesc cu coada ochiului. În timp ce te privesc mă descompun. Asemenea unei picturi, pe timp de noapte. Se aude o voce din preajmă, de foarte aproape. N-am reușit să o deslușesc exact, dar o cunosc.

Ești tu? Când sunt alături de tine mă pierd. Nu te cunosc deloc. Acest sentiment este straniu. Și foarte îndepărtat, și foarte aproape. În pupilele tale, o poveste gri. Asemenea unei picturi.

Văd...

Lebede negre, negre ca tăciunele.

Petele de pe lac, despre ele este vorba. Petele acelea fără seamăn care se mișcă, care tremură, care suspină. Ondulațiile acelea fermecătoare ce te îmbată.

Îți povestesc povestea aceea gri care se reflectă în ochii tăi. Ochii mei sunt tot închiși. Este noapte... Sunt copleșit pe dinăuntru de o tristețe rece, crudă. Mă află în visul singurătății. În fiecare noapte intru sub aripile albastre ale dorinței, împins de sentimentul de independență generat de tinerețe. Scriu astfel: mă învârt printre cârciumile amorțite, cafenelele reci, barurile demodate rămase la dos de pe acele străzi laterale unde sunt trăite cele mai adânci singurătăți, în zona cea mai aglomerată din oraș. Vocile închipuite ale nopții ucid tăcerea din mine. Umbra mea subțire ce cade pe asfalt este strivită sub picioare în singurătatea uriașă a străzilor orfane. Străzile laterale, scriu eu. Aceste străzi, această singurătate și pavelele ce miros a furie mă omoară. Putrezesc puțin câte puțin pe străzile nopții.

Pe trotuare văd pete tremurânde.

Le vezi și tu?

Sunt lebedele de pe lac.

Negre, negre ca tăciunele.

Mândre și tăcute ca moartea. Stau acolo nemișcate. Așteaptă. Ținuta lor, faptul cum așteaptă nemișcate mă omoară. Tremur. Drumul... Stau pe zidurile de la

marginea drumului, stau exact pe marginea trotuarului, se deplasează în sus și în jos. În fiecare noapte, aceste culori orbitoare, mirosurile de iubire ce îți iau mințile sunt oferite ca un cadou. Am ochii închiși. Mă uit la bieteile prostituate masculine. Mă îndepărtez... Mă îndepărtez... Nu. Mă zbat ca o frunză pierdută într-o mare agitată. Nu reușesc nici să plec în adevăratul sens al cuvântului, nici să rămân acolo și să consum totul până la sfârșit. Mă pierd pe chipuri. Un îndrăgostit sărman, gelos, pe timp de noapte, îmi spun eu. Sunt spulberat de colo-colo, între frică și rușine, sub aripile albastre ale dorinței.

Mă duc și vin de-a lungul drumului. Jur că este ultima dată când trec pe aici, că este ultima dată când privesc locurile acestea. Noaptea umedă mă atrage. Plec capul fără să mă pot opune. Acest drum, aceste nopți te fac dependent de ele. Mă aflu undeva pe la mijlocul drumului. Amărăciunea nopții și singurătatea amețitoare se reflectă pe drumul umed. Alunec anevoios pe drum. Ușor și transparent, asemenea unei picături de apă. Culorile orbitoare ale luminilor semafoarelor și lampadarelor se sparg de geamuri. Istoria măreață a acestui oraș se șterge într-o clipă. Răsună gemetele tăcute ale trupurilor pline de dorințe care au uitat timpul și cine sunt.

Și tu trebuie să știi acest drum. Poate că ai trecut de nenumărate ori pe aici. Ai văzut și tu aceleași chipuri, aceleași priviri, nu s-ar considera deloc că ești străin de aceste locuri. În fiecare noapte, pe acest drum se înființează un târg secret. În fiecare noapte sunt cumpărate și vândute chipuri noi, trupuri noi. Acest drum îmbrățișează piața cea mai aglomerată a orașului. După ce

luminile clădirilor înalte aflate pe ambele părți ale drumului se înnegresc, drumul se transformă în lumina oarbă a lampadelor. Devine adăpostul lupilor flămânzi care ies din vizuinile lor o dată cu noaptea.

Privesc de parcă toată lumea ar fi alcătuită din acest drum umed și din bărbații care așteaptă pe trotuare. Am venit la voi în noaptea aceasta, spun eu. Se uită la mine. De fapt, nu la chipul meu, ci la un alt chip pe care îl văd sau mai bine zis pe care doresc să-l vadă. Privirile lor mă doboară. Mi se închid ochii. Sunt acolo. Stau departe unul de celălalt. Lebede negre, negre ca tăciunele, tremurânde. Frumusețile acelea fără seamăn care alunecă pe lacul liniștit. Așteaptă. Dorința se prăbușește cu toată puterea ei, asemenea picăturilor reci de sânge. Aerul este acoperit de o ceață tulbure, deasă. De frig, trupurile lor s-au prefăcut în gheață. Stelele au dispărut. Nu se mai vede nici măcar o lumină. Tot ceea ce există se află pe chipuri, pe chipurile îndrăgostiților goi care sunt în stare să facă orice, apăsați de dorințe puternice. Îngenunchez în fața lor precum un sclav.

Cu cât îi privesc, devin și mai frumoși. M-am atașat de aceste pavele, nu pot să mă rup de ele. O clipă. Acei ochi, noaptea și mirosurile se contopesc și năvălesc asupra mea. Mă umflu ca un animal de pradă. Îmi înving teama, uit de ea. Mă las pe mâinile lor. Stau departe, foarte departe. Nu pomenesc de dragoste, ci de prețul unei nopți de dragoste.

Când mă plimb în nopțile ploioase pe străzile singuratice, mă trezesc în odăi reci...

În nopțile ploioase mi se întâmplă des așa ceva.

Acum privesc în depărtare. Tu ai capul plecat și nu vorbești deloc. Mă asculți. Îți povestesc despre mirosul tainic ce mă împinge la nebunie într-o noapte de vară. Îți spun că am în mine o durere ascuțită.

Pietrele albastre care-mi ating picioarele mă nănesc, cu cât le ating îmi pierd cunoștința.

Nu te cunosc deloc. Dacă aș fi putut să te ating, aș fi vrut să mă întind și să te sărut pe buze. Cât de frumos se vede chipul tău sub lumină. Dacă ai ști cât de incitant privești... Nu pe mine, ți-ai îndreptat ochii spre orice vei fi privind și nu poți să te rupi de acolo. Ochii aceia au obosit de atâta privit. Ochii tăi îmi iau mințile. Cu cât privesc, uit de tot. Uit de groaza clipelor care au trecut. Uit de mirosurile acre de sudoare care se răspândesc din trupurile acelea pline de dorință, de inimile acelea zdrobite, de gemetele acelea, de gustul amar al tenurilor uzate de cât au fost iubite, pipăite. Totul dispare cu o singură privire de-a ta. Rămâi doar tu.

Apoi timpul a trecut...
Lunile, anotimpurile.

Apoi alte singurătăți în alte orașe, în nopți de peste mări și țări... În orașele Europei Centrale și de Nord. În alte camere... În vapoare, în trenuri... Poduri ce unesc distanțele... Singurătăți apăsătoare care se deplasează, care se duc și vin în vehiculele ce alunecă pe poduri. Apoi tot aceleași singurătăți; în case, pe pereții albi ai caselor, pe timpul nopților în insomniile străzilor. Singurătatea este înăbușitoare. Singurătatea aceea fermecătoare, neasemuită, fără viitor...

Un tânăr care are încă doar douăzeci și patru de ani...
Pleacă...

Este singur, liber, în orașele Europei, în orașele acelea îndepărtate.

Călătorii la care visez...

Mă îndepărtez...

Înaintează repede, fără să mă opresc deloc, fără să respir. Apoi mă opresc și privesc.

Este încă prea devreme, este încă prea devreme ca să mor, spun eu.

Să-i urmărești pe bărbați, în lumea bărbaților.

Mă uit de acolo la bărbații irascibili care stau în depărtare, care și-au pierdut inocența... După o vârstă, inocența ne părăsește. Dar nu știm, nu ne dăm seama de lucrul acesta. Însă revine în clipa morții. Știi asta. Când te apropii atât de mult de moarte te simți ca un nou-născut. N-ai putea purta altfel greutatea morții. Numai inocența îi ține piept morții, acel sentiment de inocență te poate ține în picioare. Și în acel moment, în acel moment al morții, pleci de pe lumea aceasta poate la fel de pur ca un făt, pur și neatins. Lucrul acesta îl voi înțelege pe deplin numai în clipa morții. Dar cred că așa va fi. Așa cum ți-am spus... Eu mi-am pierdut de mult inocența. A pierit într-un loc nepotrivit, la un moment nepotrivit. Știam asta, încă de la vârsta aceea...

Privesc în trecut... Bărbații îmi învăluie aproape toată viața. Toate golurile sunt închise de trupul unui bărbat. Rana deschisă de unul este închisă de altul.

În lumea bărbaților, sub ruine...

Mă uit la bărbații care s-au cocoțat pe taburetele de bar, care își petrec timpul respirând aerul plin de fum. Ochii lor sunt pe aglomerația din apropiere, toți sunt unul într-altul. Cât de singuri, cât de nevoiași sunt cu toții... Este înspăimântător să trăiesc din nou acele clipe, să scriu această pagină după nopțile acelea independente, netemute... Peste tot, în toate nopțile de pe acest pământ, bărbații care se plimbă prin astfel de locuri sunt persoanele cele mai singure. Singuraticii cei mai sălbatici, cei mai inaccesibili... Chiar și să-i urmărești din depărtare este fermecător. Ce iad înfricoșător este singurătatea aceasta. Nici o voce, nici o privire nu te poate scăpa de iadul acesta. Te învărți mereu

printre ruinele regulilor bărbaților acelora știuți pe care îi faci praf dintr-o privire, printre umbrele care seamănă cu trupul tău. Trebuie să-i cunoști pe bărbați în locurile în care femeile nu calcă, în care tenul femeilor a fost uitat. Nu știi cum sunt, ce sunt în stare să facă atunci când rămân de capul lor, când rămân față în față cu ceilalți bărbați. Nu știi că bărbații pot fi mai aprinși decât atunci când sunt cu o femeie, că pot fi mai sălbatici, mai nemiloși, mai pasionali. Cum poate spune cineva care nu a iubit niciodată un bărbat, care nu s-a atins niciodată de trupul unui bărbat că simte o dorință nebună față de o femeie?

Toți acei bărbați pe care îi știi sunt făcuți praf dintr-o singură privire.

Singurătatea este înăbușitoare. Singurătatea aceea albastră fermecătoare, neasemuită, fără viitor... Această singurătate este sfântă. Reproducerea omoară o astfel de singurătate. Singurătatea este inaccesibilă și te scoate din minți...

Această singurătate nu-ți dă pace până la moarte. O casă, un loc de muncă, bogăția și nici o iubire... Nimic, nimic nu poate schimba această singurătate. Nimeni nu te mai poate salva.

Și după aceea, și după moarte tot singur.

Această singurătate nu se șterge așa cum nu se șterge soarta, scrisul de pe frunte.

Aflăm târziu, foarte târziu de moartea tatei. Aflăm atunci când femeia cu care a trăit ani de zile a deschis proces pentru a primi o parte din moștenirea tatei. Acest proces durează ani de zile. Unchiul meu este cel care se ocupă de moștenire, în numele mamei. Eu și Nil suntem în afara a tot ce se întâmplă. Nu știu de ce moartea tatălui meu nu îmi stârnește o suferință. Cu toate că întreaga mea copilărie l-am iubit și am simțit față de El un dor cu o dragoste ascunsă, moartea Lui nu mă afectează. Acum mă gândesc că, în tot timpul care a trecut după moartea mamei mele, am trăit suferințe care pe timp ce trecea se înmulțeau, se condensau. Dar față de tata nu simt o durere atât de ascuțită.

Nu putem lua parte nici măcar la înmormântarea Lui. Mă născusem să trăiesc fără El. Între mine și El era doar o dragoste inocentă, al cărei sfârșit era nedefinit, care se născuse din întâlnirile noastre ciudate planificate dinainte. O dragoste sfâșiată încăpută în clipe, îngropată în tăcere care nu a fost niciodată exprimată prin vorbe, o dragoste care a început în ochii noștri și s-a sfârșit în ochii noștri. Am uitat de dragostea aceasta. Peste ea au trecut alte iubiri. Dar în fiecare iubire am privit de parcă aș privi în ochii Lui.

Doar atât...

Nu a mai rămas nimic altceva de la Acel om.

Pe când de mama mi-a fost mult dor după ce a murit, am pomenit mult de ea... Acum, mi-aş dori să o fi putut cuceri. Să o scot din minţi cu înfăţişarea, cu frumuseţea, cu visele mele, mi-aş dori să fie îndrăgostită de mine la fel ca de fratele meu. Mi-aş dori să pot începe din nou viaţa împreună cu mama. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, în ciuda lipsei de dragoste, în ciuda singurătăţii, mi-aş dori să pot trăi din nou copilăria aceea înăbuşitoare alături de ea, numai eu şi ea.

Moartea te surprinde undeva pe culmea vieții...

Într-un loc în care vrei să te oprești pentru o clipă și să respiri, la un mal.

Lucrul acesta mi-l spusese omul acela pe care l-am întâlnit cu ani în urmă în parc...

Îmi amintesc. În clipa în care mă văzuse își schimbă traseul și se opri sub un copac sub care stătusem de vorbă. Îmi spusese: „Ce ochi frumoși ai, de aceea m-am oprit. Pentru ochii tăi“. Apoi stătusem de vorbă ore în șir acolo, pe banca de sub copac. Am stat apoi la o cafenea de stradă până la o oră târzie, vorbind în continuare. Îmi amintesc, amândoi beam foarte mult și, cu fiecare pahar dat pe gât, ochii noștri se încetășau și mai tare. În noaptea aceea mă dusesse în camera de la etaj a frizeriei surorii lui care era mai mare decât el. Durase ore în șir, toată noaptea. Acolo, în camera aceea strâmtă împreună cu noi se afla și o pisică. Am făcut dragoste cu el, apoi am băut cafea, pentru a ne reveni, pentru a ne trezi. Îmi spusese că știe viitorul, îmi spusese: „Pot citi viitorul oricui“.

„Nu pot să văd nimic. În viața ta se află un gol negru foarte adânc. Te învârti întruna în acest gol. Nu ai nimic, în viața aceasta nu simți că ți-ar aparține ceva.“ Apoi mi-a privit chipul: „Am simțit lucrul acesta din

prima clipă în care te-am văzut în parc“, mi-a spus el.
„Și tu ești foarte singur, la fel ca mine. De aceea m-am oprit și am vorbit cu tine. Singurătatea ta se află în golul acela negru din ochii tăi. Am înțeles lucrul acesta de îndată ce te-am văzut“, mi-a spus.

La fel de singur.

O rafală de ploaie. Ploile de octombrie...

Singur-singurel pe plajă...

Aici.

În viață am iubit două tipuri de bărbați. Bărbații cu chip feminin, cu fața palidă, cu structura corpului subțire, și bărbații cu riduri adânci pe față... Tu nu ești nici unul, nici altul, tu apari în fața mea cu totul, cu o altă imagine. O pereche de ochi. O pereche de ochi fără culoare, fără trup...

Drumuri care se întind până la acest albastru, până pe această plajă, drumuri care pun punct depărtărilor în aceste stânci. Drumurile sunt parcă rămase dinainte de istorie. Aceste drumuri au existat mereu. Câtă suferință și disperare au adus aceste drumuri. Cine a murit înaintea mea pe aceste stânci, pe aceste nisipuri? Asta îmi doresc să știu cel mai mult, în acest moment.

Viața mea este aici, iat-o că stă.
S-a lungit pe stânci și doarme.

O femeie... Nu are vârstă, nu are trecut. În gara din Florența, în timp ce așteaptă trenul de Roma... E îmbrăcată într-o rochie de un albastru închis, părul îl are tuns scurt. Între degete o țigară, stă în autoservirea aglomerată din gară. Mă observă în același moment în care o observ și eu. Mă privește. Și chiar mai mult decât atât, ochii ei scormonesc trecutul. Apoi mă apropii liniștit de ea. Pe când ea nu se mișcă deloc. Zâmbește. De parcă nu au trecut atâția ani între timp. De parcă ne-am fi despărțit aseară. Această revedere nu are nimic ieșit din comun. La fel ca întâlnirea aceasta a noastră de aici...

Rana, tu ești? Cât te-ai schimbat, îi spun eu.

Zâmbește. Și tu la fel, îmi spune ea... Ești singur?
Unde mergi?

La Roma. Hai să bem ceva... Ai timp?

Da, da... Aștept pe cineva. Pot să stau puțin, îmi spune ea.

Stăm față în față. Încă de la început ne afundăm într-o tăcere adâncă. Această tăcere continuă și în următorii ani fără să se schimbe aproape deloc. Suntem cei

doi copii ai țării numite Singurătate. Venim de pe aceleași meleaguri, din același climat. Probabil că acesta este sentimentul care ne apropie unul de celălalt.

Pe unde ești? Ce faci? mă întreabă.

Nu știu. Umblu. Deocamdată nu am un loc anume. Mă duc la Roma. Poate că de acolo voi pleca spre Nord... Tu, tu ce faci?

De fapt, și eu la fel ca tine. Am câțiva bani. Hoinăresc. Până când au să se termine banii. Apoi nu știu ce-o să fac...

La ea văd o cu totul altă singurătate. Până atunci nu observasem la nici o femeie o astfel de singurătate. Se află într-o singurătate masculină în ciuda feminității care te scoate din minți din înfățișarea ei. Ținuta ei îmi amintește de bărbații singuri din locurile acelea, din nopțile acelea. Privirea ei, felul cum își ține țigara, mișcările ei sunt aidoma cu ale acelor bărbați. Trăiește la fel de adânc și de neîndemânatic ca mine. Este o persoană care și-a poticnit viața cu propriile mâini. La fel ca mine.

Și așa... Apoi, apoi mă opresc. Îmi amintesc... Am să îți spun că totul a început în dimineața aceea, în gara aceea. Dar nu, nu acolo. Rana a existat și mai înainte, cu ani în urmă, în singurătatea școlii, în aerul închis care mirosea a cretă al clasei. Dar nimic legat de acei ani, nici măcar o amintire nu îmi apare în fața ochilor. Totul s-a șters. Da, am să-ți spun astfel: aceea a fost prima dată când am văzut-o în acea gară. În gara din Florența, în timp ce aștepta trenul de Roma... Rana... Nu are vârstă, nu are trecut... Îmi iese în cale ca o femeie care a scăpat de copilărie, de adolescență.

Într-un loc în care nici nu mă așteptam, cu o frumusețe neașteptată... Da, frumoasă. Sâni ei stau fermi sub rochia albastră. Nu poartă sutien. Pe căldura aceasta, multe femei preferă să nu poarte sutien. Dar eu o văd numai pe ea. Ținuta ei, mersul ei pe suprafața aceea umedă, în adâncimea nemărginită a gării. Trece-rea aceea feminină, undulațiile acelu trup, unduirea în mers a tivului rochiei albastre de pe ea, confecționată dintr-un material foarte subțire... Îți povestesc ceea ce am văzut, ceea ce mi-a rămas în minte din acele momente. Dacă ne-am fi întâlnit în altă zi, în alt loc și alt timp, poate că n-aș fi văzut nimic din toate acestea. Aș fi trecut în zbor pe lângă ea. Dar în acea dimineață, în acea clipă nu s-a întâmplat așa. Înăuntrul meu își face loc un alt suflet. În dimineața aceea, descopăr pentru întâia oară frumusețea în timp ce mă uit la chipul unei femei. Frumusețea de pe alt chip decât al mamei... Până în acel moment nu mă mai simțisem deloc astfel. Mă cutremur. Nu știu, dar poate ceea ce mă ia sub stăpânire este feminitatea aceea masculină, instigatoare. Nu știu, nu știu ce mi s-a întâmplat. Nu eu sunt cel care așteaptă în dimineața aceea trenul de Roma, nu se poate să fiu eu. Încă nu mă recunosc. Mă las în voia sorții, ce-o fi o fi. Mă duc fără să mă împotrivesc, fără a crea nici un fel de dificultăți.

Un ten care miroase a suferință.

Tenul de femeie.

Și totul se întâmplă într-o clipă. Nu pot să-i rezist, nu sunt obișnuit cu dragostea, nu merit deloc să fiu atât de iubit, să fiu atât de ocrotit. Mă gândesc la mine, la trecutul meu, viața mea stă între noi asemenea unui

șarpe mort. Mă uit în oglindă de parcă m-aș uita la hoi-
tul unui animal...

Mă doare sufletul.

Aproape că nu vorbim deloc pe toată durata relației noastre. Singurătatea dintre noi crește. Amândoi ne-am afundat în gândurile noastre lăuntrice cărora nu le-am găsit o soluție. Povestim, fără a spune de fapt nimic, cât de mult ne-am înșelat, cât de singuri suntem și cât de mult ne-am săturat de această singurătate... Tăcerea ne încântă. Da, relația noastră a fost mereu așa, ani de zile, tăcută și sumbră. Nu știu de unde veneau tăcerea și dezolarea. Poate că noi eram cei care le cream. Cream această dezolare nefăcând nimic, nevorbind, doar privindu-ne unul pe celălalt în ochi. Din noi emana parcă o lumină violetă. Puteam să vedem doar atât cât ne permitea lumina aceea violetă. Nu voiam să vedem și altceva. Tot ceea ce putea fi văzut, tot ceea ce era de știut în legătură cu celălalt se afla în ochii noștri, pe chipurile noastre. Eram conștienți că vedeam și simțeam aceleași lucruri și fără să vorbim deloc, doar privindu-ne unul pe celălalt în ochi. Ne cufundaserăm împreună într-un somn adânc și visam același vis. Era foarte excentric, iar în același timp foarte impresionant și înspăimântător. Pe pielea noastră parcă se formase câte o armură de oțel împotriva durerii. Ne puteam însă atinge pe aceste armuri. Puteam să le mângâiem și să le sărutăm, erau alcătuite dintr-un material totodată foarte dur și foarte moale. Nimeni nu putea să vadă această carapace, nimeni nu avea de unde să știe ce este. De ce eram așa, ce ne adusese în halul acesta? Ceea ce ne făcuse așa erau oare experiențele noastre trăite în locuri diferite, în climate diferite înainte de

întâlnirea noastră din gară, din dimineața aceea călduroasă de iulie? Nu pot să-mi dau seama care este motivul. În mod ciudat, eram pregătiți unul pentru celălalt. Soarta noastră fusese scrisă cu mult timp înainte. Poate că fusese hotărât chiar dinainte ca noi să ne fi născut ca drumurile noastre să se întretaie neașteptat după ani și ani. Plecam capul, neavând altă soluție. Priveam totul fără a ne împotrivi deloc, lăsând totul în voia sorții. Ne învârteam între granițele strâmte ale țării noastre fără nume îngropate în singurătate... Cuprinde-mă în brațe, strânge-mă și mai tare... Nu mă părăsi. Îmi este tare dor de tine... Nu mă părăsi... Asta era tot ce puteam rosti, tot ce puteam spune. Doar aceste cuvinte le știam, restul cuvintelor le uitaserăm pe toate.

Trebuie să stingem lumina aceasta violetă care ne împrejmuiește, să spargem această atmosferă sumbră; trebuie să înșfăcăm de undeva viața aceasta. Trebuie să trezim la viață aceste sentimente înghețate, aceste trupuri încremenite, să ucidem suferința aceasta care s-a înrădăcinat în noi, să spargem carcasa aceasta pentru a ne afla din nou sub o lumină albă și transparentă. Dar nu găsim puterea necesară pentru a face toate acestea. Poate că în momentul în care vom putea trece peste acestea, atunci ne vom schimba. Nu vom mai fi aceleași persoane, ne vom îndepărta unul de celălalt. Acea putere ascunsă care ne-a unit ne va despărți cu aceeași naturalețe, cu aceeași liniște. Nici măcar nu vom înțelege ce s-a întâmplat. Ne vom îndepărta unul de celălalt fără să ne fie greu deloc, fără să suferim deloc...

Da, așa se va întâmpla.

Casa aceea mare, albă s-a vândut demult.

Și o parte din lucruri, și o parte din antichitățile mamei...

Casa aceea a suferit un incendiu catastrofal. Un incendiu care a durat ani de zile, un incendiu care a făcut scrum și casa, și tot ce se afla în ea. Pe pereții acelei case erau agățate fotografiile vieții. Fotografiile din trecut care priveau viața cu frică...

Chipuri, femeile acelea cu zâmbete false pe chipuri...

Mama locuiește singură într-un apartament din Kızıltoprak. De fiecare dată când o revăd este îmbrăcată la fel, având o privire speriată... Pe ea se află o bluză de culoare închisă din fire de mătase brută și câteva fuste tot de culoare închisă. Și toate au aceeași croială și același model. Încălțăminte ei este de culoare neagră, cu tocul subțire și vârful ascuțit. Aceste haine care nu se schimbă ani la rând sunt ca un fel de uniformă ce o definesc. Iar celelalte haine ale ei, hainele acelea coquette, elegante cu care se îmbrăca în perioada în care pentru ea era important să arate bine, au fost duse în pod împreună cu hainele cu care ne îmbrăcaserăm eu, Nil și fratele meu în copilărie. În acest apartament

totul este în dezordine. A încercat să înghesuie cât mai multe lucruri.

Cu trecerea anilor, mama s-a micșorat, s-a transformat într-o femeie mărunțică. Privește încrețindu-și ochii negri ca tăciunele, pupilele ei s-au micșorat, sclipirea lor s-a stins. La fiecare vârstă, fața ei era tot palidă. Soarta ei era întunecată, vocea ei, ca un mormăit. În anii care urmaseră decesului fratelui meu refuzase să arate bine, să fie îngrijită și vioaie ca în trecut. Acum mă uit și observ că același lucru mi s-a întâmplat și mie.

Mama mea trăiește în singurătate și suferință. Este o femeie obosită. Nu s-ar zice că este foarte în vârstă. O femeie care și-a pierdut vârsta. Care a renunțat la ea, a renunțat la tot și așteaptă moartea. Mama mea este încă o femeie frumoasă chiar și în felul acesta. Poate că doar puțin cocoșată, cu trupul puțin diform. Dar chipul ei este încă foarte frumos, în pofida a tot. Frumusețea este soarta ei. Orice s-ar întâmpla, nu poate să scape de ea.

Mama locuiește în Kızıltoprak la parter. În partea din spate a apartamentului se află o grădină micuță care îi aparține. Grădina s-a uscat de neglijare, zidul care împrejmuiește grădina s-a dărăpănat pe alocuri, printre ruine au crescut buruieni și urzici. În zilele călduroase de vară își petrece zilele în grădina aceea uscată în care bâzâie muștele. Și în casa aceasta îmi amintesc de mama bombănind mereu câte ceva de una singură și căutând câte un lucru pe care l-a pierdut. O carte care a rămas la jumătate cu ani în urmă, medicamentele, ochelarii sau fotografia din știrile revistelor vechi, făcută la o reuniune de ceai a asociațiilor pe care le frecventa. Caută ore în șir cu de-amănuntul și într-un

final cade ostenită uitând de ceea ce căuta. Când sunt la ea, se poartă cu mine la fel cum s-a purtat toată viața ei. Nu-mi dă deloc atenție, se pierde în treburile ei, de parcă nu sunt acolo, de parcă bărbatul acela care stă acolo nu este fiul ei. Desface nervoasă evantaiul din mână. Nu vrea pe nimeni alături de ea. Nu mă simt bine, spune ea, vorbește mereu de una singură. Din gura ei nu iese nici o vorbă bună, suferința care și-a făcut cuib în sufletul ei se reflectă la fel în vorbele ei...

Cu câteva săptămâni înainte de moartea ei... Era luna februarie. Ne-am așezat la marginea ferestrei și am privit tăcuți grădina uscată. Îmi amintesc în beția încețoșată a hașîșului... Era foarte firavă, chipul ei la fel ca luna. Mă privește. Ochii ei... O pereche de ochi epuizați de privitul pereților goi. Îmi cere o țigară. Când ea detesta până și fumul de țigară. Apoi i se face frig, îi dau o pătură. Stă ghemuită în fotoliu, s-a micșorat atât de tare. Și-a tras pătura până sub bărbie. Capul i-a căzut într-o parte, moare. Așteaptă moartea. Femeia aceasta este mama mea.

Nu vorbește deloc, nici măcar nu mă privește...

Povestea mamei se sfârșește într-o zi de iarnă. Mă aflu în fața ușii mamei mele, într-o după-amiază de duminică. Sun la ușă. Nici o mișcare. Știu că este înăuntru. Aștept... Am la mine cheia de rezervă. Deschid ușa. De îndată ce deschid ușa mă izbește un miros puternic. Un aer închis, înăbușitor și un miros de carne de om moartă, în putrefacție. Îi găsesc trupul neînsuflețit în sufragerie, la picioarele mesei. Chipul ei mort... Este răscolit, îngropat în suferință. Este încă frumoasă. Foarte frumoasă. Un zâmbet trist pe buzele ei crăpate

ușor. La colțul gurii, o salivă albicioasă, cu bășici, care aduce a spumă.

Sunt calm... Chem o ambulanță. Afară plouă. Deschid geamurile. Într-o clipă, în casă pătrunde un aer rece, înfiorător. Casa este goală, fără stăpân... Jos, pe covor, la picioarele mesei au rămas cioburi. Probabil că în cădere, în momentul morții, s-a lovit de ceva și acel ceva s-a spart. Îi acopăr trupul neînsuflețit cu o pătură și aștept. În acest timp, le dau de știre unchiului din partea mamei și lui Nil despre moartea mamei. Le spun să se ducă direct la spital și să aștepte acolo.

Aud o voce de bărbat care vine de undeva din adâncuri. Aceste voci pe care le aud se topesc în vuietul vântului ce pătrunde prin ferestrele deschise. Radioul mic de pe consolă a rămas deschis. Vocea se împrăștia de aici. Opresc radioul. Strâng cutiile de pastile lăsate la vedere. Aștept...

Mă învârt prin camere, trec din una în alta... Dușumeaua învechită scârțâie sub pașii mei. Casa este pustie, seamănă cu o ruină. În special camerele din spate sunt întunecate și cu un aer închis. Toate obloanele și perdelele sunt închise. Parcă totul a fost izolat de cel mai mic sunet, de cel mai mic zgomot care ar putea veni din afară. A împrajmuit și casa așa cum s-a împrajmuit și pe sine, cu o armură care nu poate fi străpunsă. În baie, câteva rufe puse la uscat... Jos, un lighean din plastic plin cu apă cu săpun... Înseamnă că nu renunțase încă la una dintre caracteristicile ei, curățenia. Probabil că a spălat câte ceva până în ultimul moment. Mirosul... Mirosul acela puternic de moarte s-a impregnat peste tot în casă. Mă așez pe marginea fotoliului din sufragerie

aflat lângă fereastră. Pe măsuta din imediata apropiere a mea se află o carte. Pe ea, ochelarii mamei...

Deschid cartea. Pe prima pagină scrie astfel:

„Cu dragoste pentru prietena mea Handan pentru care frumusețea și perfecțiunea sunt principiile vieții...

Pervin, noiembrie 1950“.

Begoniile din ghivecele din fața ferestrei sunt pe cale să înghețe de frig. Împing ușor unul din canaturile ferestrei. Frigul care pătrunde este stăvilit oarecum. Probabil că, în timp ce citea această carte, mâinile care o țineau tremurau. Trebuie ca vocea ei să fi fost calculată, ca în trecut, și chiar un pic obosită. Probabil că a citit cartea aceasta flegmatic, că toți cei care au renunțat la viață, la tot... Mi se agață ceva de picior... O pereche de papuci negri. Unul din ei este într-o parte... Puloverul negru lăsat pe celălalt fotoliu aflat în fața mea... Sunt pe cale să mă sufoc...

Vine ambulanța. Fața îmi arde, ochii îmi sunt închiși. Asistenții își fac treaba în liniște. Fără a pune întrebări, cu îndemânare. Nu pot să văd ce fac. Probabil că ridică mortul și îl pun pe targă. Vorbesc, îi aud.

Încet, așteptați un minut, spune unul din ei.

Tu deschide ușa, spune celălalt.

Nu pot să mă uit. Iar acum aud scârțâitul pantofilor care alunecă pe dușumea... Pentru o clipă simt că mă voi prăbuși. Mă sprijin de caloriferul din fața ferestrei. Bucata rece de metal mi se lipește de mână.

Apoi la spital...

Trupul neînsuflețit este dus la morgă.

Coridoarele spitalului... Sunt reci ca gheața. Nil plânge, mă îmbrățișează de gât.

Mereu mi-a fost frică de asta. Moartea ei nu mi-a provocat atâta suferință. Dar faptul că a murit în felul acesta, singură, fără nimeni alături... Asta mă înnebunește.

Ne așezăm pe marginea unei bănci.

Unde-i unchiul? mă întreabă ea...

Hârtoagele... Actele de deces, sunt lucruri ce trebuie semnate. Se ocupă de ele, îi răspund eu.

Așteptăm un timp tăcuți și nemișcați venirea unchiului. Nil vrea să vadă trupul neînsuflețit al mamei. Unchiul spune că nu e nevoie de așa ceva, ce rost are să ne întristăm și mai tare? Însă Nil este hotărâtă, îl roagă, insistă.

Au trecut exact șapte ani, spune Nil. Ultima oară o văzusem în noaptea în care se măritase Emel. Îți amintești?

Da, îi răspund eu... Cum să uit de noaptea aceea?

Atunci, să vorbesc cu doctorul de gardă, spune unchiul. Voi așteptați aici.

Se întoarce în scurt timp cu o persoană alături de el. Veniți cu mine, spune bărbatul.

Nil mă privește în ochi. Rămân tăcut. Ne agățăm de bărbatul îmbrăcat în halat alb și ne ducem să vedem trupul neînsuflețit al mamei.

La căpătâiul mamei, Nil se lipește brusc de mâna mea. Mă ține de mână de parcă ar ține mâna întinsă în semn de salvare a unei persoane pe cale să se înece. Nu poate să-și stăpânească hohotele de plâns.

Trebuia să mă duc și să-i sparg ușa, trebuia să mă duc și să o văd pentru ultima oară înainte de a muri. Era foarte supărată pe mine. Poate că puteam să îndrept această situație, spune ea.

Stau încremenit alături de ea. Din ochi nu îmi curge nici măcar o lacrimă. Mâinile îmi sunt reci ca gheața. Vreau să ieșim cât mai repede de aici.

Casa îi este golită după zile întregi. Fotografiile despre care ți-am povestit mai înainte ies la iveală acum. Unchiul meu îi vinde lucrurile. Ceea ce rămâne în urmă sunt fotografiile, cărțile și câteva haine. Acum casa este goală. Stă așa, cu ușa încuiată.

Îți las un loc gol pe pagina aceasta. Pentru a umple acest gol, pentru a scrie pe această tăcere albă. Așterne pe această pagină forța dorinței din tine, teama și furia pe care le simți. Aceasta este singura cale de a ajunge la tine. Altceva nu îmi vine în minte...

Trecutul seamănă cu un templu în ruine din deșerturile nemărginite ale Orientului. Drumurile deșertului s-au sfârșit, stau și mă învârt în timp. Poate că am uitat multe amintiri, multe întâmplări din trecut, locul și timpul în care s-au desfășurat, dar nu uit deloc mirosul tenurilor, ochii plini de dorință, formele moi ale trupurilor goale. Memoria mea sexuală este de o vioiciune extraordinară. Îmi amintesc de o noapte rece. Un trup face mișcări de du-te-vino între picioarele mele. Îmi amintesc acele mâini; îmi astupase ochii cu acele mâini.

Un bărbat, în singurătatea unei camere luminate slab...

Îți scriu aceste rânduri din camera mică a unui hotel.

Îmi amintesc de ultima noastră convorbire:

Peste trei zile voi fi la Paris. Robert? Ești acolo?

Da, sunt aici, răspunde el.

Robert... Te aștept acolo, la cafeneaua din Piața Operei. În locul unde ne întâlnim de fiecare dată. E bine după-amiază la ora trei?

Nu, îmi răspunde el. N-am să vin.

De ce?

Fără motiv. Întâlnirea asta n-are nici un sens. Tu crezi că o s-o luăm de la capăt, dar nu. Nu, nimic n-o să mai fie ca-n trecut...

De ce? De ce să nu fie ca-n trecut? Ce s-a schimbat? Eu... Eu m-am schimbat, este răspunsul lui.

Nu, Robert, îi spun eu. Te rog, nu te schimba. Rămâi cum ai fost.

Telefonul mi se lipește de mână.

Iubește-mă ca în trecut...

La fel ca înaintea acestei boli nenorocite.

A fost odată...

Prima oară când l-am văzut, eram în curtea palatului. În mâna lui, harta orașului. Robert stă rezemat de o coloană antică, a cărei vopsea s-a scurs. Iar eu, la umbra unui copac uscat... Este după-amiaza unei toamne vuitoare. Cu cât privesc acel chip, acei ochi, simt că inima este pe cale să-mi iasă din piept. În timp ce se află în mâinile mele, ochii lui îmi povestesc despre nopți. La timpul prezent, aici. În mine. La marginea drumului. Îi scriu numele. Îl strig. Mă arde ceva pe dinăuntru, spun eu. Parcă îmi muști inima ca un șarpe, îmi provocă atâta durere încât pot să strig în orice clipă. Îmi umpli corpul ca un gaz letal. Nu pot să mă împotrivesc în fața ta. Stai departe de mine, spun eu. Nu mă mai îmbrățișa și nu mă mai săruta. Nu te plimba gol prin fața mea. Cu cât te privesc, cu cât îți aud vocea, mă simt și mai rău... Nu. Nu... Trebuie să stăm departe unul de celălalt. Vocea mea se sparge de pereți. Dragostea nu are trecut și nici viitor, spun eu. Dragostea îți distruge orânduirea vieții, este în sine ei o dezordine și o putere devastatoare. În dragostea adevărată nu există albul. Albul adevărat, albul zăpezii, al lunii pline,

al luminii, dispare o dată cu dragostea. Locul albului este luat de un gri țipător. Suprafața albului este acoperită cu o coajă groasă. Și în ochii tăi, și în ochii lui se află aceeași coajă. Un țesut gri, întunecat, metalic.

Ochii lui mă incită.

În realitatea concretă a acestei clipe, memoria mea desenează un dreptunghi descris prin linii clare. Ceea ce îmi amintesc sunt două trupuri stând întinse unul lângă altul fără a se atinge, pe patul al cărui alb se pierduse printre pături într-o cameră de hotel de clasă mijlocie. Imaginea scrisă a acelei clipe înghesuite într-un dreptunghi strâmt. Este înghețată, nu se mișcă deloc.

Un astfel de dreptunghi se află în viața oricui. Și acesta este motivul pentru care această imagine, această clipă înghețată are un înțeles misterios și universal.

Teama sporește dragostea. Starea de dragoste ce apare brusc ca starea de vomă mă arde pe dinăuntru. Cu cât îl privesc, ochii mi se închid, nu pot să mai rezist... Măinile noastre, trupurile noastre sunt strâns legate. Sărutările noastre... Iar pe de altă parte se revarsă cuvinte nedeslușite. Se aud șoapte pierdute printre suspine și țipete, despre care nu se înțelege exact în ce limbă sunt. Miroși foarte frumos, spun eu. Acest miros al tău mă omoară. Nu te cunosc deloc, nu știu ce poate fi iubit la tine, dar sunt atât de sigur că te pot iubi cu tot ce ai, că te pot iubi oricum ai fi, spun eu. Ești deșert... Îmi place deșertăciunea ta. Prevăd că mă voi topi și mă voi pierde în această deșertăciune a ta.

Simplu, cu o suflare de-a ta...

Nu, aceasta nu este vocea mea. Eu nu am scos nici un sunet. Vocea vine din cutia dreptunghiulară.

Trupul lui măsliniu, bronzat de soarele mediteranean, se încordează asemenea unei săgeți. Mi se înmoaie mâinile și picioarele, nu m-am mai simțit niciodată așa, nu mai privisem niciodată un chip atât de măreț și de incitant. Sunt în stare să plâng, să mor... Facem dragoste inspirându-ne reciproc suflarea, fără a ști care va fi sfârșitul tensiunii și pasiunii care ne stăpânesc. Nu știu ce se va întâmpla. Știu doar că dragostea = nebunie. Cred în puterea dragostei. Trupurile noastre topite de dorință se pătrund unul pe celălalt. Limbile noastre ling o secreție amară care se răspândește din pielea noastră. Nu știu ce este dragostea, dar tot ce știu este că nu poți fugi de dragoste.

Rămâi așa cum ești, alături de mine. Rămâi așa cum ești...

Te iubesc, îmi spune.

Miști...

Te iubesc...

Miști... Știu că este o minciună... Voi, francezii, roștiți foarte des aceste cuvinte. Este greu să ai încredere în cuvintele voastre. Dar, cu toate acestea, este frumos. Astfel de cuvinte rostite de altcineva te binedispun.

Adormim. Mă trezesc brusc aproape de zorii zilei. O mână mă îmboldește parcă mai-mai să-mi rupă carnea de pe mine, pentru o clipă mă zbat suspinând în golul acela subțire dintre somn și veghe, apoi mă ridic pe pat în șezut. Arată atât de orbitor în lumina de un alb șters care se strecoară prin ferestre... Mâinile i-au căzut în părți, părul răvășit i-a acoperit jumătate din față, este gol, tăcut... Asemenea unui mort.

Apoi îl pierd și pe el așa cum am pierdut totul. Mă părăsește într-un miez de noapte. Acum nu-mi amintesc

deloc care a fost motivul. Cred că nu mai înseamnă nimic pentru el, dar mi-a luat mult timp să înțeleg lucrul acesta. Nici o veste. Nici un telefon, nici o scrisoare. De parcă nu s-a născut deloc, nu a trăit deloc. După plecarea lui, pământul este parcă o grădină uscată. Vorbesc somnoros cu trotuarele, cu copacii clătinați de vânt. Iată că uit, spun eu. Chiar acum. Te voi uita de îndată ce voi trece de acest colț. Numele tău, chipul tău, ochii tăi... Te voi șterge cu totul. Imediat ce termin de spus aceste cuvinte, sunt cuprins de un tremur pe care nu l-am mai simțit niciodată până atunci. Se aude un sunet asemănător cu un tunet. Înalt capul și privesc la cel mai îndepărtat punct pe care pot să-l văd în noapte.

Cu o clipă mai departe...

Mă pierd în această mânie,

Noaptea mă răpesc din nou. Mă pierd prin nopți, pe străzi, prin odăi întunecate. Cu o astfel de viață, puteam să ucid. Din când în când, îmi vine în minte o astfel de posibilitate. În ziare apar multe știri de genul acesta. Îmi este teamă, mă retrag. Apoi mă trezesc din nou în acele nopți fără a înțelege ce mi s-a întâmplat. Acolo, printre lebedele negre care alunecă pe suprafața liniștită.

Din nou în fața albastrului, sub cerul senin... Ai apărut din nou pe neașteptate. Simt că parcă te cunosc mai de mult. Poate că ne-am întâlnit și mai înainte pe undeva. Nu pot să știu... Poate că pe stradă, poate că pe vapor... Poate că am dat ochi în ochi pentru o clipă pe când stăteam la o cafenea.

Te privesc, cât de incitanți sunt ochii tăi, chipul tău, spun eu. Mișcarea întâmplătoare a mâinii tale, lucirea din părul tău mă ademenesc. Vreau ca această ademenire și această neîmpotrivire să dureze până la infinit. Sunt captivat de tine și chiar mai rău, încep să mă obișnuiesc cu tine. Dar nu a venit timpul ca și tu să faci ceva? Cât mai poți să stai acolo, așa, stând și citind? Cât mai poți să rezisti? Poate că și tu îmi vei scrie. Trebuie să ai neapărat ceva despre care vrei să scrii, o poveste pe care vrei să o relatezi. Să scrii acolo pe golul acela alb pe care l-am lăsat pentru tine. Dacă ai ști cât de mult ăș fi vrut să te aud... Chiar de ar fi numai o propoziție scurtă, numai să fie ceva legat de tine, un singur cuvânt care izvorăște din tine. De zile întregi, acesta este singurul meu vis. Spune-mi măcar cum te cheamă.

Privesc din locul în care mă aflu. Ce vreme frumoasă, nu-i așa? Dar va ploua. Simt că va ploua. Cred că este o

caracteristică ereditară. Și mama mea simțea dinainte că vine ploaia. Poate că este singurul nostru punct comun. Să simți dinainte ceea ce se va întâmpla...

Era o dimineață de primăvară rece și ploioasă, spun eu. Mă învârteam pe coridorul dintre dormitor și sufragerie. Nu-mi amintesc exact ce am făcut în acele momente. Sună telefonul. Mă îndrept cu pași grei spre telefon. M-au sunat de la clinică...

Doctorul vrea să mă duc la el cât se poate de repede.

Mă prăbușesc în fotoliu tremurând. Prin corpul meu se răspândește un fior ascuțit. Este pentru prima dată când îmi este atât de frică. Vreau să dorm. Vreau să fiu uitat, vreau ca numele meu să se șteargă din datele calculatorului clinicii. În cameră plutește o liniște ascuțită. La fel și orașul s-a înfundat în tăcere. Îmi este frig. Mă învârt prin cameră. Pentru o clipă, uit. Apoi îmi amintesc brusc. Nu pot sta într-un loc. Îmi ard ochii. Ies din casă. Îmi este frig. Merg. Mi se pare că drumul nu se va sfârși niciodată. Mă târăște spre un impas.

Văd sfârșitul, nu mă pot împotrivi. Ochii mei...

În clinică...

Îmi rostesc din nou numele.

Așteptați puțin să-l anunț pe domnul doctor că ați sosit, îmi spune tânăra asistentă...

Doctorul îmi zâmbește. Îmi este teamă de chipul lui, de ochii lui, de zâmbetul lui.

Cum vă mai simțiți de când nu ne-am văzut? mă întreabă el.

Bine...

Am vrut să vorbesc în particular cu dumneavoastră, spune el.

Un moment de tăcere...

Doctorul nu știe de unde să înceapă.

Știu, îi spun eu... Mi-am dat seama ce vreți să-mi spuneți.

Doctorul își îndreaptă privirea spre fereastră. Se uită în afară. Nu spune nimic. Strada este goală. În aer, o adiere ascuțită, o ploaie mărunță biciuiește ferestrele.

Pot să văd rezultatele testului? îl întreb...

Scoate un plic din sertar și mi-l întinde...

EXEMPLAR NR.:	68594
SEXUL/VÂRSTA:	M/33
NR. PROTOCOL:	222416
MEDIUL RECOLTĂRII:	Intern
CODUL TESTULUI:	5720
TESTUL:	Anti-HIV 1&2 (EIA)
REZULTATUL:	Pozitiv

Privesc pe fereastră. Strada este goală. Mă învârt întruna în acest gol. În mâna mea, bucata aceea de hârtie...

Eu sunt cel al cărui nume este scris aici. Nu pot să spun nimic în legătură cu acel moment, în legătură cu viitorul pe care îl vedeam în bucata aceea de hârtie. Nu pot să scriu nimic.

Totul este greșit.

Viața este greșită.

Nu pot să spun mai mult de atât.

Doctorul îmi sugerează un alt test, mai complex, pentru a fi siguri de rezultat...

Nu, nu este nevoie, îi răspund eu... Rezultatul va fi același. Știu.

Doctorul insistă. Este necesar, îmi spune. Trebuie neapărat să facem și testul Western Blot. În funcție de rezultat, vă voi trimite la un prieten care este specialist în SIDA. Dacă rezultatul va ieși pozitiv și de data aceasta, atunci veți fi preluat de Ministerul Sănătății.

Ce rost are? spun eu.

Aceasta este procedura legală, îmi răspunde. Această procedură este necesară pentru alcătuirea unor statistici. Dar nu vă îngrijorați. Oricare ar fi situația, identitatea dumneavoastră va fi confidențială. Puteți fi sigur de lucrul acesta...

Hârtia pe care sunt scrise rezultatele testului o port în buzunarul interior, deasupra inimii.

O stradă... Trece o lebădă. O lebădă neagră, neagră ca tăciunele. Imaginea ei este orbitoare. Deasupra inimii poartă un iatagan. Se oprește. Privește. Suprafața este acoperită de un alb strălucitor. Într-o clipă, totul este învăluit în alb. Priviți, imaginea acelei clipe calcă totul în picioare. Albul descrie o suferință evidentă. O suferință mai rece decât gheața. Clipa aceea nu știe să se mai termine. O imagine, o propoziție nu sunt suficiente pentru a povesti. Din ochii lui se prelinge o lacrimă. Pe pagină se spulberă o picătură călduță, albastră. Pagina tremură, albastrul se lărgeste și se mărește învăluind încetul cu încetul întreaga suprafață. Arde. Furtuna cu flacăra albastră năpădește totul. Nu poate să mai facă nici o mișcare. A rămas blocat. Clipa... Totul se înnegrește. Strada îi alunecă de sub picioare. Se reazemă de perete. Mâna îi arde, se prăbușește. Clipa se împarte în mii de bucăți, se lungeste, se mărește și învăluie întreaga viață. Sufletul lui este străpuns de

suferință. Nu pleacă, nu poate să plece. Doar stă așa nemîșcat, înghețat. Clipa nu trece.

Lebăda...

O lebădă neagră lunecă în gol.

Dispare...

Imaginea ei dispare de pe pagină...

Toate acestea se întâmplă într-un timp scurt cât o clipă.

Un drum... Vreau să mă ascund de oamenii care trec pe lângă mine. De-a lungul drumului văd copaci... Goi-goluți. Frunzele sunt împrăștiate pe jos. Copacii goi îmi amintesc de vișinul din grădină. Din frunzele uscate care s-au udat sub ploaie se împrăștie un miros trist. Merg fără să mă opresc deloc. Când trebuie să mă opresc undeva.

Ploaia se oprește la un moment dat, dar apoi începe din nou. Mă aflu în fața cimitirului din oraș, sub acoperișul străveziu al stației de autobuz de pe bulevard. Ce trebuie să fac? Ce ar putea să facă un om într-o astfel de situație? Picioarele mă poartă spre mare, spre cel mai apropiat mal... Cu cât privesc marea, înțeleg mai mult severitatea morții. Probabil din cauză că marea îmi amintește mereu de moarte. Acea albastrime și sentimentul de goliciune mă acaparează. Simt în piept ceva ce crește, ceva ce se înalță ca un ghemotoc către trahee, apoi până în fosele nazale. O lacrimă cenușie în ochi... Simt că, dacă nu voi scoate într-un fel sau altul acel ghemotoc din mine, voi plesni chiar acolo, în locul în care mă aflu. Vreau să strig, dar vocea îmi încremenește. Nu pot să scot nici un sunet. Mă așez pe marginea unei bănci. Pe chip simt o adiere de vânt rece care vine din țărmul din față. În același moment, suflarea slobozită

printre buzele mele tulbură marea ca o furtună rece.
Frica mea de moarte se împrăştie în aer. Nu tremurase
sem niciodată atât de lung...

Aţipesc...

Mâinile îmi transpiră...

Faptul că ştiu această realitate în toată goliciunea ei
îmi provoacă mereu o stare de somn.

Merg asemenea unui somnambul.

Nu, poate că această ploaie şi această vreme moho-
râtă mă întristează.

Ţi-ai îndreptat din nou privirea în altă parte, te
pierd din nou...

Te îndepărtezi din nou de mine.

Am în sânge virusul HIV...

Virusul unei boli molipsitoare, ucigătoare.

Îţi este teamă de mine?

A trecut o viaţă sub aripile albastre ale dorinţei.
Acum, ochii mei caută un mormânt. Oare când şi de
la cine am contactat acest virus? Nu pot preciza un
anume moment. Dar nu condamn pe nimeni, singu-
rul vinovat sunt eu.

Aud multe despre această boală. Citesc în ziare, în
reviste ştiri înspăimântătoare cum că acest virus se răs-
pândeşte în toată lumea cu o viteză uluitoare. Milioane
de oameni mor în ghearele acestui virus, fără a se pu-
tea împotrivi. Dar nu mă gândisem niciodată. Nu mă
gândisem niciodată că această boală mă va lua şi pe
mine sub stăpânirea ei ca pe semenii mei blestemaţi
de pe acest pământ, că va intra într-o noapte pe nesim-
ţite în sângele meu.

Următoarele câteva luni după aflarea rezultatului trec liniștite. În afară de faptul că mi s-au umflat ganglionii limfatici și de o infecție gripală, nu prezintă simptomele vreunei boli grave. Doctorul îmi spune că acesta este un semn bun. Mă convinge că sunt persoane care trăiesc ani în șir cu acest virus în sânge și că probabil și eu sunt un purtător al acestui virus. Îmi mai spune că, deoarece nu este o boală evidentă, nu este nevoie nici de tratament.

Dar cu timpul se înțelege că starea mea nu este chiar atât de roză precum se credea. Apar simptomele unei boli care se întâlnește cel mai des la purtătorii virusului HIV. Simptomele încep tot cu febră. Apoi insuficiență respiratorie și accelerarea bătăilor inimii... Într-o noapte simt că mă voi sufoca. Răgușesc de atâta tușit. Încep să scuip sânge...

Doctorul mă privește îngrijorat.

Aveți dureri sau junghiuri?

Da... De nesuportat, îi răspund. Aici, începând din capul pieptului în sus. Mă dor și umerii. Simt că nu pot să respir.

Mă controlează cu mâna.

Acum simțiți vreo durere?

Da, puțin...

Coboară din capul pieptului în jos, apasă cu putere. Simt o durere slabă în cavitatea abdominală.

Inspirați... Expirați... Mai adânc... Inspirați... Expirați...

La fiecare suflare simt o durere ascuțită.

Mă lovește în piept cu vârful degetelor. În timp ce aude la fiecare lovitură sunetul acela gros și plin, pe fața lui apar semne de îngrijorare.

Încerc să văd chipul doctorului, să-l privesc în ochi. Ascult cu ochii închiși.

Infarct pulmonar, îmi spune el.

Ce înseamnă asta, domnule doctor?

Pare că nu știe cum să-mi explice. Îmi explică îngrijorat, cu o voce gravă, în termeni științifici.

În țesutul pulmonar și în membrana care învelește acest țesut, în medicină i se spune pleură, exact acolo, în partea dinspre exteriorul plămânilor, în urma infiltrării de sânge sau lichid în spațiul dintre plămâni și pleură, pleura se contractă, iar plămânii se extind și acest lucru duce la insuficiență respiratorie. Încep să crească și numărul de leucocite din sânge, și viteza de sedimentare a eritrocitelor.

Nu înțeleg nimic din tot ce spune. Mă uit la el. Și doctorul presimte că nu înțeleg nimic.

Adică, spune el pe scurt, deoarece nu este asigurat fluxul de sânge necesar, plămânii încep să-și piardă parțial sau total elasticitatea... Atunci când țesutul pulmonar începe să fie distrus, este imposibil să se mai regenereze.

Am înțeles, îi spun eu. Adică un fel de cancer, așa-i?

Este încă devreme pentru a spune asta, îmi răspunde el. În cazul bolilor ca aceasta, dacă este vorba de o infecție simplă, se poate ajunge la un rezultat pozitiv în urma unui tratament de câteva luni...

Dar situația mea este diferită, spun eu...

Da, îmi răspunde doctorul. E posibil ca trupul dumneavoastră să nu reziste acestui tratament, deoarece virusul HIV scade rezistența organismului și distruge sistemul imunitar...

Înțeleg, domnule doctor.

Dar trebuie totuși să facem o serie de teste înainte de a pune un diagnostic definitiv.

Îmi întinde un recipient din sticlă. Trebuie să scuipați pentru testul de spută.

Ce test? spun. Ce fel de teste mai trebuie să fac?

Doctorul îmi întinde un formular.

FORMULAR DE DATE PERSONALE – D86

1) CODUL PERSOANEI:

NAȚIONALITATEA:

PROFESIA:

ADRESA DE DOMICILIU:

2) DATA DIAGNOSTICULUI:

BIFAȚI BOLILE INDICATOARE DE SIDA DE CARE SUFERIȚI

- ☐ Pneumonie produsă de Pneumocystis carinii
- ☐ Toxoplasmoză cerebrală
- ☐ Candidoză esofagiană, bronșică, traheală sau pulmonară
- ☐ Criptosporidioză
- ☐ Citomegalovirus
- ☐ Virus herpes simplex
- ☐ Criptococoză extrapulmonară
- ☐ Tuberculoză extrapulmonară
- ☐ Boli micobacteriene non-tuberculoase
Avium / Cancer / Xenopi / neidentificată
- ☐ Tuberculoză pulmonară
- ☐ Pneumonie recurentă
- ☐ Carcinom cervical invaziv
- ☐ Septicemie recurentă cu salmonela netifoidică
- ☐ Leucoencefalită multifocală progresivă
- ☐ Izosporidioză
- ☐ Histoplasmoză
- ☐ Coccidioidomicoză
- ☐ Sarcom Kaposi
- ☐ Limfom primar al sistemului nervos central
- ☐ Encefalopatie HIV
- ☐ Sindromul epuizării HIV (emaciere);

3) LABORATOR:

DENUMIREA TESTULUI:

1. ELISA
2. WESTERN BLOT
3. ALTELE

4) CALEA DE TRANSMITERE:

- ☐ Bărbat homosexual
- ☐ Bărbat bisexual
- ☐ Contact heterosexual
Calea de transmitere a partenerului
- ☐ Dependență de droguri
- ☐ Transfuzie (cu excepția bolnavilor de hemofilie)
Data probabilă la care a fost efectuată transfuzia:
..../..../.....
- ☐ Bolnav de hemofilie
- ☐ Transmitere de la mamă la făt
Calea de transmitere a mamei:
- ☐ Transmitere nosocomială (extracție dentară,
injecție medicală etc.)
- ☐ Necunoscută

Acest formular va fi completat în întregime pentru fiecare persoană ale cărei rezultate la testul Elisa și testul de confirmare au ieșit pozitive și va fi trimis în cel mai scurt timp Direcției de Sănătate Publică a județului respectiv, conform normelor de confidențialitate.

Numele și prenumele medicului care face declarația:
Data declarației:

NUMELE ȘI PRENUMELE CELUI CARE APROBĂ:

Atunci când aflu de boala mea, cel mai mult îmi pare rău pentru Nil. Cum va rezista în fața unei astfel de situații, va fi terminată atunci când va auzi. La început am ascuns și de ea realitatea aceasta, așa cum am ascuns-o de toată lumea. Oare pentru că îmi era rușine? Față de alții da, dar față de Nil pentru că o iubeam foarte mult, pentru că știam că nu va rezista. Dar Nil a rezistat în fața acestei situații. A rezistat cu puterea aceea instinctivă de femeie și continuă să reziste. Eu sunt cel care nu poate să îndure realitatea aceasta. La început, m-am gândit mult să mor pentru a nu mai lungi situația aceasta, suferința aceasta, dar de fiecare dată ceva din interiorul meu m-a oprit.

Îmi spuneam: gândește-te la Nil, ce va face fără tine.

Am capul în poalele lui Nil. Îmi mângâie părul. Mă iubește ca pe copilul ei. Eu sunt copilul tuturor femeilor.

Dragostea femeilor este o dragoste apăsătoare.

La fel și ura lor.

Atât de grea, de ireversibilă și la care nu poți renunța. Ca o mamă, ca o soră. Ca o iubită...

Întreaga mea viață am putut fi iubitul doar unei singure femei.

Rana m-a iubit mereu cu o afecțiune dincolo de dragoste. M-a iubit cu o dragoste infinită, cu o mare atenție, cu afecțiune, cu mânie pentru a aduna la un loc viața mea spulberată, pentru a mă lega pe mine de mine. Ani la rând... Începe dinainte de boala mea, înaintează o dată cu boala mea, se propagă, continuă asemenea bolii cu o pasiune urâtă, căreia nu îi poți face față. Nu s-a schimbat deloc în ciuda atâtor despărțiri, în ciuda mâniei și atâtor infidelități. Continuă cu o pasiune care crește pe zi ce trece, cu un dor din ce în ce mai mare.

Știu că dragostea nu are un sfârșit.

Și ea știe lucrul acesta.

Rana vrea să ne căsătorim. Crede despre căsătorie, asemenea tuturor femeilor, că ar fi o scăpare. Și scăparea mea, și scăparea viitorului nostru comun. I-am răspuns de o mie de ori că nu. Dar ea și-a însușit lucrul acesta ca pe o sarcină, la fiecare ocazie, îmi spune să ne căsătorim.

Rana credea că poate face față greutateii obișnuințelor mele, dorințelor mele. Închidea ochii. Închidea ochii chiar dacă știa foarte bine, chiar dacă era sigură că eu o înșel. Nu-mi puneă deloc întrebări. Știa care era realitatea. Încă de la început. Văzuse cu ochii ei. Îmi dorisem să vadă, așa era mai bine. Nu am negat, nu am privit-o în ochi, i-am închis ușa camerei în nas. Cred că în noaptea aceea a plâns până în zori. Altceva nici nu se putea face. Orice femeie ar fi plâns. După ce am gonit-o, am făcut dragoste până în zori. De fiecare dată am făcut-o cu o dorință și mai mare, cu violență, de parcă mai aveam puțin și puneam capăt vieții amândurora. Nu știu unde s-a dus în noaptea aceea. Nu am întrebat-o niciodată unde s-a dus.

Apoi, după zile în întregi, i-am spus astfel: nu am vrut niciodată să mă iubești, nu am așteptat niciodată dragoste de la tine...

Mi-a răspuns astfel: știam. Dar a fost bine să văd realitatea cu ochii mei. Astfel voi continua să te iubesc și de acum încolo...

Nu am vorbit aproape deloc despre boala mea. În afară de convorbirea aceea telefonică, de conversația aceea scurtă pe care am avut-o în noaptea zilei în care am primit rezultatele testului... Am uitat ce fel de limbaj am folosit atunci când i-am spus despre asta. Dar ea primește vestea foarte calmă. Pare pregătită să înfrunte și lucrul acesta.

În Kalamış, pe plajă...

Mă plimb cu Rana.

Mă privește. Simt în privirea ei sălbăticie stranie și chiar o atrocitate.

Rana îmi spune brusc că și-a făcut testul HIV. Dintr-o singură suflare, dintr-o singură privire, de parcă ar povesti ceva de rând, dintr-o privire neîntreruptă care s-ar considera o privire lungă.

Mă uit în ochii ei. Rămân încremenit. Nu am curajul s-o întreb care este rezultatul. Îmi spune ea, pentru că știe lucrul acesta.

Negativ, îmi zice ea.

O spune plictisită, de parcă ar fi făcut de nenumărate ori testul HIV și mereu rezultatul ar fi fost negativ. Apoi se supune. Este tot calmă.

De fapt, nu aveam de gând să rămân bătut în cuie aici. Visasem să călătoresc în locuri îndepărtate. Foarte departe... În locuri unde cineva cu capul pe umeri nu ar avea curajul să meargă... Nu știu unde ar putea fi. Dar nu știu de ce am rămas neclintit. Dorința aceea puternică de a pleca s-a stins. Și poate că nu voi pleca nicăieri. Poate că voi rămâne aici. Omul poate să plece și fără să se miște deloc, fără să se îndepărteze din locul în care se află...

Boala învăluie pământul asemenea unei epidemii. Victime noi, decedați noi, pasionați noi... Și eu fac parte din cei noi. Văd moartea. Cuprins de frică, în jenă, într-un loc diferit de toată lumea, de o mie de ori mai suferind. Nu pot să pomenesc nimănui despre mine, despre boala mea...

Noi, cei care suntem purtătorii acestui virus, suntem toți la fel. La fel ca trecutul nostru, și viitorul nostru este asemănător. Ne zvârcolim în colțul nostru, plini de mânie și durere. Murim încetul cu încetul... Asta este tot ce facem de-a lungul bolii noastre. Să murim în suferință, încetul cu încetul, gândindu-ne la trecutul nostru...

Mi se închid ochii, apoi se ivește o lumină albă în întuneric. În mijlocul luminii stă cineva îmbrăcat în alb. Mă uit mai bine, e cineva mort? Sunt eu? Ațipesc, uit... Deschid ochii, sunt învăluit de întuneric... Valuri negre vin spre mine. Aud voci. La fel de aproape ca sunetul valurilor pe care îl aud acum... Un om îmbrăcat în alb se plimbă pe plajă. Albul nisipului, albul valurilor se stinge, locul lui este luat de altă culoare. Măinile mele... Pielea mi-a transpirat, mă iau căldurile, simt că mă sufoc.

Mă privesc în oglindă... Privesc suferința...

Durerea aceea mută, ucigătoare...

Chipul meu din oglindă seamănă cu un chip de femeie.

Un ten brun care miroase a suferință, a femeie...

Spun că sunt o persoană care ține pasul cu secolul și cu toate noutățile nu doar prin înfățișarea mea fizică, ci și prin boala mea.

Îmi este frig... Cât de tulbure este totul, cât de murdar. În fața mea se află un lac. Inima nopților violete, suprafața aceea nemuritoare... Suflarea sa călduță mă face parcă să tremur în interior. O mână delicată și ușoară ca un fulg atinge apa. Dâra de pe apă lăsată de degetele atât de subțiri...

Apa se încrețește, se unduiește... În depărtare zâmbește cineva.

Lebăda singuratică, lebăda neagră se plimbă în nopțile nedormite. Pe cărările parcului...

Alb, rece...

Suflarea dorinței întretaie noaptea ca un cuțit bine ascuțit.

Dorința se zbate, casa este tăcută. Un străin blond... Face mișcări de du-te-vino în mine. Chipul lui devine neclar, ceva mi-a luat ochii, nu pot să privesc. Organul din mine îmi străpunge pielea. Ne topim de dorință. Suferința albă se destramă în mine. Eu, îngerul iubirilor blestemate izgonite din rai... O inimă și o pereche de ochi verzi.

Mi-am spălat trupul din nou cu păcat.

Vântul geme.

Sclipiri pe apă...

Un iad negru, vast.

Sunt lucruri despre care nu ți-am vorbit...

Care mi-au rămas pe vârful limbii.

Voi scrie pentru nopțile inoportune pe care le-am uitat: în compartimentul trenului în care am urcat din gara din Florența se afla o persoană în cămașă neagră. Venea de undeva de departe. Îmi spusese cum îl chema, dar am uitat. Pe ochii mei se lăsa umbra neagră a unei persoane cu cămașă neagră. N-a fost nici o vorbă, nici o șoaptă sau vreun sunet descifrabil. Totul s-a întâmplat de la sine. Ochii mei erau tot închiși. Apoi, în altă noapte, pe drumul împădurit pe care vântul aspru de est spulbera întunericul pustiu, stătea cineva. Apoi o persoană blondă care mânca în restaurantul unui hotel ieftin; se pierduse pe sine în camera cu vedere spre autostradă a aceluiași hotel. La căpătâiul nostru, un înger ne scria păcatele. O persoană care trăia indispoziția grea generată de o singurătate apăsătoare se întindea de pe taburetul de la bar și mă întreba cum mă cheamă. Îi spuneam cum mă cheamă. Abia atunci îmi aminteam că aveam un nume. În aceeași noapte mă vedeam în peretele de oglinzi al aceluiași bar. Secreția emanată din trupurile lacome în timp ce urmăream pasiunea de pe ecran în colțurile retrase ale saloanelor întunecate îmi provoca greață.

Știi ce înseamnă să-l uiți pe Dumnezeu în astfel de nopți? Ce înseamnă să te crezi egal cu Dumnezeu și să continui astfel în fiecare moment al vieții fără a simți pic de teamă?

E greu să scrii ce îți pot provoca instinctele acelea că-rora nu le poți face față, așa cum nu poți face față foamei, ce îți poate provoca pasiunea aceea sexuală care te stăpânește ca pe o criză, acel romantism sălbatic. Știi și tu... Omul poate să uite pentru o clipă de tot și să-și asume toate riscurile, nu-i așa? Atunci ești stăpânit de dorință. Nu vezi nimic, ochii tăi refuză să vadă ceva. Nimic din tot ceea ce știi, nici un presentiment nu te mai poate stăpâni. Te predai gol-goluț. Spui că noaptea aceea, clipa aceea merită orice. Merită să îi dai în schimb chiar și întreaga ta viață. Virusul se transmite de la un trup la celălalt, tu nu vezi, nu înțelegi ceea ce se întâmplă. Nu, nu... Ești nebun... Nu vezi că epidemia romantică a învăluit pământul, că murim în neputință și frică? Împărtășim același așternut, aceeași soartă. Cât de mult semănăm unii cu alții, cuprinși de aceleași suferințe...

A trecut o viață sub aripile albastre ale dorinței. Acum, ochii mei caută un mormânt.

Totul începe noaptea și se termină tot noaptea. În nopți ca acestea mă regăsesc în ochii lui Dumnezeu. O creatură fără chip, alcătuită dintr-o bucată de carne rece.

Noaptele de culoarea catranului se sfârșesc cu diminețile despuiate. Trăiesc spaima luminii strălucitoare și a tăcerii. O dată cu zorii, pierd tot ce am posedat peste noapte. Nu se întâmplă nici o minune, nici o explozie. Nu simt nici o durere față de această situație. Eu m-am obișnuit să trăiesc așa.

Acest virus l-am contractat într-una din nopțile acelea, de la cineva căruia nu-i știu nici măcar numele. Cu cine? Când? Unde? Am uitat... Nu există un moment sigur. Posibilitățile sunt cu nemiluita. Trec prin nopți uscate, reci, înspăimântătoare. Camere de hotel. Case necunoscute, chipuri necunoscute... Dar nu învinuiesc pe nimeni. Singurul vinovat sunt eu. Când am aflat de boala mea, m-a copleșit o furie adâncă față de toată lumea. Sunt furios pe viață, pe oameni, pe mine, chiar și pe păsările care zboară pe cer. O fac stăpânit de furie. O fac cuprins de rușine, de gelozie, infidel. În timp ce mor în tăcere,ucid insidios. Acuz pe toată lumea de care mă ating. Dar apoi îmi dau seama de teroarea lucrului pe care îl fac. Mă îngrozesc cu cât încep să aflu lucruri noi despre această boală, cu cât aud informații legate de persoanele care au murit. Sunt copleșit de frică și regrete. Nu este la îndemâna mea ca viața mea să nu ia un astfel de curs. Totul a evoluat independent de mine, nu am putut să mă împotrivesc. Da, singurul vinovat sunt eu. Îmi cer iertare de la toată lumea pentru că s-a întâmplat așa, pentru viața mea, pentru boala mea.

Mă amănesc pe aceste stânci cu vântul, cu timpul, cu sunetele. Îți scriu de la malul timpului pecetluit...

Răcoarea serii... Tenurile închise la culoare, care au fost arse întreaga zi de soarele de vară, se plimbă acum pe drumul plajei în sus și în jos, învelite în materiale subțiri, în mătăsurii. Prin fața mea alunecă imaginile perechilor bătrâne care merg braț la braț. Aglomerația este orbitoare, pe chipurile lor a coborât crepusculul serii. Ochii mei se învârt continuu în această aglomerație. Chiar dacă se vede în ceață, încerc să mă uit până la ultimul punct pe care îl pot zări. Vreau să văd plaja, umbrele din curtea cafenelei din colț, siluetele care privesc marea de pe terasa hotelului, totul.

Cât de tristă, cât de singură este marea. Lumina dispare încetul cu încetul. Albastrul a fost parcă răpit. Nu a mai rămas nici o umbră de albastru nici pe mare, nici pe cer. În urmă a rămas o apăsare gri care îți provoacă un sentiment de neliniște.

Tulbure...

Ceața se contopește cu timpul. Câteva bărci din depărtare stau neclintite în mijlocul ceții. S-au supus stărilor de neputință în care se află. Și eu aștept. Aștept fără

să știu ce aștept, pe cine aștept. Mă pierd. Vremea parcă s-a răcorit puțin. Mi s-a făcut pielea de găină. Ție nu-ți este frig? Te uiți la carte, apoi la mine, apoi ochii ți se închid încet. Ai obosit... Atunci oprește-te. Oprește-te pentru o clipă. Ascultă liniștea.

Îți scriu de la malul timpului pecetluit...

În mintea mea te afli doar tu, mă gândesc doar la tine. Îți aud vocea. Vântul venit dinspre mare îmi cutremură trupul. Tremur, corpul meu este parcă o statuie din geam, ce se va sparge și se va împrăștia în mii de bucăți chiar acum. Ceea ce aud nu este numai vocea ta, aud și alte sunete.

Muzică...

Ascult Mahler...

Muzica destinului meu întunecat...

Muzica morții...

Acum cântă o arie tristă. Aria cea mai frumoasă, cea mai afectuoasă pe care a scris-o Mahler de-a lungul vieții lui. Este atât de cutremurătoare, încât mi se rupe inima în timp ce ascult. Trebuie să ascuți și tu aria aceasta.

Simfonia a II-a, partea a IV-a.

Cât de frumos cântă...

Auzi și tu?

„O, trandafir roșu...

Un om se zvârcolește de dorințe și dureri adânci...

De fapt, aș fi vrut ca în acest moment să mă fi aflat în rai...

Merg pe o cărare...

Un înger vrea să mă ia și să mă ducă cu el...

Nu...

Nu vreau să merg...

Eu am venit de la Dumnezeu și mă voi întoarce
tot la el...

Doamne, trimite-mi o lumină...

O lumină infinită care să-mi sfințească viața..."

Aștept...

Acea lumină ești tu,

Ochii tăi,

Ochii tăi te aduc la mine.

După o serie de teste, se stabilește că am tuberculoză pulmonară. Virusul HIV pune stăpânire pe trupul meu înmulțindu-se, reproducându-se în sângele meu și astfel îmi scade imunitatea. Încep să urmez un tratament cu pastile pentru plămâni. Nu este nevoie de operație în situația mea din acest moment. Îmi fusese teamă că îmi va fi tăiată cutia toracică și plămânii mei vor fi făcuți bucăți în mâinile doctorilor, iar apoi locul acela va fi cusut și voi muri cu o cicatrice adâncă pe piept. Dar doctorul spune că momentan este de ajuns tratamentul pneumatic. Dacă acest tratament nu va da rezultate, atunci îmi vor face cauterizare.

Neagră. Neagră ca tăciunele. O lebădă... Stă acolo. S-a pierdut. Așteaptă în liniște cu capul ascuns sub aripi. Pe o pagină care tremură, în gol. Iată că acum se mișcă, o vezi? Își întoarce capul într-o parte printr-o mișcare lentă. O lebădă neagră goală, goală-goluță.

Cândva cineva îmi spusese „și tu ești o lebădă“... În noaptea nunții lui Emel, în sala de bal a hotelului... Nu uit deloc noaptea aceea. Mă aflu în ușa sălii de bal. Emel și mirele dansează pe ringul de dans al salonului. Toată lumea vorbește despre frumusețea miresei. Ochii mi se opresc pe una dintre celelalte perechi care dansează. Probabil că și el m-a observat în același moment. Nu-l cunosc. Cred că face parte din neamurile ginerelui... Muzica se schimbă. Mă aflu încă lângă ușă, în picioare. Schimbăm câteva vorbe cu persoanele cunoscute.

Ochii mei caută pe cineva pe ringul de dans... Era aici adineauri. Unde a dispărut? Albul rochiei lui Emel mă orbește... Trupul îmi este din nou învăluit de o masă gri, mată... Ochii mei caută în fiecare colț al sălii. Într-un final, ochii mei descoperă o pereche de ochi. Este acolo, în locul în care l-am pierdut. Stă în capătul ringului de dans. Mă privește, la fel cum îl privesc și

eu. Neclintit, ca și mine. Apoi se apropie. Trece prin fața mea pas cu pas. Îl privesc nemișcat cum trece. Dorința din gol căreia nu i te poți împotrivi mă ademenește și pe mine... Coboară scările. O clipă... Se oprește pe ultima treaptă și se uită în spate. Da, sunt aici, în spatele tău... Înaintez cu pași sfioși... Scara ce coboară la etajele inferioare duce în grădina închisă din spatele hotelului. Ușa glisantă care dă spre grădina a fost lăsată deschisă. Grădina este cufundată în tăcere. Grădina este luminată de sclipirea stelelor. Îl văd, se află în umbra unui copac uriaș din fața mea. Închide ușa, îmi spune el. Împing cu mâna ușa glisantă. Cât de apăsător este aerul, ce căldură înăbușitoare... Fac un pas, apoi uit că se află acolo, mă apropii cu pași greoi.

Acum mă aflu exact lângă el... Își întinde mâna. Îi cuprind mâna. Are mâna rece ca gheața. Un fior rece... Nu se poate aici, îmi spune. Poate să vină cineva. Mă duc să iau o cameră. Vino, îmi spune... Îmi amintesc. Pe tenul meu gol, se plimbă o mână. Prin părul meu... Pe chipul meu... Cineva îmi provoacă durere. Mi se închid ochii de durere. Vreau să țip, dar o mână îmi astupă gura. Mă cutremur, mă zbat ca un pește în agonie. Dorința mă străbate pe dinăuntru. Nu-i văd chipul. Îi simt doar greutatea. Mă las în voia sorții. Închid ochii. Uit de tot. Îi spun că niciodată până atunci nu mai fusese așa. Cu nimeni... Zâmbește. Pe chipul lui se reflectă o licărire albastră. Sunt cuprins pe dinăuntru de o ușurare. Este pentru prima oară când mă simt atât de relaxat, până atunci de fiecare dată când o făceam simțeam o rușine și aveam regrete. De data aceasta nu se întâmplă așa...

Cum ți-ai dat seama de mine? Erai atât de sigur că am să vin după tine când ai coborât în grădină, îi spun.

Pentru că și tu ești o lebădă, o lebădă neagră...

Și dacă nu veneam? spun.

Nu, îmi răspunde el. Ochii tăi te dau de gol. Tu nu ești conștient. Am înțeles asta de cum te-am văzut, îmi spune.

Îmi este frică de mine.

Îmi este frică de ochii mei, de lumina ce emană din ochii mei.

Aceeași lumină se află și în ochii tăi.

Orice ai spune tu, ochii tăi te dau de gol.

Mă privești cu ochii ațintiți pe chipul meu. Este o după-amiază tristă... Te privesc. Îți privesc chipul, ochii... Ce-ți trece prin minte? Mă uit la tine. Te aflu în vârful pontonului. Pentru o clipă te întorci spre mine. Mă privești de parcă mi-ai spune „de ce îmi povestești mie toate astea?”. De ce nu altcuiva, ci mie? Nu știu... M-ai lovit direct în inimă. Cu privirea ta... Nu am pe nimeni căruia să-i povestesc. Poate că din cauza aceasta. Poate că durerea și furia s-au reflectat în limba mea. Poate că din cauza neputinței. Nu pot să știu. Nu am nici un motiv plauzibil. Mă zbat în mâinile tale. Fiecare cuvânt pe care-l citești este asemenea unui sărut... Mă ucizi. Faci asta cu mâinile și ochii tăi. Mă uit la tine. Tu faci de acum parte din viața mea zdrobită, din iubirile mele pierdute. Nu pot să mă rup de tine.

Anotimpurile se schimbă. Mi se învârt capul. Zbuciumul călduț al bolii mele este în mine... Încerc să mă obișnuiesc... Încerc să mă obișnuiesc cu moartea. Înhaț trecutul undeva într-o perioadă înaintată a timpului. Morminte de iubiri spintecate în nopți inoportune... Viața se prelinge pe un fir foarte subțire.

Sunt o persoană blestemată, părăsită în mâinile morții la un mal pustiu. Moartea care s-a lipit de mine este grea; durerea ce mă copleșește este grea, dorința ce se naște dintr-o tăcere rece este grea... Iar eu sunt strivit sub greutate, îmbrăcat în haine prea largi pentru trupul meu slăbit. Ceva îmi orbește ochii, din albastrul amețitor îmi trec prin fața ochilor miliarde de imagini. Imaginea virusului. Miliarde de particule împrejmuite de spini strălucesc deasupra mării... Orbesc, soarele de deasupra mea îmi arde carnea. Mi se face din nou greață. Lucrul acesta a început să mi se întâmple din ce în ce mai des. Tremur, chiar și sub soare, chiar și în mijlocul căldurii. O dată cu greața mă apucă un tremur ciudat. Nu-mi este frig, este cu totul altceva. Simt că sub pielea mea arde ceva și, chiar mai mult de atât, putrezește ceva. Boala care cu fiecare zi ce trece s-a transformat în rutină... Acel monstru invizibil care a pus stăpânire pe corpul meu. Cum de mă țin încă în picioare,

cum de încă mă mai pot împotrivi? Asta nu înseamnă că trăiesc. Respir, mănânc, dorm, mă plimb de colo-colo... Mă opresc, ascult... Spun tot ce-mi trece prin minte. Mi se face frig... O dată cu frigul, în mine se răspândește o secreție acră care mișună prin stomacul, prin intestinale mele.

Lupta cu moartea începe.

Încep să învăț despre subtilitățile de a fi sub stăpânirea unei boli fatale.

Mă duc des la spital. Urmez tratamentul pneumologic: mă întind pe pat. Cu un furtun subțire este introdus aer între diafragmă și valva pulmonară. La început, simțeam dureri foarte mari, dar apoi am început să mă obișnuiesc și cu aceste dureri. Așa cum toată lumea are nevoie de aer, apă, mâncare pentru a trăi, așa aveam și eu nevoie de acest furtun și de aerul acela care îmi umplea plămânii. Mă obișnuisem cu această situație și nu mi se mai părea atât de înspăimântătoare precum mi se păruse la început. De fiecare dată trebuia să fac o radiografie pentru a fi controlat felul cum se dispersa aerul. Trăiam aceleași sentimente pe care le trăiești atunci când te duci la un fotograf ieftin pentru a face o poză de buletin...

Nu mai găsesc puterea necesară pentru a continua această povestire. Cu cât trece timpul mă rup, mă îndepărtez. Uit totul. Mă zbat în această mare a uitării. Mă uit la tine cât de calm ești. Pe când eu nu mai pot să rezist.

Rana a ieșit total din viața mea.

Nu... Eu am izgonit-o. Mai întâi din mintea mea, apoi din viața mea. La început a luptat din răsuputeri, s-a împotrivit mult. Striga din toate puterile că mă iubește și că nu mă poate lăsa în situația în care mă aflu. Dar, după atâta rău pe care mi l-am provocat, trebuia să-i fac un bine femeii acesteia care mă iubea nebunește. Se transformase într-o femeie care nu făcea nimic altceva decât să țină de mână o persoană bolnavă, care se interesa mereu de cum s-a desfășurat procesul de umplere cu aer, care asculta mereu în ce situație se află aerul. Ar fi fost egoism dacă nu i-aș fi oferit viața, dacă aș fi legat-o de mine, dacă aș fi încătușat-o oarecum ca pe sclava mea. Trebuia să-și trăiască propria viață departe de mine. Mi-am spus că trebuie ori să o îndepărtez de mine, ori să o ucid. Să trăiască cu mine și cu blestemata mea de boală ar fi însemnat o altfel de moarte pentru ea. De fiecare dată când mă întorceam de la spital simțeam că și ea devenea din ce în ce mai rece, că inima ei plină de dragoste se

pietrifica. Nu. Această răceală nu era față de mine. Era furioasă pe viață, pe ceilalți oameni, pe copii, pe bătrâni, pe tot ce părea sănătos și frumos. De ce trebuia să simtă această furie și față de ea însăși din cauză că trăia cu o persoană bolnavă și că rezista acestei suferințe până la capăt? Furia ei nu era vizibilă, așa cum ți-am spus, primise veste bolii mele foarte calmă și cu o putere cu care nu orice femeie ar fi primit-o. Dar nici ea nu putea să știe cât va putea dura această situație. Trebuia să o îndepărtez de mine înainte să explodeze în fața mea, fără a mă lovi în față cu furia pe care o acumula încetul cu încetul poate fără nici măcar a fi conștientă. În situația aceasta în care muream cu fiecare zi ce trecea, cred că nu aș fi avut puterea necesară să plătesc și prețul fidelității ei și al binelui pe care mi-l făcea. Cât mai puteam să-i sărut lacrimile care îi atingeau vârful degetelor atunci când se ștergea la ochi? Cât o mai puteam condamna să aștepte prin spitale, pe băncile de lemn, pe coridoarele mirosind a spirt și medicamente în timp ce mi se umpleau plămânii cu aer? A plâns mult când i-am spus toate acestea. S-a zbatut mult ca să nu plece, ca să nu renunțe la mine, la corpul meu bolnav. Acum, când trebuia să plece, nu putea să acționeze cu aceeași iscusință cu care acționase când mă luase sub ocrotire împreună cu boala mea. Da, brusc devenise parcă o neîndemânatică atunci când îi spusese lucrul acesta. Chiar și în ultima noastră noapte, chiar și în timp ce plângea. Acum mă gândesc că într-un fel am greșit îndepărtând-o de mine. Interzicându-i să mă mai vadă, mă făcusem în ochii ei, fără să vreau, „o persoană inaccesibilă” pentru ea. Poate că această depărtare și acest perete pe care l-am clădit între noi o ațâțau și mai tare, o lipeau și mai mult de mine. Poate că despărțirea noastră reprezenta pentru ea un eșec insuportabil. Ar fi fost un fiasco pentru

o femeie plină de dragoste al cărei principiu este să lupte cu viața. Avea să se simtă ca un fricos care atunci când este la strâmtoare fuge fără a se uita în urmă. Poate că acesta a fost motivul pentru care mi s-a împotrivit. Da, a pleca nu era deloc ușor pentru o femeie care stătuse neclintită în fața josniciei. Și, în plus, în timp ce încă mă iubește și este sigură că și eu o iubesc. Asta însemna să șteargă totul, pentru o femeie care ar face orice pentru dragostea ei. Ochii ei, care fuseseră martorii infidelității, puteau să reziste și acestei greutăți și acestei morți. Poate că ceea ce încerca să facă era să demonstreze lucrul acesta. Așa cum ți-am mai spus... Să treci prin durere. O durere și mai mare, și mai mare. Instinctul de a trăi în suferința aceea care se află în firea femeii. Nu pot să explic altfel lucrul acesta. Aceasta nu este dragostea, este altceva... Faptul de a fi cu mine reprezenta o față a suferinței. Pe când plecarea avea să-i provoace o altfel de suferință. Dar nu i-am oferit șansa de a alege. Am aruncat-o din viața mea. Cu timpul am uitat-o, în vreme ce mă luptam cu boala. Credeam că și ea m-a uitat. Am auzit că s-a căsătorit după ce s-a despărțit de mine. Nu știu pe cine, ce fel de persoană ar fi putut să iubească după mine. Nu știu unde locuiește. Dar, conform celor ce mi s-au spus după aceea, mult după cele întâmplate, nu m-a uitat deloc și mă iubește încă foarte mult. Am auzit că are un băiat... I-a pus numele meu. Vorbisem de câteva ori la telefon în perioadele cele mai grele din boala mea. Și o dată venise la spital. Dar nu mi-a spus nici că are pe altcineva în viața ei și nu mi-a vorbit nici de copilul ei. Nu a pomenit de numele unui alt bărbat alături de mine. Cred că i-a fost teamă că acest lucru m-ar putea răni.

Chipurile ce vin din trecut povestesc despre amărăciunea goală.

Piatra, piatra aceea rece.

Piatra de mormânt inexistentă a copilului mort.

Am să-ți povestesc și despre asta.

Încă nu am murit.

Am să-ți spun înainte de a muri.

În Praga. Dimineața, în jurul orei 11,30, am vorbit cu Rana la telefon. Vestea am primit-o în timpul acestei convorbiri. A fost o convorbire foarte dureroasă. Nimic din toată viața aceasta nu putea să ne provoace mai multă durere decât această convorbire. Simțeam cum Rana se prăbușește la capătul celălalt al firului, cum se topește cu fiecare cuvânt spus. Și ea știa că asta ar fi însemnat o nebulie. Nu puteam să avem atâta curaj încât să facem lucrul acesta. Am vorbit foarte calmi. Poate că am vorbit chiar foarte apropiați unul de celălalt, așa cum nu fuseserăm niciodată până atunci, cu o voce moale.

Ce faci, Rana?

Nu sunt bine, îmi răspunde ea.

Ce s-a întâmplat, ești bolnavă?

Sunt bolnavă, îmi spune ea. De fapt, nu s-ar considera că sunt bolnavă, dar nu sunt bine. Sunt ca și bolnavă.

Ce s-a întâmplat?

Azi am fost la doctor. În pântecul meu e un copil.

Nu, îi răspund. Cum se poate așa ceva?

Îți amintește de ultima noapte, dinainte de a pleca de aici, îmi spune ea...

Am făcut dragoste cu o noapte înainte de a ne despărți. Pe parcursul întregii mele boli, am făcut dragoste în fiecare noapte în care eram împreună, în același fel, cu o pasiune amestecată cu durerea. De fiecare dată am făcut asta fără a ne proteja, fără a introduce nici un corp

străin între noi doi. Parcă Rana știa că virusul nu i se va transmite. De fiecare dată eu propuneam să folosim un prezervativ, dar ea îl împingea cu dosul palmei.

Vreau să te simt în mine fără bucata aceasta de cauciuc, cu toată ființa ta, cu fiecare particulă a pielii tale, îmi spunea.

I-ai explicat doctorului situația?

I-am explicat...

Nu poți să naști copilul ăsta, îi spun.

Știu. Nu pot să-l nasc.

Câte luni are?

Două și jumătate.

Din familie știe careva despre situația asta?

Doar Nil. Cunoaște un ginecolog renumit. O să mergem la el.

Vrei să vin cu tine?

Nu. Dacă vrei să vii din cauza asta, nu-i nevoie, îmi spune ea. E vorba de o operație minoră. Fiecare femeie trece prin așa ceva. Mă descurc, spune.

Trebuie că durerea noastră se reflecta în vocile noastre în timp ce vorbeam. Știu că această durere nu va putea fi niciodată remediată. Apoi închid telefonul. Mă plimb pe străzi aglomerate cu pași potriviți pentru ritmul greoi al orașului. Ce treabă am eu aici? Îmi spun de unul singur. Trebuia să fiu acolo în momentul acesta. Știu că suspinele Ranei, pe care și le-a stăpânit în timpul convorbirii, au izbucnit acum, când a rămas singură. Da, probabil că acum plângea. Pe când eu stau la o cafenea și beau coniac cu cafea. Nu știu ce să fac. În ea se dezvoltă un copil. Copilul meu... La sute de kilometri distanță de mine, pe când este încă o bucată

de carne... Am luat decizia să ucidem copilul... Probabil că Rana plânge în aceste momente. Eu privesc încremenit paharul din fața mea. Îl beau pe tot dintr-o răsuflare. Vreau să plâng. În ziua aceea nu putusem să plâng. Dar acum, în momentele acestea, nu pot să mă abțin... Ies de acolo și merg de-a lungul râului. Uit de toate.

În fața unui chioșc de ziare...

Cineva mă privește drept în ochi...

Plouă...

Această privire, această ținută...

Știi și tu.

Ce-o fi o fi, spun eu. Am decăzut total.

Intrăm pe o ușă veche, ruginită. Urcăm pe niște scări de piatră, înnegrite. Din pereți emană un miros puternic de umiditate. Măinile îmi ard. Înaintez cu ochii închiși, fără să mă uit, fără să văd unde calc.

O voce.

Un scârțâit de ușă.

Deschid ochii în camera rece ca gheața. Mă aflu în fața geamului cu vedere la strada din spate. Sunt înconjurat de o lumină moartă. Ușa ce duce în camera alăturată este deschisă. Înăuntru se află un pat imens. Din locul în care mă aflu văd capătul patului. Văd un scaun, mi se înmoaie genunchii. Mă predau. Mă întorc spre fereastră. Privesc strada. Este goală...

Perdelele maronii care acoperă ferestrele tremură. Înăuntru pătrunde o adiere. Adierea aceea obosită care se strecoară pe sub ușă, prin tocul ferestrei mă înnebunește.

E foarte multă lumină aici.

Atunci trage perdelele. Vino... Sunt aici, îmi spune.

Mă așteaptă în cealaltă cameră, sprijinit de marginea patului. Îl privesc. Îl văd din crăpătura ușii. Chipul lui, trupul lui, mâinile lui se deslușesc foarte vag. Mă apropii. Pare că s-a ascuns într-un colț cu o lumină slabă, aproape întunecat. Mă privește. Mă opresc în tocul ușii.

Nu mai sta așa acolo, îmi spune.

Aici locuiești?

Da...

Mă uit la anii ce se scurg din păru-i ondulat, lăsat pe spate. Anii aceia care i se scurg de pe frunte pe tâmpile, de pe gât în jos.

Mă privește cu ochii mijiți. Linii care te scot din minți.

Își întinde mâna. Mă trage de poalele paltonului.

Ești un learcă. Dezbracă-te.

Mâinile mele fac ceea ce îmi spune fără să se împotrivească deloc.

Îngenunchez în fața lui.

Îmi este frig.

Inspir mirosul de bărbat care mi s-a impregnat în mâini. Apoi, în tristețea aceluia miros înecător apare imaginea copilului nostru din pântecul Ranei, care nu s-a format încă, imaginea acelei bucăți roșiatice. Mă retrag speriat de parcă i-aș fi auzit vocea. Îmi cere apă. Este frig aici, plouă deasupra mea, îmi spune copilul. Mâinile... Îmi privesc mâinile. Mâinile mele emană un miros de bărbat. Se prelinge un lichid alb și gros... Apoi privesc din nou imaginea aceea. O bucată de carne vie, roșiatică. Miroase a puroi și sânge. Strigă... Cerșește puțină viață și puțină apă.

Frigul de februarie...

Citesc articole referitoare la boala mea:

SIDA: Acquired Immune Deficiency Syndrome... Sindromul Imunodeficienței Dobândite... SIDA este provocată de un virus numit HIV. Acest virus se află în sânge, spermă sau secreții genitale. Chiar dacă se găsește o anumită cantitate din acest virus și în salivă, în sudoare sau lacrimi, aceasta nu ajunge niciodată la cantitatea necesară pentru declanșarea infectării. Pentru ca virusul să producă noi viruși este necesar ca mai întâi să infecteze o altă celulă, iar apoi să se folosească de structura acestei celule. În general, pe perioada acestei multiplicări, virusul ucide celula pe care a infectat-o. Iar celulele care sunt infectate cu HIV sunt în general celulele sistemului imunitar. Sistemul imunitar constituie mecanismul de apărare al organismului. Atunci când sistemul imunitar este atacat de virus, capacitatea organismului de a lupta cu bolile scade. Cu toate că HIV infectează câteva tipuri de celule imunitare, ținta principală o reprezintă celulele CD4 (mai sunt numite și celule T). Celulele T prezintă o mare importanță în funcțiile sistemului imunitar, iar atunci când sunt distruse, forța sistemului imunitar de combatere a infecțiilor scade. La un om sănătos, numărul celulelor

CD4 este între 800 și 1200 pe fiecare milimetru cub. Scăderea numărului celulelor CD4 sub 500 indică o deteriorare a sistemului imunitar. Tratamentul începe din momentul în care este depistată această cifră.

Cu cât numărul celulelor CD4 din organismul meu va scădea, sistemul meu imunitar se va deteriora complet. În momentul acesta, numărul celulelor mele CD4 este de 200 pe milimetru cub. Nu există o dată anume. Poate că un an, cinci ani, zece ani... Nu există o dată anume. Incertitudinea este și mai grea. Cred că perioada bolii mele nu va fi atât de lungă. Voi muri cu mult înainte. Știu lucrul acesta. Ceea ce este și mai înfiorător este că acesta este singurul lucru pe care îl știu.

Îmi este frică...

Ți-e milă de mine...

Se citește în ochii tăi.

...Căi de transmitere: vaginul și anusul reprezintă organele cele mai favorabile pentru ca virusul HIV să pătrundă în organism. În special pielea care înconjoară anusul este foarte sensibilă și riscul de rănire în timpul actului sexual este mult mai ridicat. Riscul de trecere a virusului HIV de la partenerul activ la partenerul pasiv este de zece ori mai ridicat. Iar acest lucru indică faptul că un bărbat poate contacta virusul HIV prin vârful penisului. Cel mai sigur mod de transmitere a virusului HIV este injectarea directă în sânge. De aceea utilizarea unei seringi care anterior a fost folosită de o persoană dependentă de droguri seropozitivă reprezintă calea cea mai ușoară de transmitere a virusului HIV.

Simptome: infecții repetate cu herpes și afte în cavitatea bucală sau în jurul cavității bucale... Febră de lungă

durată, transpirații nocturne... Diaree, tuse și pierdere în greutate... Senzația de oboseală, creșterea în volum a ganglionilor, răni și pete pe piele...

Testare: cu un test al sângelui se poate constata dacă o persoană este infectată cu HIV (la aproximativ trei luni după infectarea cu virusul – TESTUL ELISA). Este un test prin care se determină dacă persoana este infectată sau nu. Dar, deoarece există posibilitatea ca rezultatul acestui test să fie fals pozitiv, în cazul în care rezultatul este pozitiv, va fi repetat testul ELISA, iar în cazul în care rezultatul va fi din nou pozitiv, se va aplica testul Western-Blot. Diferența dintre testul Western-Blot și testul Elisa constă în faptul că testul Western-Blot permite căutarea în serul sangvin a proteinelor antigenice. Datorită acestei caracteristici este acceptat ca fiind un test mai sensibil și este folosit pentru rezultatele anterioare. Chiar dacă procentul este mai scăzut față de testul Elisa, și rezultatele testului Western-Blot pot fi uneori fals pozitive. Conform specialiștilor, posibilitatea obținerii unui rezultat fals pozitiv este în proporție de între 1 și 3 la 100.000 de persoane într-un grup cu un risc scăzut și care a efectuat ambele teste.

În trecut se credea că, după ce virusul pătrunde în organism, intră într-o perioadă lungă de hibernare, după care reînvie și astfel se intră în perioada activă de infectare, iar boala se dezvoltă după acest punct. Prin urmare, se presupunea că nu este nevoie de tratament în perioada de hibernare a virusului. Dr. David Ho a demonstrat însă că infecția este de fapt înmulțirea continuă încă de la început a celulelor CD4.

Virusul este mereu activ și se înmulțește continuu. Celulele CD4 sunt mereu distruse și se înmulțesc continuu.

...În primele două luni după ce virusul a pătruns în organism începe o perioadă accelerată de infectare. La sfârșitul acestei perioade, sistemul imunitar învață să lupte cu virusul și începe lupta. Abia după această perioadă rezultatul testului este pozitiv. Aproximativ în primele trei luni nu se poate obține un rezultat concludent printr-un test clasic. Adică testele pot fi negative în perioada în care virusul a pătruns în organism și trăiește la cel mai înalt grad. Perioada în care rezultatul testului poate fi pozitiv este perioada în care organismul poate câștiga încă lupta împotriva acestui virus. Din acest moment, lupta dintre virus și sistemul imunitar durează ani de zile în echilibru. Dar apoi se ajunge la un punct în care sistemul imunitar nu mai poate face față virusului. Cu toate că perioada de atingere a acestui punct diferă de la om la om, aceasta poate dura între doi și douăzeci de ani. În medie, zece ani. Toate acestea pot fi determinate prin teste de laborator.

...Tratamentul nu începe devreme, deoarece virusul poate căpăta rezistență împotriva medicamentelor. În plus, medicamentele au reacții adverse. Așa cum a afirmat dr. David Ho în anul 1995, în lupta aceasta continuă cu virusul, sistemul imunitar trebuie ajutat. Tot dr. Ho a demonstrat că această schimbare continuă a virusului înseamnă, de fapt, că virusul suferă mutații cu o viteză mare, adică își modifică structura genetică. Acest lucru înseamnă că virusul își continuă existența schimbându-se și diversificându-se. În timp ce sistemul imunitar a învățat

să lupte cu un singur tip de viruși, rata de supraviețuire a unui virus pe care organismul nu îl cunoaște crește. Aceasta este o problemă foarte importantă. Pentru că medicamentele sintetice au capacitatea de a recunoaște numai câteva tipuri de viruși. În momentul în care virusul se schimbă, medicamentul devine inefficient. După ce dr. Ho a demonstrat că viteza de înmulțire și viteza de a suferi mutații a virusului sunt foarte ridicate, s-a ajuns la concluzia că singura șansă de a lupta cu virusul este aceea de a ataca virusul în mai multe moduri. Astfel s-a început aplicarea terapiei HAART, prin care se urmărește împiedicarea înmulțirii virusului și a schimbărilor acestuia. Această terapie reprezintă o adevărată revoluție. S-a dovedit că această terapie este foarte eficientă, stârnind astfel noi speranțe... Citesc articole...

Aproape toate studiile pe care le citesc îmi dau vești pline de speranțe. Toate pomenesc de învingerea totală a bolii și de bolnavii fericiți al căror grafic de vindecare crește continuu: a venit sfârșitul bolii SIDA... Bolnavii de SIDA nu vor mai fi de acum clienții loiali ai doctorilor și spitalelor... De acum, saloanele în care erau internați bolnavii de SIDA sunt aproape goale, datorită acestui cocktail, toată lumea se tratează acasă... Cazurile de pneumonie, care înainte erau unul dintre cele mai des întâlnite motive ale deceselor, au scăzut acum aproape la un sfert... În sângele lui „Magic” Johnson nu se mai depistează virusul...

Nu se poate face nimic pentru infarctul meu pulmonar. Doctorii mi-au vorbit deschis, spunându-mi că nu pot face nimic, iar dacă voi face o operație nu voi obține nici un rezultat, pentru că sunt de părere că în urma unei astfel de intervenții rezistența organismului meu va scădea și mai mult și există riscul să nu mă mai ridic de pe masa de operație. Îmi spun că în cazul acesta ar fi mai bine să mi se administreze tratamentul alcătuit din trei medicamente, numit „cocktail“, un tratament descoperit de curând în scopul întăririi rezistenței organismului și care a dat rezultate pozitive în cazul multor bolnavi de SIDA.

Mă aflu într-o stare de oboseală și insomnie adâncă. Din cauza medicamentelor administrate. Aceste medicamente sunt ultima mea speranță, ultima mea scăpare. Trăiesc condamnat la aceste medicamente pentru a putea trăi, pentru a mai adăuga o zi acestei vieți. Pe zi trebuie să iau douăsprezece pastile din acest amestec alcătuit din trei tipuri de medicamente. Prima pastilă se administrează de trei ori pe zi. Dimineța la ora opt, după-amiază la ora șaisprezece și noaptea la ora douăzeci și patru. În total, șase pastile luate câte două. După cincisprezece minute de la administrarea acestui medicament intru într-o stare de greață. Doctorul mi-a spus că medicamentul trebuie administrat pe stomacul gol. Dar pe stomacul gol starea de greață este insuportabilă. Nu pot să rezist... De aceea mănânc o felie de pâine înainte de a lua medicamentul. Doctorul mi-a spus că nu este nici o problemă. Astfel starea mea de greață devine mai suportabilă. Celelalte două medicamente trebuie administrate de două ori pe zi. O dată la douăsprezece ore. Dimineța la ora zece o pastilă dintr-unul din medicamente și două din celălalt. Și noaptea la ora douăzeci și patru. În afară de medicamentele acestea am și vitamine care întăresc rezistența organismului. Vitaminele C și E. Capsule de usturoi, COQ10,

beta-caroten... În fiecare zi înghit pumni de pastile pentru a putea rămâne în picioare. Nu am altă cale de a învinge boala, trebuie să mă conving de asta. Să trăiești cu pastile îți provoacă multe dificultăți în viața de zi cu zi. Trebuie să mănânci mereu la anumite intervale de timp, în funcție de ora de administrare a medicamentului. Nici mai devreme, nici mai târziu. Cu două ore înainte de a lua medicamentul sau cu două ore după. Doctorul îmi spune că, dacă nu iau medicamentele la timp sau decalez orarul, ele nu-și vor mai face efectul. De aceea îmi planific ziua în funcție de orele de administrare a medicamentelor. Oriunde m-aș duce, port cu mine și cutiile cu pastile. O greutate mare pe care trebuie să o car toată viața... În fiecare zi trăiesc cu zeci de cutii de pastile și mereu cu ochii pe ceas oriunde m-aș duce. În fiecare zi ceasul mă trezește la ora opt dimineața pentru a-mi lua prima pastilă. Apoi, la cincisprezece-douăzeci de minute după ce am luat pastila, brusc, mă apucă o durere puternică de cap. Este o durere insuportabilă. Uneori simt un junghi uscat, simt cum toate viscerele îmi sunt parcă tocate cu cuțitul. Mi se face greață. Ajung cu greu la toaletă. Din gură mi se scurge în closet un lichid verde, amar.

Reacțiile adverse ale medicamentului...

Dar nimeni nu poate da vreo explicație.

Prin acest tratament, în lume, încărcătura virală este suprimată în proporție de 50-70%. Nu se știe încă de ce unii bolnavi nu răspund pozitiv la tratament. Medicamentele nu dau același rezultat în cazul fiecărui organism. În timp ce la unele persoane numărul virusilor din sânge scade la zero și celulele CD4 încep să se înmulțească rapid datorită acestei terapii antiretrovirale cu acțiune

mărită, la altele nu se vede nici o ameliorare. Doctorii spun că medicamentele pot să nu aibă efect la persoanele care au urmat anterior un alt tip de tratament.

Da, chiar dacă iau aceste medicamente de un an, nu văd nici o ameliorare în starea mea. În fiecare zi mă simt din ce în ce mai rău. Unele persoane se reîntorc la viață, pe când altele continuă să moară. Ca mine...

SIDA este o boală care după ce a fost diagnosticată trebuie raportată în mod obligatoriu la Ministerul Sănătății. Numai că numele bolnavului nu este raportat. În loc de nume sunt raportate coduri alese de către bolnavi sau de către medicii curanți. Codul meu este RE – TE3201. Ministerul Sănătății oferă sprijin financiar pentru administrarea acestui tratament și procurarea medicamentelor. Multe persoane nu știu lucrul acesta. Persoanele care nu au situația financiară necesară pentru a-și procura aceste medicamente așteaptă să rămână în viață fără să poată face ceva.

Viața este formată din întinderi mari. Apoi te trezești brusc la marginea unei prăpăstii adânci; exact în momentul în când ești pe cale să faci un pas, când ești pe cale să cazi în gol, te oprești. Iată că în acest punct mă aflu eu.

În mijlocul morții, precum un copac uscat.

Lumina este stinsă. Sunt singur acasă. Văd negru în fața ochilor. Vreau să scap de acest sentiment. Mă aflu într-o stare de incertitudine. Îmi este teamă de toată lumea. Sunt plin de mânie față de viață. Trăiesc greața generată de starea în care mă aflu. Starea aceasta grea, jalnică de a fi foarte slăbit. Sunt singur acasă. Singur ziua, singur noaptea. Toată viața mea singur... Singur și bolnav... Îmi crește din nou temperatura. Nu, nu este nici o problemă, îmi spun. Am medicamentele. În primele faze ale bolii luam AZT. Cel mai eficient medicament descoperit până atunci împotriva acestui virus. Și, în plus, mai am vitamine și medicamente anti-febră... Până mâine îmi va trece. Aștept. Simt un junghi, medicamentele nu-și fac efectul. Am temperatura de 39,5 grade... Noaptea, temperatura îmi crește și mai mult. Nu vreau doctor, nu vreau să merg la spital. Să mă întind din nou pe masa aceea, să mi se bage aer în plămâni printr-un furtun... Îmi este scârbă de lucrul acesta. Gustul amar al celui

furtun. Nu uit deloc gustul acesta. Doctorii și asistentele care fac asta sunt în ochii mei ca niște torționari. Nu, nu vreau să mă întind acolo, pe patul acela. Simt că parcă plămânii mi se vor desprinde din loc. Criza de tuse este insuportabilă. Nu pot să respir... Mă sufoc. Nu mai pot să rezist. În ambele situații am de suferit. Temperatura îmi crește. 40 de grade. Mi se face din nou greață. Vomit neîncetat. Măinile și picioarele îmi tremură.

Mâna mi se îndreaptă către telefon.

Chem un taxi.

Dar în stația de taxi nu se află nici un taxi. Este ora trei dimineața... Afară este furtună. Plouă. Îmi pun ceva pe mine și ies pe stradă. Poate că va trece vreun taxi gol...

Tremur la marginea trotuarului. Vărs din nou. Simt cum mi se învâрте iarăși capul. Strada este goală. Aștept. Temperatura îmi crește. Îmi spun că ar fi fost bine dacă aș fi sunat-o pe Nil. Dar ce i-aș fi spus? Cum i-aș putea spune? Nu ar trebui să mă vadă așa. Singurul lucru la care mă gândesc în momentul acela este Nil. Nu mă gândesc la nimic altceva.

Spre dimineață, ajung la spital. Ochii mi s-au în-negrit de-a binelea. Am leșinat acolo. Simt că parcă am halucinații. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc din noaptea aceea este cum stătea asistenta în fața mea fle-xând furtunul și momentul în care eu așteptam, deschizându-mi gura neajutorat, durerea ce se prelingea în jos prin laringele meu.

Doctorul îmi spune că nu trebuie să mă trimită acasă în halul acesta. Că ar fi bine ca un timp să rămân la spital.

Voi rămâne aici. La spital. Aici, în fiecare noapte.

Sunt într-un loc diferit, printre cei separați, la marginea drumului. Stau și mă învârt prin alte camere, în alte singurătăți. Printre bolnavii atât de triști și de suferinzi. Împreună cu alți bolnavi de SIDA. În momentul acesta mai sunt internate trei persoane. Nu pot să mă despart de ele. Noaptea nu pot să dorm. Stau și mă învârt în golul alb al spitalului ce miroase a alcool și medicamente. Mă învârt pe coridoare. Ușile saloanelor sunt închise. Nimeni nu observă că mă plimb pe coridoare. Dacă aș vrea, aș putea să ies și să plec.

Infirmiera îmi aduce mâncarea. Cartofi fierți și terci de orez. Nu pot să văd prea departe. Temperatura mi-a scăzut.

Privesc cum cad frunzele copacilor. Uit de mine în timp ce le privesc, număr frunzele ce cad. E o nebunie să numeri sute, mii de frunze.

Citisem în ziar știrea despre un bolnav care fusese spulberat de boală. Doi angajați ai cultului religios, îmbrăcați în haine de celofan și purtând măști și ochelari, îi spălaseră trupul cu clor. După care trupul neînsuflețit

fusese învelit în celofan, pus într-un sicriu de zinc și îngropat în cimitirul Zincirlikuyu, într-o groapă cu var. Nici măcar frații persoanei decedate nu participaseră la înmormântare. Nimeni nu dorise să se atingă de sicriul din zinc ce trebuia luat din mașină și așezat pe piatra pe care se pune trupul neînsuflețit pentru a fi citită ultima rugăciune. Sicriul a rămas acolo timp de o oră și jumătate.

Într-o noapte mă sculasem ca să mă duc la toaletă. Mă apucă din nou criza de tuse. Mă țin de marginea chiuvelei jengoase și încerc să scuip sputa aceea murdară și rigidă ce mi se poticnește în gât. Vreau să vomit. Dacă aș reuși să scuip sputa aceea plină de sânge m-aș liniști. Dar este atât de greu să reușesc lucrul acesta. Depun eforturi gigantice. Amețesc. Simt că parcă podeaua umedă din beton îmi alunecă de sub picioare. Văd negru în fața ochilor. Mâinile mi se înmoaie de la sine. Alunec și cad acolo, pe podeaua aceea umedă, în toaleta aceea mirosind a urină și mizerie. Strig. Pe coridor se aude ecoul vocii mele. Nu vine nimeni. Apoi mă aude un bolnav. Se duce să anunțe. În timp ce aștept, starea de greață persistă, vărs pe mine. Văd sângele și sputa verzuie ce se preling pe poalele cămășii mele de spital, de culoare albă. Încerc să le curăț cu dosul palmei, iar începând cu acel moment nu-mi mai amintesc nimic... Când au dat de mine, eram leșinat pe jumătate. Mă dezbracă imediat acolo și mă bagă sub duș. În cădere mi s-a fisurat prima coastă dreaptă. Mai rămân internat câteva zile. Nu pot să mă ridic din pat.

Frunzele copacilor continuă să se scuture. Frunzele copacilor cad, frunzele căzute sunt adunate de grădinari.

Adună frunzele cu greble și lopeți și le îndeasă în saci. Grădina devine curată, apoi peste câteva zile pe jos se strâng mii de frunze, iar ei vin și le adună iar. În loc să facă așa, le-ar fi mai ușor să împiedice căderea frunzelor.

Te simți mai bine acum? mă întreabă doctorul. Nu. De ce ar trebui să mă simt mai bine? Sunt un om care moare. Mă simt atât de bine cât de bine se poate simți un om pe moarte...

Mă doare osul nasului. Simt cum cavitatea nazală îmi arde puternic...

Boala s-a mai ameliorat. Continuu să iau medicamentele. Nu e nimic nou. Atâta timp cât sunt purtătorul acestui virus nu pot să mă simt mai bine decât acum. În mâini, în picioare, peste tot în corpul meu circulă o depresie palidă. Pe nas mi-a apărut un furuncul. Este ca o erupție. Împung capul furunculului cu un ac. Din el se scurge un puroi galben. Câteva picături de sânge. Îmi miros sângele. Mirosul morții. În aceste câteva picături de sânge circulă virusul care este suficient ca să mă ucidă.

Când observasem pentru prima dată cum frumusețea măreață a mamei devenea și mai profundă o dată cu durerea ce creștea? Că se apropiase de moarte, că nu mai putea să țină piept suferinței, că durerea și frumusețea aveau să o ucidă... Că, în timp ce ea se îndrepta spre moarte, în timp ce se îndepărta de viață în singurătatea aceea senzuală, și pe mine mă aștepta un sfârșit asemănător... Trebuie să-ți fi spus lucrul acesta. Da, îmi amintesc că am mai vorbit despre asta. În zilele în care sunt închis în spital mă gândesc mereu la mama. Acesta este lucrul cel mai frumos ce poate fi

făcut într-un asemenea loc. Aștept închipuindu-mi frumusețea aceea ucigătoare. Moartea ce se apropie mă va înfrumuseța și pe mine la fel ca pe mama... Aștept să se întâmple așa. Mă duc des la toaletă și caut în oglindă urmele unei frumuseți ca aceea. Dar nu o văd. Moartea nu este la fel de generoasă cu mine cum a fost cu mama. La mine, suferința se materializează în alt fel. Imaginea mea se degradează pe zi ce trece. Chipul îmi este palid, ochii mi s-au mărit, în priviri am imaginea aceea obosită și neputincioasă. Fiecare rid de pe fața mea înfățișează păcatele vieții. Orice aș face, nu pot să le ascund. Cu cât mă privesc, mă sperii de mine, vreau să țip din răputeri. Îmi vine să-mi smulg pielea de pe față și s-o arunc.

Cea mai înspăimântătoare parte a bolii este decăderea fizică. Moartea frumuseții, a vioiciunii survine înaintea morții corpului. Pielea ți se strânge, fața ți se subțiază, părul îți cade, ochii ți se adâncesc în orbite, devii palid ca un mort din mormânt dinainte să-ți fi dat sufletul. O imagine a unui schelet învelit în piele de om... Este atât de greu să mori? De ce omul nu poate să moară înainte să ajungă în situația aceasta? Nu mori, putrezești... De ce nu pot să mor într-o singură noapte? Fără să mă usuc în felul acesta, fără să sufăr... Vârsta rămâne pe loc dintr-un punct anume. Nu mai am o vârstă anume. Vârsta corpului meu este mai mare decât cea a timpului. Ce mi s-a întâmplat? Credeam că nu am să mă schimb niciodată, că nu am să îmbătrânesc niciodată. Dar s-a întâmplat. Este deja prea târziu. Mi-am pierdut vârsta. Am pierdut timpul. Mă târăsc pe jumătate mort. Uit de trecutul meu, de ceea ce am mâncat ultima oară, unde mă aflu, cu cine

am vorbit. Nici o vorbă pe care am spus-o nu îmi aparține. Uit... Doar de moarte nu pot să uit. Moartea este în creierul meu ca o imagine din oțel...

Privesc viața prin ochii morții.
Cu ochi fatali ce așteaptă moartea...

Trăiesc undeva într-un colț aflat dedesubt. Dede-
subtul a tot. Dede-subtul vieții, dedesubtul zilei, dede-
subtul nopții. Mă aflu într-un loc ce nu poate fi definit,
ce nu are o descriere geografică, o direcție anume.
Sunt foarte obosit. Lumina mă va orbi. Ochii mi se în-
chid. Pentru o clipă, percep moartea ca fiind foarte de-
partă. Îmi închipui că sunt nemuritor, că nu am fost
creat pentru a muri.

Închide și tu ochii.

Rămâi așa orb ca mine până când îți voi spune să-i
deschizi.

Linia sorții mele este bolnăvicioasă.

Nu am nimic în minte.

O bucată de carne aflată la mal...

Sunt gol pe dinăuntru. Simt un junghi.

Boala...

M-am mai apropiat cu o zi de moarte.

Durerea ce mișună în mine în după-amiaza tristă, la
malul valurilor neastâmpărate, în timp ce simt pe tenul
meu alb razele fierbinți ale soarelui, este parcă o bucată
de gheață tăioasă. Starea mea din acel moment amintește

probabil de o statuie inspirată din simfoniile lui Mahler. Stau așa nemișcat și privesc cum trece ziua... Lumea din jurul meu, aflată în vacanță, stă întinsă, bronzându-se la soare. Prosoapele de plajă au mii de culori, șepcile le ascund fețele... Lumina se frânge în valuri, capetele neîngrijorate au căzut într-o parte, ochii le sunt închiși. Trupurile goale de pe plajă îmi atrag atenția. Bărbați de toate vârstele, din toate clasele. Stropii de transpirație alunecă pe trupurile goale. Umbre gri se răsfrâng pe nisip, nu pot să-mi ridic capul. Știu că în acel moment am să mă destram și am să pier. Stau, ascult sunetul valurilor. Valurile mă iau și mă duc departe, albastrul mă străpunge. În jurul meu mișună bărbații, furtuna aceasta mă va linșa. Ochii mi se închid. Se aud strigătele trupurilor ce se zbat în apă.

Marea este acum stridentă, de o limpezime străvezie. Se încrețește o dată cu adierea vântului. În zare, un albastru ce bate spre roșu... În momentul acesta ar trebui să cânte o simfonie măreață. Este momentul potrivit. Dar nu. Nu se aude nimic. Vocea din urechile mele este vocea ta. Șușotești. Nu se înțelege exact ce zici. Mă orbești. Mi se închid ochii. Starea mea din acel moment amintește de o altă simfonie inspirată din simfoniile lui Mahler. În timp ce privesc reflecția luminii de pe pielea mea, mi se îmbată ochii. Crabii ce dansează pe stânci când dispar, când apar printre alge. Tăcerea aceea strălucitoare a serii își trăiește agonia în lumina difuză. Pescărușii... Vara mă ucide. Întunericul coboară lent pe pământ, asemenea unei femei îndoliate. Pentru a săruta marea. Umbrele care se îmbrățișează cu firele de nisip trec încet pe lângă mine. Toți cei care trec lasă în mine urmele unei singurătăți extatice. Marea se retrage obosită,

jenată. Pe nisipul umed sclipesc acum nenumărate particule de cristal. Particulele rămase dintr-un glob spart în mii de bucăți. În jurul meu se plimbă un suflet. Îi simt atingerea grațioasă pe tenul meu. Știu că este tremurul sufletului tău care se plimbă împreună cu mine printre pagini, atingându-mi tenul. Probabil că în acel moment starea mea s-a schimbat. Trebuie să mă fi sfârâmat printre stânci. Statuia inspirată din simfoniile lui Mahler s-a făcut mii de bucăți...

Crepusculul acela încețoșat, bătând în violet, mă ia și mă duce departe. Mă întorc și mă uit la statuia aceea sfârâmată. Este acolo. În locul în care am stat ultima oară.

Pe stânci.

Uitată...

Apoi mă uit din nou la tine. Lumina ce te învăluie s-a schimbat. Starea ta s-a schimbat.

Acea ultimă clipă în care îți întinzi mâna spre mine cu o mișcare fină în timp ce întorci pagina aceea tristă...

Ți-am dat în mâini harta inimii mele. Privești fix și încremenit. Harta inimii mele se află în mâinile tale, o privești fără să clipești. Îți scriu de la malul timpului pecetluit. Pe o parte îți povestesc fără oprire, iar pe cealaltă parte îmi este teamă că mă vei lăsa și vei pleca. Și dacă o să mă împingi deoparte cu dosul palmei? Și dacă o să pleci fermecat de o vrajă care ți-a ieșit în față întâmplător, într-un moment în care nici nu te așteptai? Și dacă o să spui că toate cele relatate, că textul acesta uscat sau orice ar fi, că starea aceasta depresivă de moarte, că această stare de deznădejde, că aceste cuvinte pesimiste te sufocă, nu au nici o valoare care să merite să îmi storc creierii? Scriu știind că în orice moment sunt față în față cu un astfel de dezastru. Copleșit de teamă, fără să fiu sigur de nimic... Scriu pentru că nu pot face nimic altceva. Scriu despre viață, despre clipele înghesuite între zile și nopți. Într-un loc, la începutul cărții, exact la început, aș fi vrut să spun astfel: persoanele și evenimentele relatate în această carte nu au nici o legătură cu viața reală. Toate asemănările sunt doar rezultatul unei coincidențe. Aș fi vrut să scriu așa, că totul este o minciună, că totul este inventat... Dar nu. Nu pot să scriu așa ceva. Nu pot să ascund adevărul față de tine. Citesc ceea ce am scris, iar apoi mă întreb

ce se va întâmpla. Care va fi sfârșitul? Atâtea pagini, atâtea cuvinte... Mor în suferință, cu frică și regrete.

Omul vrea să se adăpostească în ceea ce a scris.
Scriu pentru că știu că ești acolo.

Atunci când voi muri îmi voi recăpăta inocența pe care am pierdut-o.

Îți scriu din camera mică a unui hotel, cu vedere la mare.

De la malul timpului pecetluit...

Ce sens are să stau aici? Mă transform într-un cuvânt din inima scrisului și mă pierd. Se aude sunetul unei lire triste. Un sunet ce-mi provoacă suferință. Marea mă ascultă. Norii și tu. În timp ce stau ghemuit în ghearele verii, un trup gol trece sfărâmându-se ca o umbră. Mirosul lui mă amețește, un ten ca un hașis puternic. Tu privești apa liniștită. Nu vezi nimic.

Auzi? Se aud șoaapte din depărtare. Suspinele copilului din mine, valurile... Sunetele intră unul într-altul. Se pierde o viață, un bărbat merge pe deasupra apei. Atingerile acelea înspăimântătoare de care îmi este atâta teamă... Umbra îmi este grea, nu mai pot să o port. Nu pot să o las în apă, suprafața apei se încrețește, teama se zbate în mine. Sunt istovit de atâta suferință. Nu am puterea nici măcar de a mă mișca. Coșmarurile ce persistă întreaga zi, suferința ce se îngreunează ca un lingou de metal se răspândesc numai când dorm. Găsesc liniștea numai când dorm. Apoi mă trezesc și văd viața, văd realitatea, mă văd pe mine.

Vreau să adorm iar, să cad într-un somn adânc și să nu mă mai trezesc. Poate că și moartea este ceva asemănător. Dar atunci de ce îmi este atât de frică? Dar, orice ar fi, omul nu poate să privească soarele, trecutul și moartea neînfricat.

Fiecare carte are o voce, fiecare voce are o imagine, fiecare propoziție are o fotografie. Vocea mea, imaginea mea, fotografia mea, tot ceea ce îmi aparține sunt strânse în cartea aceasta din mâinile tale. Mă zbat în vocea ta, în vocea ta lipsită de gen, care răsare din tăcerea aceea... Aud bătăile inimii vinovate ale nopții. Timide ca vocea ta, rănite ca vocea mea. Spun că, în noaptea aceasta, tu și cu mine suntem doi îndrăgostiți goi. Iată, viața mea este în mâinile tale. Viitorul pe care îl negi...

Te privesc.

Nu știu cât e ceasul. Mă odihnesc un pic sub umbra ta. Te supraveghez. Mă gândesc la tine mai mult decât te gândești tu la mine. Sunt împreună cu tine în ochii tăi, în sclipirea din ochii tăi. Vreau să te ating de parcă nu am fost niciodată râvnit, de parcă nu aș ști ce înseamnă dorința...

Tu te afli în locul tău, la malul timpului inert...

Nu te-am mințit deloc. Cartea din mâinile tale este ca un sărut de noapte bună pentru tine...

Un sărut înghețat scris în trecerea șovăielnică a zilelor și nopților așezat pe buzele tale înainte de culcare. Sunt legat de tine cu un laț. Ultima mea dragoste înainte

de a muri... Acea dragoste ești tu. Ce vei face? Mă vei
părăsi? Am să continuu să te iubesc până la moarte.
Chiar dacă tu nu vrei, chiar dacă vei spune nu...

Nu mai e nimic altceva.

Asta voiam să-ți spun încă de la început.

Văd cum zilele și nopțile se topesc în celula morții. Văd cum se topește pământul, văd cum se topesc milioane de oameni. Trebuie să trăiești ca să înțelegi. Realitatea nu este așa cum se vede de departe. Este mult mai înspăimântătoare, mai nimicitoare.

Nu se schimbă deloc. Trec zilele, nopțile, anotimpurile, dar nu se schimbă deloc. Virusul se înmulțește acolo unde se află, în sânge, și pune stăpânire pe mine propagându-se. Scăderea celulelor T4 se face imediat resimțită. Mă îmbolnăvesc foarte ușor. Boala este mai grea decât moartea.

Și cel mai greu este când mă trezesc suspinând în orele tăcute ale nopții. Totul este în beznă și fără formă. Noaptea nu știe să se mai termine, este foarte grea, foarte înceată. Copilul din mine țipă, plânge... Mă simt ca un embrion alungat din uter. Capul, corpul, picioarele îmi sunt încălcite, eul meu nu poate să perceapă nimic. Tremur. Amorțesc. Mă învăluie o lumină puternică a cărei origine este necunoscută. Orbesc. Apoi mă uit. Sunt acolo. Moartea și suferința stau îmbrățișate la picioarele mele. Moartea se îndeasă în mine. Nu știu exact când, dar va fi cât de curând... În timp ce

voi dormi într-un pat moale, în timp ce voi umbla pe o cărare pustie cu copaci în dreapta și în stânga sau ceva mai departe de aglomerația aceea nebună. Întâi se va îndesa în inima mea, apoi în ochii mei. Mi se închid ochii... Am obosit. Vreau ca de acum să mor. Starea aceasta persistă de luni de zile, este înspăimântător să trăiești astfel în fiecare zi, în fiecare noapte. Nu mai pot să rezist. Vreau să mor. Apoi spun că nu, încă nu. Moartea va veni oricum. Spun că fiecare om poate să facă foarte simplu asta. Voi încerca să fac ceea ce este mai greu. Voi aștepta până când moartea va veni și va îngenuchea la picioarele mele. Îmi spun: „Acceptă-ți soarta și fii puternic“. Îmi spun că trebuie să fiu tânăr și strălucitor ca în trecut. Nu plâng. Până și lacrimile mi s-au uscat. Deasupra mea trec nori negri ca smoala. Stai așa, rămâi așa nemișcat, spun. Îmi spun că poate din cer se va scurge o apă tămăduitoare și îmi va spăla tinerețea și îmi va curăța trupul.

Aștept...

Nu mă mișc deloc...

Umbrele frunzelor cad pe mine...

Frunzele de toamnă reci se izbesc de pietrele pline cu mușchi ale vieții.

Frunzele de toamnă subțiri și uscate dispar destrămându-se...

Sunt copia urâtă a omului care a fost corodat de boală și aruncat deoparte. Arăt rău, mă îmbrac urât. Nu mănânc, nu beau, doar aștept. Asemenea fantomelor, asemenea pietrelor de pe fundul mărilor.

În fiecare dimineață mă trezesc cu un tremur puternic și număr orele zilei. Orele care se împuținează...

Nu poți să știi ce înseamnă asta. Nu pot să-ți explic. Apoi ochii mei... Lumina începe să piară. Mă afund încetul cu încetul în întuneric. Îmi târăsc trupul bolnav prin casă. Dintr-o cameră în alta... În camere, pe pereți, pe geamuri, în baie, la toaletă, peste tot s-a impregnat mirosul bolii. Cândva tenul îmi mirosea frumos. Acum miros a medicamente. Sunt închis în casă. Țin viața departe de mine. Aud că vremea este însorită, că astăzi va ploua din nou. Uneori ies pe seară, în plimbări lungi pe străzi pustii. Continuu să merg cât de departe pot, un timp îndelungat, cât mă duc picioarele, iar apoi rămân pe loc acolo unde mă întreb ce fac și sunt copleșit de teama că nu mă voi mai putea întoarce înapoi.

Mă întind în afara geamului și mă uit în gol.
Aud zgomotul puternic al căderii în gol.
Amețesc.

Boala... Merg în sus și în jos. Puțină moarte, puțină viață. Pagini negre, negre ca smoala. Privesc de aici, de la malul timpului pecetluit. Este capătul drumului. Boala o ia razna. Timpul se împuținează. Moartea este pe cale să explodeze în mine. Ce crezi că vor face cu trupul meu atunci când voi muri? Mă vor îngropa în groapa albă de var. Poți să împiedici lucrul acesta?

Am mâncărimi puternice. Mâncărimi groaznice pe spate, pe burtă, pe picioare. Mă scarpin de parcă îmi voi smulge carnea. Nu mai există loc pe care durerea să nu-l fi atins. Nici înlăuntrul meu, nici în ochii mei, nici pe tenul meu.

Este sufocant. Încep să nu mai deslușesc culorile.
Se sting o dată cu timpul care trece. Virusul vopsește
lumea și obiectele în gri.

Ochii mei...

O altă boală generată de virusul HIV. Orbesc.

Nu mai pot să conduc.

În general, mă duc pe jos peste tot unde trebuie să
merg. De fapt, nici n-a mai rămas un loc unde să merg.

Îmi vând mașina.

Nu e bună de nimic.

Dar am datorii la firma de asigurări. Trebuie însă
ca mai întâi să-mi achit datoriile.

În timp ce aștept la bancă, în fața mea se află o tâ-
nără. Pentru o clipă, mă privește îngrozită, apoi i se face
rușine și își lasă capul în jos.

Cred că și ea a observat groaza din ochii ei.

Singurătatea este întotdeauna însoțită de nebunie.
Știu asta. Iar nebunia ucide omul. Nu poți să o vezi. Se
infiltrează în tine în momentul în care ești cel mai nea-
jutorat și te prinde strâns. Tu nu poți să o vezi; nebu-
nia poate fi înțeleasă doar atunci când este privită din
depărtare. Trebuie să fii o altă persoană ca să poți să-ți
vezi propria nebunie. Să ieși în afara ta și să te privești
din depărtare. Doar atunci poți să o deslușești.

Poate că mă vei înțelege atunci când într-o noapte
vei rămâne singur, singur-singurel, neajutorat și fără
nimeni.

Afară se întunecă. Timpul... Uneori un zâmbet, al-
teori un strigăt, o lacrimă care nu curge... Ceața...
Din nou sentimentul acela de albastru învechit. Din

nou cuvinte. Vrei ceva de băut? Un pahar de vin? De fapt, stau departe de băutură, de zile întregi nu am băut nici măcar o picătură. Dar nu știu de ce în momentul acesta vreau să beau ceva. Nu-ți face griji. Am învățat unde trebuie să mă opresc. Nu mai beau ca pe vremuri până la fundul sticlei.

Inoportun...

Mă prăbușesc aici, în locul unde mă aflu, în fața albastrului, alunecând spre moarte pe pietrele reci... Doar tu știi despre lucrul acesta, doar tu vezi.

Nimeni în afară de tine nu știe nimic.

Pe aici, vremea a început să se răcească. Pescărușii se învârt neîncetat. Vara s-a terminat. Pescărușii... Din nou aceiași pescăruși... Păsările albe, vestitoarele morții...

Boala devine insuportabilă.

Plaja aceasta, albastrul acesta, pontonul acesta, drumul acesta pietruit...

S-a terminat...

Voi pleca din locurile acestea.

Din singurătatea aceasta, din depresia timpului ce s-a scurs...

Voi pleca singur, la fel ca în ziua în care am venit și ceva mai aproape de moarte.

Albastrul acesta, nisipul acesta, bărcile din zare...

Mă sufocă.

În două-trei zile, hotelul s-a golit. Oricum, ultimii veniți se cazaseră pentru o singură noapte sau erau persoane aflate într-o călătorie. Plaja este pustie. Nisipul

este tăcut. Totul mi-a rămas mie. Dar și eu am obosit. Boala mea se agravează pe zi ce trece. Vreau să plec. În dimineața aceasta am vorbit cu Nil. Își face griji pentru mine. A zis că va veni aici la sfârșitul săptămânii împreună cu copiii.

‘I-am spus să nu vină. I-am spus că voi veni eu acolo.

Dar cum te mai simți? Ai reușit să te odihnești?

Da, i-am răspuns. Era liniște peste tot.

Ți-ai luat medicamentele regulat, da?

Da, i-am răspuns. Le-am luat pe toate la timp.

Când te întorci?

Mâine. Cu autobuzul de seară... Poimâine dimineață o să fiu acolo.

Bine, vin să te iau de la autogară.

Am dormit tot drumul datorită efectului medicamentelor pe care le-am luat noaptea.

Nu-mi amintesc nimic.

Dimineața...

Nil este acolo. Mă așteaptă. Mă îmbrățișează strâns... Mă sărută pe obraji, mă miroase.

Mi-a fost tare dor de tine...

O privesc pe Nil. S-a schimbat parcă o dată cu înaintarea în vârstă, s-a făcut mai frumoasă. Are un aer matur în care își trăiește cele mai frumoase clipe din viață. A devenit o femeie impresionantă. Nu putusem să observ până acum în agitația aceasta a morții. Dar ce păcat că mama nu a putut să vadă schimbarea prin care a trecut și frumusețea aceasta a ei. Dacă ar fi văzut-o, ar fi fost și ea fermecată de frumusețea lui Nil...

Arăți foarte bine, îmi spune ea. Vezi? Înseamnă că doctorul a avut dreptate. Ți-au priit soarele și aerul de mare.

Minte. Nu arăt bine. Arăt foarte rău. Știe și ea lucrul acesta.

Da. Nil... Soarele și marea...

Fetele s-au bucurat mult când au auzit că vii... Li se făcuse tare dor de tine. Dacă ai ști cât de mult te iubesc...

Da, știu, mă iubesc... Fetele... Fetele lui Nil. Ele sunt femeile viitorului. Toate femeile mă iubesc. Știu...

Da. Și mie mi se făcuse tare dor de ele, îi spun eu.

Pomenesc întruna de tine. S-au sculat cu noaptea-n cap pentru că vii tu. Pregătesc micul dejun pentru tine...

Nil mă roagă insistent să rămân la ea.

Nu poți să stai singur, o să am eu grijă de tine, îmi spune. N-o să-ți poți face mâncare. Ce-o să faci acolo de unul singur?

Nu, îi spun. Nu pot să vâd în casa ta mizeria asta, boala asta. Nu pot să îngădui ca tu și copiii tăi și soțul tău să trăiți toate acestea în fiecare zi, în fiecare clipă. Îmi face mai bine să rămân singur, spun.

În momentul acela văd că Nil plânge.

Îi șterg lacrimile.

Nil mă sună în fiecare zi. Uneori, de trei-patru ori pe zi. Seara trece pe la mine și de fiecare dată când vine îmi pune în față un castron mare cu salată de morcovi.

Morcovii sunt buni pentru vedere, îmi spune. În frigider mai este un castron cu salată de morcovi. O mănânci la noapte.

Și ea știe foarte bine că asta nu-mi va împiedica orbirea. Probabil că faptul de a fi atât de neajutorată în fața acestei situații o termină. Mă uit la salata de morcovi

din fața mea. Da, asta nu este nimic altceva decât deznădejdea și neputința. Și ea știe foarte bine lucrul acesta.

Ajunge, Nil, m-ai transformat într-un iepure, îi zic. M-am săturat să tot mănânc morcovi.

Astfel trec lunile.

Trece și toamna...

Frunzele, frunzele din hârtie uscată.

Mă târăsc singur și neputincios.

Mă aflu sub supravegherea doctorului. Din nou... Organismul meu nu răspunde la tratament. S-a făcut tot ce era de făcut. Medicamentele cele mai actuale, cele mai noi metode de tratament... S-a făcut tot. Corpul meu a trecut de mult peste limita de rezistență. Situația pare lipsită de speranțe. Dar nimeni nu este atât de curajos încât să spună deschis lucrul acesta. Toată lumea este tăcută. Dar eu sunt cel care știe cel mai bine ce este tăcerea.

Mă îmbolnăvesc din nou. Un nou început de infecție. Nu este la fel ca cele de până acum. Este mult mai puternică. Îmi amintesc că noaptea m-am trezit cu o stare de greață sufocantă și că am vomat în mijlocul camerei. Mă așez în locul în care mă aflu, ameteșc. Capul îmi cade în apropierea locului unde am vomat. Nu-mi amintesc cât timp am stat acolo astfel. Sună telefonul. Nu știu cât e ceasul. Nu pot să-mi ridic capul. Mă îndrept către telefon târându-mă prin cameră. În dreapta mea se află un fotoliu. Mă ridic sprijinindu-mă de fotoliu. Telefonul sună. Telefonul se află pe măsuta din fața geamului. Într-un final, reușesc să mă întind la el.

Alo... Nil... Tu ești?

În cele din urmă, Nil mă internează într-un sanatoriu.

Iată-mă aici. Îți scriu din celula morții, din salonul de spital. Luminile se sting una câte una în saloanele crepusculare ale spitalului. Spitalul este întunecat. Doar lumina din salonul meu este aprinsă. O umbră...

O umbră ce se răsfrânge pe ușa salonului...

Se reflectă pe pereți. Când dispare, când apare.

Tu ești? Pe tine te așteptam...

Iată că ai venit. Știam că vei veni. Eram sigur că nu mă vei lăsa singur aici, că vei veni. Iată că ești aici, te văd. Te afli în mijlocul salonului, exact sub bec. Ești la fel de calm și de nedormit. Citești. Îți aud vocea. Ești în-lăuntrul meu, la fel ca în trecut... Te miști, transpiri, și se face foame... Te dezvolti în mine, asemenea evoluției extraordinare a unui embrion, cu fiecare moment ce trece devii mai frumos și mai puternic.

Dacă te deranjează lumina, poți să o stingi...

Privesc pe geam autostrada din depărtare. Farurile strălucitoare ale mașinilor ce trec cu viteză pe autostradă îmi iau ochii. Una după alta, încontinuu. Bucăți de mase metalice care acoperă drumul... Asemenea unui râu involburat. Nu încetinesc deloc, se înmulțesc întruna. Trec cu o viteză crescândă. Nu pot să deslușesc culorile... Mișcarea aceasta continuă mă orbește.

Mi se închid ochii. Nu mai văd nimic. Camera, lumina ce te învăluie, umbra ta, toate se șterg pentru o clipă.

Nu îmi amintesc de cât timp mă aflu aici. Nu mai pot să conștientizez timpul pentru că sunt mereu adormit cu injecții calmante. Zilele, nopțile mi s-au părut ca o perioadă scurtă de timp. Deschid ochii și primul lucru pe care îl văd ești tu. Apoi mă uit la mine, la trupul meu slab. Prin locul în care acul perfuziei a pătruns în carnea mea, în trupul meu se revărsă un lichid de culoare închisă. Simt că tot corpul mi s-a îngreuiat de parcă sunt strivit sub greutatea ce cântăresc tone. Nu sunt în stare nici măcar să-mi mișc capul. Sunt conectat, prin intermediul unui furtun, la un aparat de respirație artificială. Plămânii mei sunt distruși. De cât timp sunt la pat? De cât timp sunt conectat la acest aparat?

Stai în fața mea precum o statuie de marmură.

Nemișcat, tăcut.

Apoi o privire, după care te pierd și pe tine. Te pierd și pe tine așa cum m-am pierdut pe mine, așa cum mi-am pierdut viața. Pleci... Trece timpul, după care revii. Dar nu știu deloc cât a durat această despărțire.

După-amiază.

Îți scriu din salon, din salonul spitalului...

Pot să deslușesc din nou culorile și obiectele. Pot să văd locul în care calc. Simt că mi s-a încălzit corpul, simt căldura. Reușesc să înving foamea și insomnia pentru întâia oară. Îmi revin puterile. Totul se întâmplă încetul cu încetul. Stau în picioare sprijinit de mânerul ferestrei, cu trupul aplecat în față. Privesc clipind des.

Privesc de parcă vreau să mă revanșez pentru zilele și nopțile pe care le-am pierdut fără să fiu conștient de ele. Vreau să văd totul, să consum totul, fețele oamenilor, discuțiile lor dintr-o singură suflare. Lacom și nerăbdător...

Dimineată. Vine doctorul. Încearcă din nou să lege o conversație cu mine. Îmi pune întrebări. Mereu aceleași lucruri. Apoi vine asistenta și îmi ia probe de sânge. Îmi întinde din nou un recipient de sticlă. Îmi cere să scuip în el. Vor să facă un nou test al sputei. Spune cât de mult s-a plictisit de treaba asta. Îi spun că și eu m-am plictisit.

A venit Nil. Mi-a spus asistenta. Eu însă eram inconștient. Nu-mi amintesc deloc. A spus că o să revină.

Între timp, infirmiera îmi aduce de mâncare.

Plâng. E ceva nou. În trecut nu plângeam deloc. Plâng pe furiș, cu capul îngropat între perne. Dacă își vor da seama că plâng, îmi vor face din nou o injecție și mă vor adormi. Din cauza aceasta trebuie să mă ascund.

Spre seară vine asistenta și-mi ia temperatura. Eu încă plâng. Asistenta iese din salon în liniște. Revine în scurt timp.

Strig uitându-mă în ochii ei: „Nu-mi faceți injecția! M-am săturat să tot dorm ca o oaie!“.

Vă veți liniști, îmi spune ea. Și, în plus, trebuie să dormiți. Nu dormiți deloc.

De ce doriți atât de mult să mă liniștesc? întreb. De ce nu mă trimiteți acasă? De ce trebuie să dorm aici, să rămân în salonul ăsta, în salonul ăsta al morții?

Nu mie trebuie să-mi spuneți toate astea, ci doctorului, zice ea.

Doctorii îmi spun că încă mai am șanse de a trăi. Îmi spun să nu-mi pierd speranța, să fiu rezistent și puternic. Nu pot să văd nimic legat de viitor. Îți scriu numai despre trecut.

Vorbesc de viitorul tău. Da, de viitorul tău.

Îmi este teamă pentru tine...

Îți scriu ca viitorul tău să fie mai frumos decât trecutul meu.

În ce dată suntem astăzi? întreb.

Sâmbătă, 21 februarie.

Toate saloanele și coridoarele sunt pline cu vizitatori. Ușa salonului meu este închisă. Aștept. Astăzi vor veni Nil și copiii. La fiecare sfârșit de săptămână, Nil și fetele vin să mă viziteze.

Îi spun lui Nil să nu le mai aducă pe fete. Nu pot să suport. Nu pot să suport să mă vadă astfel.

Nu, îmi spune Nil. Ele te iubesc. Nu pot să le interzic să mai vină. Te iubesc foarte tare...

Nu... Nu le mai aduce pe fete. Să nu mă vadă în halul ăsta.

Fetele stau în ușă. Pe chipul lor, un zâmbet amar. Cea mare aleargă spre mine și mă îmbrățișează. Cea mică este un pic mai rece. Ea stă un pic mai departe. Statura ei, privirea ei îmi amintesc de mama. Este mândră și delicată ca mama. În ciuda vârstei, are o expresie de femeie matură. Se uită de departe la rănilor mele. Rămân alături de mine ore în șir fără să întrebe nimic, fără să mă rănească, fără să se plictisească. Probabil că

Nil le-a atenționat pe amândouă să nu-mi pună întrebări despre boala și rănile mele.

De fiecare dată când vine, Nil îmi spune că arăt mai bine și că mi-am mai revenit. După spusele ei, s-ar părea că m-am îngrășat puțin și arăt mai viguros. Minte. Și ea știe că nu-i așa. Ieri m-am cântărit. Am scăzut la 54 de kilograme. Când ar fi trebuit să am 70 de kilograme.

Aici mă aflu tot printre femei. Voi muri cum m-am născut, tot într-un salon plin cu femei. Femei care suferă zi și noapte aici, împreună cu mine. . .

Fetele lui Nil.

Femeile viitorului.

Au încă o vârstă precoce, acum zâmbesc. Îmi împodobesc camera cu flori fără să știe nimic despre viitor, despre ceea ce le este scris pe frunte. Zilele trecute au venit mătușa și Emel. Mătușa încerca să zâmbească așa cum face mereu, ținându-mă de mână. Am vorbit despre mama și Cicinine. Apoi Emel a început să plângă în hohote în timp ce mă privea. Mătușa s-a uitat încruntată la Emel, după care s-a întors spre mine. A zâmbit, apoi s-a întins și m-a sărutat pe obraz. Acest zâmbet și acest sărut mi-au prins atât de bine, încât pentru o clipă m-am simțit puternic de parcă aș putea să mă ridic din pat și să ies din cameră fluierând.

Noaptea... Degetele îmi sunt pe geamul rece ca gheața. Zgomotul mașinilor... Ferestrele tremură... O altă voce care îmi țiuie în urechi. O voce de femeie, un miros... Miros de femeie... Nu are vârstă, nu are trecut. În gara din Florența. În timp ce așteaptă trenul

de Roma... Ochii îmi sunt închiși... Nu, nu mai suntem acolo.

Aici, în salonul acesta: mai întâi am auzit ecoul pașilor de pe coridorul pustiu. Pașii se apropiau din ce în ce mai mult...

Zgomotul ușii...

Ușa s-a deschis încet, iar înăuntru s-a prelins un smoc de lumină. Apoi i-am simțit mirosul. Îmi este un miros cunoscut. Nu l-am uitat niciodată. Pe ușă întredeschisă, prin lumină s-a strecurat o femeie.

Rana, tu ești?

Am venit...

Vino înăuntru, de ce stai acolo?

Te-am speriat?

Ai înnebunit? Cum să mă sperii de tine? Vino...

Ești bine?

Aș putea să fiu bine? Ce fel de întrebare mai e și asta? Sunt pe moarte. Cum poți să-i pui o astfel de întrebare unui om care e pe moarte?

Se apropie... Mă privește. Vorbește cu o expresie de parcă ar fi într-o situație neajutorată.

Am venit fără să mă pot împotrivi sentimentelor din mine, fără să vreau. Am vrut să te văd.

Cum ai reușit să intri? Cum de ți-au permis asistentele să intri?

Dar nu le-am cerut voie... Am trecut pur și simplu prin fața lor fără să le spun nimic. Nimeni nu mi-a spus nimic. Nimic nu mă putea împiedica să te văd.

De ce-ai venit?

Nu știu... Mi-a fugit somnul, poate din cauza oboșelii... Mi-a fugit somnul... Am vrut să te văd. Nu știu, am urcat într-o mașină și am venit.

Se așază pe marginea patului, alături de mine.

Povestește-mi despre copilul tău, îi zic. Nu mi-ai spus nimic despre el, am auzit că ai un băiețel.

Da... Are un an... De fapt, încă n-a împlinit un an. În aprilie, pe 19 aprilie face un an...

Plânge...

Dacă ar fi trăit copilul nostru, dacă am fi reușit să-l facem să trăiască, acum... Și el s-ar fi născut tot în luna aprilie, zice ea. Dacă ar fi trăit, ar fi avut trei ani...

Deci încă n-ai uitat.

Cum să uit? L-am ucis împreună... Noi doi l-am ucis... Am hotărât moartea lui.

Un moment de tăcere.

Aș fi vrut ca în momentele acestea să-ți vorbesc despre copilul nostru, îmi zice ea... Aș fi vrut să semene cu tine. Dar copilul meu nu seamănă cu tine. Seamănă cu un alt bărbat pe care nu am să-l pot iubi niciodată atât cât te-am iubit pe tine.

N-are nici un rost să vorbim despre astea, îi spun eu.

Mă întind și îi ating mâna. Tresare parcă pentru o clipă. Apoi își lasă mâna liberă. Acum, mâna ei se află în pumnul meu.

Da, nu are nici un sens, știu, spune ea. M-am gândit mult înainte de avort. Să te mint, să-l nasc în secret, să-l ascund de tine. Dar n-am putut s-o fac.

Da, mi-a fost teamă c-ai să faci așa ceva. Pentru o clipă, am crezut c-ai s-o faci. Dar ar fi fost o nebunie să faci așa ceva. Știi și tu asta. Ar fi însemnat să-l arunci în iad. Ar fi fost o altă cale de a-l ucide. N-ai fi avut curajul să faci așa ceva.

Nu știu... Dar doctorii spusese că posibilitatea ca virusul să treacă la copil este destul de mică. Chiar și mică, exista însă o posibilitate... Nu puteam să riscăm.

Ar fi fost peste puterile amândurora să rezistăm în fața unei astfel de situații. Așa trebuia să fie.

Nu spune nimic. Pentru un timp, privește autostrada pe fereastră. Nici unul dintre noi nu scoate vreun sunet. Apoi îmi ia mâna și o duce spre buzele ei. Mai întâi o miroase, apoi îmi sărută degetele. Îmi este rușine de degetele mele atât de subțiri. Degetele mele bat spre un verde aprins. Unghiile mi s-au retras... Măinile mele murdare, care miros a medicamente... Îmi trag mâna din mâna ei.

Te îngrijesc bine aici? mă întreabă.

Da... Fac tot ce este de făcut. Dar nu prea mai este nimic de făcut. Aștept...

Din nou liniște.

De restul nu-mi mai amintesc. Nu-mi amintesc deloc cât a mai stat lângă mine, despre ce am mai vorbit. Cred că am adormit în timp ce Rana se afla alături de mine. Nu știu când și cum a plecat. Poate că m-a privit plângând un timp îndelungat pe când eu dormeam. Nu știu, m-am pierdut... Atunci când mi-am revenit, te-am găsit pe tine în fața mea. La fel ca mai înainte...

Mă plimb prin grădina uscată a spitalului, pe aleile de beton. O persoană care stă pe o bancă aflată sub copaci, puțin în fața mea, mă urmărește. E îmbrăcat într-o pijama cu dungi albastre și albe, pe umeri are un pulover negru... Mă apropii de el. Este un tânăr. În mâini ține o scrisoare. Mă apropii... Mă urmărește cu privirea. Sunt alături de el. Îi privesc chipul. Nu vorbim. Ne privim în ochi, așa cum mă privesc cu tine. În ochii lui văd moartea. Acea privire este de ajuns.

Nu vorbim deloc.

Aici sunt atât de aproape de tine... Înainte te luai cu altceva. Uitai des de mine. Dar de acum nu mai este așa. Sunt atât de puține lucruri de privit în salonul acesta, în salonul acesta mic și alb. Un salon gol, în afară de patul acesta, de masa aceasta, de ușă, de fereastră și sticla de perfuzie legată de mâna mea. Nu ai altă alegere decât aceea de a mă privi, de a privi suferința de pe chipul meu. Atunci nu mai sta așa, privește-mă... Privește-mă mai mult... Privește-mă cu mai multă milă. Cu cât mă privești, cu atât mă simt mai puternic. În ochii tăi regăsesc viața. Îți spusesem asta, îți spusesem încă de la început. Lumina aceea, focul acela din ochii tăi...

Sunt singur în salon. Tot ce a mai rămas din mine este un trup sărman micșorat asemenea unui ghemotoc. Mă prăbușesc acolo, în fața geamului... Patul este gol. Cearșafurile sunt șifonate, jumătate din pătură stă atârnată. Perna mi-a alunecat într-o parte... Imaginea este orbitoare. Totul este spulberat, împrăștiat... Salonul distrus seamănă cu o ruină. Deasupra mea se prăbușesc pereți de gheață. Sunt strivit făcându-mă din ce în ce mai mic.

Mă întorc cu spatele, fac câțiva pași către fereastră... Corpul meu aplecat în față încremenește în loc. Privesc

pe geam. Sunt oameni care stau pe lângă zidul ce înconjoară curtea și oameni care așteaptă pe bănci. Îi văd ca un corp, ca o masă. Nu pot să le disting chipurile.

Ochii mi se închid pentru o clipă.

Este negru...

Apoi privesc din nou. De data aceasta în depărtare. În afara curții, în sus... În fața mea stă aerul greu ca un glonț. Norii sunt în continuă mișcare. Cerul este străbătut de o masă incoloră. Deschid fereastra. E frig...

Frig de-ți îngheață sufletul.

Nu mai e nimeni în afară de noi în spitalul acesta care miroase rece a moarte. Un loc plin de suferință. Care durează zile și nopți... Totul se petrece în fața ochilor tăi.

Lebăda neagră moare...

Un sentiment copleșitor de singurătate care îți provoacă frică și fiori... Nu eu am ales să fiu aici. Vreau să fug de aici fără să fiu văzut de nimeni, vreau să mă îndepărtez de sentimentul acesta de frică. Vreau să fac un pas pe o ușă și să dispar rostogolindu-mă în golul infinit. Dar nu există nici o cale. Nu pot să fug. Acum știu asta. În momentul în care fac un pas în afară pe ușa salonului meu, mă regăsesc pe un coridor lung și gri. Alte uși ce se deschid pe același coridor, alte suferințe... Nu există un loc în afara acestui spital, în afara acestui salon. Parcă toate locurile pe care le știam au fost șterse din acest univers. Toate locurile pe care le privesc, tot ce văd îmi amintește de salonul acesta rece și gri. Nu există un loc în afara acestui salon, o prelungire a coridorului, o ușă care să se deschidă în gol. Acum știu foarte bine asta.

Câmpul meu vizual scade treptat.

Trupul meu se foiește în pat. Capul îmi alunecă ușor în dreapta.

Asta este tot.

Nu te uita la mine așa.

Nu te uita de parcă te-ai uita la un mort.

Noaptea este rece. Știu că în noaptea aceasta se va termina. Nu pot să scot nici un sunet. Îmi pun capul pe marginea pernei și ascult. Chipul morții este rece. Dar tu nu ești așa. Tu ești diferit.

Îmi tremură picioarele. Atârn de marginea patului. Corpul îmi este îndreptat către tine. Iată că îmi întind mâinile spre tine... Uite, mâinile mele sunt aici. Mă uit la tine... În ochii tăi... Sunt alături de tine până când moartea ne va despărți, îți spun. Nu vreau deloc să mă despart de tine. Camera este rece ca gheața. Tremur. Suflarea ta mă încălzește. Mă înghesui în tine. Fața mea se va atinge parcă de fața ta. Dar știi că nu ne vom atinge deloc unul pe celălalt. Nu te vei putea atinge de corpul meu bolnav, de rănilor de pe spatele meu. Nu ne vom săruta deloc. Nu îți voi ști niciodată mirosul tenului, căldura. Știi și tu asta. Albastrul acesta adânc dintre noi este de nestrăbătut.

Mă vei iubi în ciuda acestei depărtări?

Spune-mi, te rog...

Spune-mi da, te voi iubi. Minte, chiar dacă nu mă vei iubi. Mă vei iubi, nu-i așa?

Spune-mi, te rog...

Iulie 1996

Februarie 1998

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2025

